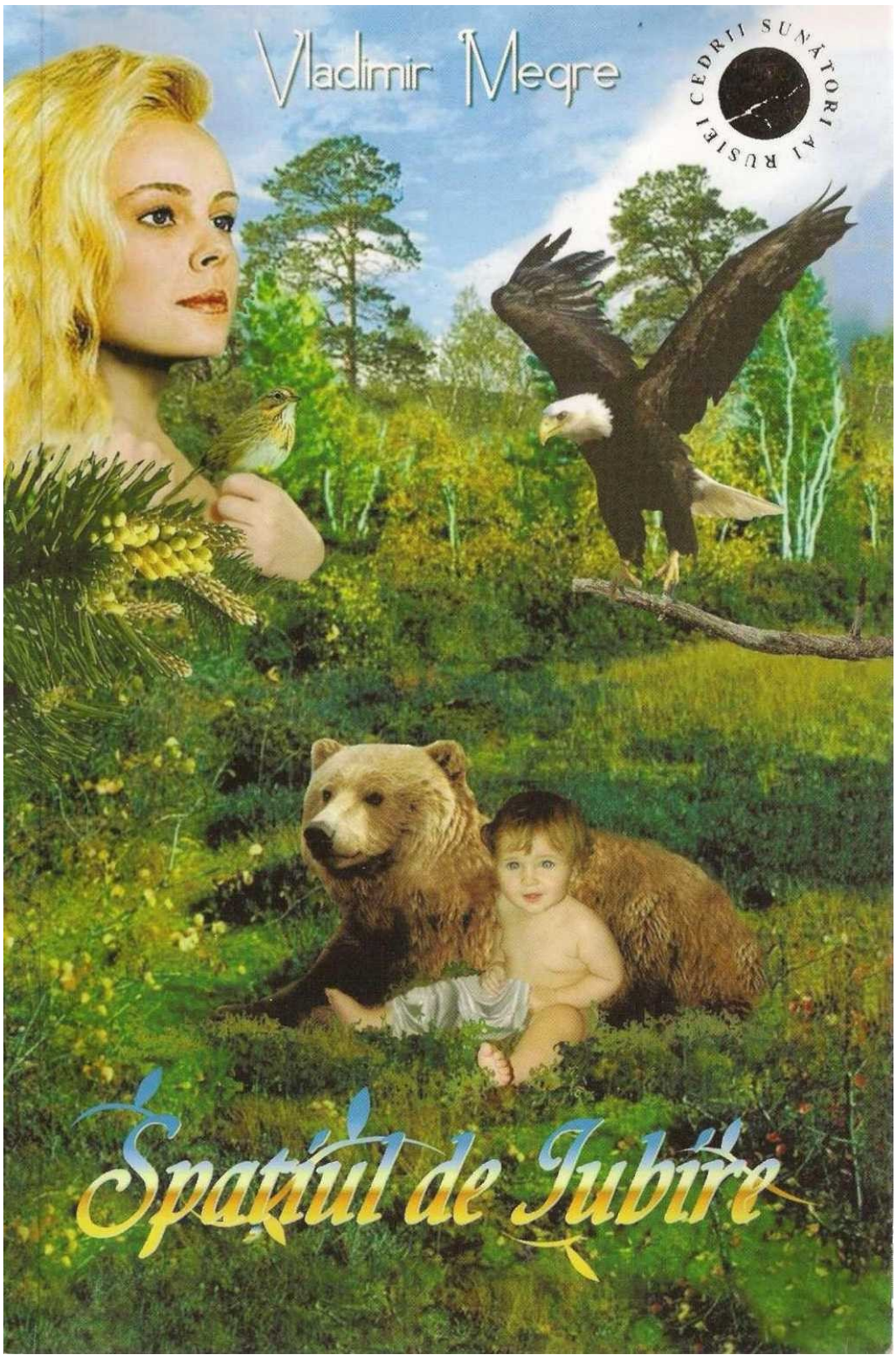
Vladimir Megre
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
Spațiul de Iubire

După afirmaţiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinaţii de litere şi aranjamente de cuvinte care au influenţă binefăcătoare asupra omului

toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obţinerea unui efect pozitiv.

Vladimir Megre

În momentul lansării primei ediţii a cărţii spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori

Vladimir Megre

Spaţiul de Iubire

cartea a treia din seria

Dianuşa
Târgu Neamţ

1997 Vladimir Megre
Titlul original al cărţii: ***Пространств Любви***
2007 Editura Dianuşa

Traducerea din limba rusă: *Cristian Călugăru*
– *Editura Dianuşa*
Realizarea grafică a coperţilor: *Cristian Irimia*
Tg.Neamţ, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MEGRE, VLADIMIR
Spaţiul de iubire/Vladimir Nicolaevici Megre;
ISBN 978-973-87792-2-8
I. Călugăru, Cristian (trad.)

Un alt pelerin

Iată-l din nou! Dinaintea mea – impunătorul fluviu siberian Obi. M-am îndreptat spre acel sătuc nordic unde se termină toate căile de transport cunoscute şi m-am oprit pe malul apei. Pentru a continua călătoria spre locul din care, mai apoi pe jos, se poate ajunge traversând taigaua, la poieniţa Anastasiei, unica alternativă rămânea să închiriez o barcă sau o şalupă. Pe una din mulţimea de ambarcaţiuni ancorate la malul fluviului se zăreau trei bărbaţi care-şi rânduiau uneltele de pescuit. M-am apropiat de ei şi le-am explicat că eram dispus să plătesc bine celui care mă va duce până la locul în care trebuia să ajung.

— Egorici se ocupă cu aşa ceva. O jumătate de milion cere pentru transport, – îmi răspunse unu' din cei trei.

De îndată ce-am auzit că pe aici deja exista cineva care se ocupa dinadins cu transportul de persoane către sătucul rătăcit în imensa taiga siberiană, am fost învăluit de îngrijorare. Doar douăzeci şi cinci de kilometri despărţeau acel sătuc de poiana Anastasiei, iar faptul că Egorici sau mai ştiu eu cine, se îndeletnicea deja cu asta, lăsa să se-nţeleagă, în mod evident, că existau doritori. Cererea creează oferta.

Îmboldit de dorinţa de a merge cât mai spre nord, nu m-am lăsat intimidat şi am tentat o tratativă cu cel care-mi vorbise:

— Şi unde să-l găsesc pe Egorici ăsta?

— Pe undeva prin sătuc. Mai mult ca sigur la magazinul din sat. Uite, aceea este şalupa lui, aceea pe care trebăluiesc cei trei bărbaţi – ei sunt echipa lui. Printre ei se află şi nepotul lui Egorici – Vaseatka. Roagă pe el să-l anunţe. Se va duce.

Vaseatka, un puştan înfigăreţ de vreo doisprezece ani, după ce l-am salutat, de-ndată s-a oferit, întrebân-precipitat:

— O şalupă vă trebuie? Spre Anastasia v-aţi pornit? Numaidecât o să-l chem pe unchiul!

Nici nu a aşteptat să-i răspund şi din câteva salturi s-a pierdut în direcţia sătucului. Am înţeles de ce nu-i trebuia niciun răspuns. Era evident că toţi necunoscuţii care se înfăţişează pe aceste meleaguri, în convingerea lui Vaseatka, pot avea doar un singur scop.

M-am aşezat pe malul apei şi aşteptam. Cu mintea deşartă de gânduri, am început să privesc la apa Obi-ului şi să mă las purtat de meditaţie.

De la un mal la celălalt să fi fost un kilometru – mai mult sau mai puţin – lărgime. Prin inima taigalei siberiene, atât de vastă că nu se poate cuprinde cu privirea nici măcar din avion, secol după secol, apa curge la vale... Ce-o fi purtat cu ea din îndepărtatul trecut, fără să lase nici măcar o urmă din cele petrecute? Ce-şi aminteşte, oare, până în zilele noastre apa Obi-ului? Îşi aminteşte poate de Ermak – cuceritorul Siberiei – de vrăjmaşi împins spre malul apei...

Rămas de unul singur, cu spada în mână, se împotrivi asaltului lor, iar în apa fluviului, din rănile sale, sângele se prelingea şuvoi, ca mai apoi apa să-i fi luat corpul sleit de puteri la vale şi să i-l fi dus în locuri până azi necunoscute...? Ce a cucerit

Ar putea fi, oare, definite faptele sale ca cele ale racket-ului zilelor noastre? Comparaţia asta, astăzi, doar ar putea-o face.

Sau poate că, mult mai importantă pentru Obi, să fi fost fuga războinicului Ginghis-Khan? Ale sale hoarde, în antichitate, erau considerate măreţe.

În regiunea Novosibirsk se află un centru raional care le poartă numele – regiunea Hordinskaya, adică regiunea hoardelor. În inima acestui raion se mai află şi un mic sătuc cu numele de Ginghis.

Sau poate-şi aminteşte apa cum au tăbărât hoardele lui Ginghis, jefuind toate averile localnicilor, cum tătarii au legat-o burduf pe fetişcana siberiană, iar preaputernicul vizir cum a implorat-o cu vorbe pline de pasiune şi cu priviri de îndrăgostit... Iar tânăra fată cum l-a urmat fără să se împotrivească... Tânăra siberiană, cu privirile în pământ, tăcea. Toţi luptătorii de sub comanda vizirului fugiseră deja, doar el rămase, continuând să-i vorbească fetei, cerându-i dragoste.

Apoi aburcă fata în *spinarea* calului, mai aruncă o desagă plină cu aur, se sui şi el în şa şi-şi luă avânt spre malul Obi-ului. Se avântă în galopul său de adevărat vizir, liberându-se de urmăritori. Unul dintre cei ce-i stăteau în *coaste*

îl ajunse din urmă. Vizirul începu să-i arunce, puţin câte puţin, aurul din desagă până când o goli. Când termină tot aurul din desagă, începu, fără de şovăială, să-şi rupă de pe el toate podoabele de preţ, jefuite de la cei cuceriţi de el şi i le aruncă în iarbă celuia ce-i urmărea, dar pe fata siberi ană nu o slăbi de la pieptul său.

Calul spumegând din cap până-n picioare, îi purtă către malul apei. Ginghis, cu mare grijă, o luă în braţe pe tânăra Siberiană legată şi o dădu jos de pe cal. O urcă într-o barcă şi se urcă şi el lângă ea. În timp ce vâslea, îndepărtând barca de mal, o săgeată a urmăritorului îl ajunse din urmă şi îl străpunse.

Curentul apei luă barca la vale. Vizirul, rănit de săgeată, stătea întins pe o rână şi nici câtuşi de puţin nu le dădea atenţie celor trei bărci cu vâsle, încărcate de care se apropiau de ei. Tandru, o privea pe tânăra fată tăcută şi el însuşi tăcea. Era sleit de puteri ca să mai şi vorbească. Tânăra fată, îl privi pe marele vizir, apoi îşi întoarse capul spre urmăritori şi zâmbi în direcţia lor... Poate lor, poate altcuiva... Îşi sfâşie sfoara din jurul mâinilor, apucă vâslele bărcii, fetişcana siberiană, şi începu să vâslească atât de cu spor, că bărcile din spatele lor, în scurt timp, le pierdură urma.

Spre ce locuri şi în ce timpuri, şuvoaiele de ape i-au purtat cu ele? Şi, oare, chiar în această clipă, ce mai poartă ea – tot mai învolburata apă a fluviului – în amintirea ei?

Iar tu fluviule, te socoţi oare mai important decât marile oraşe care se aştern de-a lungul malurilor tale? În zilele noastre, pe malurile Obi-ului, aproape de izvoarele tale, se ridică impunătorul oraş Novosibirsk. Extinderea şi măreţia oraşului, le simţi tu, cumva, fluviule? *Aş* putea să te înţeleg, fără îndoială, dacă mi-ai spune că pe malurile tale şi apă, tot mai multe mizerii sunt aruncate, apa ta cea care odată era vie, acum din ce în ce mai murdară este, nici măcar de băut nu mai este bună.

Dar ce putem face noi, unde să deversăm toate acele deşeuri din fabrici? Înţelegi tu fluviule, noi ne dezvoltăm, nu *ca* Strămoşii noştri de odinioară. Acum, prin părţile noastre civilizate, există tot soiul de şcoli unde se fac experimente. Iar dacă toate acele murdării, în apa ta nu le-am arunca, cu siguranţă ne-am îneca noi înşine în ele. Deja, din pricina smogului, în oraş, aerul a devenit tot mai de nerespirat, în unele raioane duhneşte, nu se ştie a ce. Toate astea încearcă să le înţelegi tu, fluviule. Tu ştii ce tehnologie avem

noi astăzi? Pe apele tale nu se mai văd de mult umblând bărci cu vâsle sau lotci silenţioase, ci nave cu propulsoare diesel. Pe apele tale şi nava mea a călătorit.

Aş fi curios să ştiu, îşi mai aminteşte, oare, fluviul de mine? Cum umblam eu cu nava mea cea impunătoare de pasageri? Era cea mai mare din toată compania de transporturi fluviale din regiune. Clar lucru că nu era nouă, elicele sale atât de tare huruiau, încât în bar nici muzica nu se putea asculta.

Care-o fi cea mai importantă amintire a fluviului şi cea mai plină de semnificaţii pe care până-n zilele noastre o poartă? Cu câtva timp în urmă, eu priveam la apele sale de pe punţile înalte ale navei mele, din gemuleţele barului – sală de mese, învăluit de fermecătoarele şansonete şi romanţe ale lui Malinin.

Am vrut în oraş, pe un cal alb, să intru,
dar hangiţa din tavernă îmi zâmbi.
Pe pod moraru' se zărea,
privirea-i crucişă iţindu-şi-o.
Şi-am înnoptat eu la acea hangiţă.

Pe atunci îmi păreau lipsite de importanţă îndeletnicirile celor ce-şi duceau traiul pe malurile apei, dar uite că acum şi eu mă aflu printre ei.

Şi mă mai gândeam eu, pe atunci, cum s-o îmbunez pe Anastasia să nu se pună de-a curmezişul să-mi văd copilaşul. Ciudată din cale-afară este situaţia care s-a creat. Toată viaţa am visat la un fiu. Îmi imaginam cum o să mă joc cu el – micuţul. Apoi, cum o să-l educ. Iar când va creşte mare, cum îmi va fi el – fiul meu – de sprijin. Împreună, cu afacerile ne vom îndeletnici. Acum fiul îl am şi chiar de nu suntem aproape unul de celălalt, este plăcut să mă gândesc că există pe lume o fiinţă atât de apropiată, atât de familiară şi atât de râvnită.

Înaintea plecării i-am cumpărat micuţului, cu mare bucurie, din toate cele trebuincioase nou-născuţilor. De cumpărat le-am cumpărat, dar o să reuşesc, oare, să i le dau? Rămâne de văzut. De s-ar fi născut fiul meu dintr-o femeie normală – ţărancă sau orăşeancă, ce-o fi fost ea – atunci, cu siguranţă, că totul ar fi fost cu mult mai simplu şi mai uşor.

Oricărei alte femei i-ar fi făcut plăcere să-l vadă pe tatăl copilului că se ocupă de el, că-i aduce cele de folos şi că participă la educaţia lui. Atunci când tatăl nu face toate astea de bună voie, femeia îl dă în judecată şi-i cere pensie alimentară. Anastasia, însă, – pustnica siberiană – ea are viziunea ei originală asupra vieţii, are scara ei de valori. Ea, chiar înainte de-a se naşte copilul, m-a prevenit: „Niciun fel de bun material, în concepţia ta de bun, nu o să-i fie de folos. El va avea totul chiar de la început. În tine apare dorinţa de a-i aduce micuţului tot felul de zăngănitori fără noimă, numai că lui, toate astea nu-i sunt deloc trebuincioase. Toate acestea-ţi fac doar ţie bine, ca să te simţi mulţumit: *Cât sunt de grijuliu şi bun*."

Asta chiar că-i prea de tot. Cum aşa: „nici un fel de bunuri materiale nu-i sunt de trebuinţă?" Atunci ce să-i dea părinţii micuţului nou-născut? Şi-anume, tatăl lui? *Se* sub înţelege că educaţia unui tată se poate dovedi cam prea timpurie pentru un copil de ţâţă. Dar atunci cum să te comporţi cu el, ce să faci? Mamei îi vine mai uşor, ea îl alăptează la sân pe micuţ, astfel deja face ceva pentru el, dar tatăl? El ce-ar putea să facă? În situaţiile comune de viaţă civilizată, taţii ajută la gospodărie şi în genere la asigurarea necesităţilor materiale ale familiei. Însă Anastasiei aşa ceva nu-i trebuie. Nu are nimic în afara poieniţei din taiga. Gospodăria ei îşi poate purta singură de grijă şi nu numai. O poate chiar ajuta la orice pe Anastasia, ca urmare îl va ajuta şi pe micuţ, când va înţelege că el este al ei. Curiozitatea mă face să mă întreb: oare câţi bani ar trebui pentru a putea avea la dispoziţie astfel de ajutoare în viaţa noastră?

Ca să cumperi cinci hectare de pământ, sau să le iei în arendă, astăzi nu mai este aşa de complicat, dar cum şi pe câţi bani să cumperi dragostea şi ataşamentul unei lupoaice, supunerea unei ursoaice, al unui vultur sau a unui fir de iarbă?

Şi lasă. Anastasiei să nu-i trebuiască nimic din cuceririle civilizaţiei, dar copilul de ce să sufere din pricina viziunii mamei sale atât de ciudate asupra lumii? Nici măcar o jucărie, fie ea cât de banală, să nu poată avea? Şi ca s-o auzi, o ţine tot pe-a ei: „Nu-i trebuie copilului sunători stupide, îi dăunează, îl îndepărtează de la adevăr..."

Se poate deduce limpede din spusele ei că totul este o mare exagerare şi, de ce nu, o grămadă de superstiţii. Oare degeaba a inventat omenirea atât de multe jucării pentru copii? Numai că am hotărât, pentru a evita să mă

ciorovăiesc cu Anastasia, să nu-i cumpăr fiului meu nici-o jucărie, dar nu m-am putut abţine să nu-i iau un joc *lego* pentru copii. Pe cutie era Scris: „Joc pentru dezvoltarea intelectuală a copiilor”. Apoi am mai cumpărat câteva scutece de unică folosinţă pe care le foloseşte o lume întreagă şi câteva alimente pentru nou-născuţi. *Acestea* din urmă m-au uimit prin comoditatea cu care se prepară. Deschizi cutiuţa; înăuntru sunt câteva pliculeţe sigilate, impermeabile. Le tai cu foarfecele, verşi praful din ele în apă caldă, amesteci – şi papa este gata! Am văzut că se vând diferite gusturi-- orez, sau tot felul de alte cereale.

Pe cutie era scris că în conţinut au fost adăugate unele vitamine. Mi-amintesc, cu mulţi ani în urmă, pe vremea când Polina – fiică-mea – era încă micuţă, pentru a-i pregăti de mâncare trebuia să mergem de fiecare dată în bucătărie şi să-i preparăm toate alimentele. Aici însă, cumperi o cutiuţă şi hrăneşti copilul în cel mai rapid şi mai simplu mod posibil. Nici măcar nu trebuie *să* fierbi apa – este *scris*. Amesteci cu apă călduţă şi gata. Asta-i tot. Ştiind că Anastasia nu fierbe şi nici nu încălzeşte niciodată apa, nu m-apucat să cumpăr multe cutii, am luat una singură. Am încercat să amestec conţinutul cutiei în apă la temperatura camerei; gustul era plăcut, poate puţin sălciu. Probabil că nu au sărat amestecul dar, cu siguranţă, pentru copiii mici aşa şi trebuie. Speram ca Anastasia să nu-i *găsească* nici un cusur acestui simplu aliment. *Ar* fi absurd să refuzi o aşa comoditate. Şi poate că în acest fel, Anastasiei îi va veni rândul să mai şi respecte lumea noastră tehnocratică. Câte ceva bun mai face şi lumea noastră. Nu produce numai arme, dar se mai gândeşte şi la copii. Din tot ce-mi vorbi *Anastasia*, despre copil şi despre relaţia mea cu el, cel mai mult mă frământa lipsa de sens, din punctul meu de vedere, a celor ce urmează:

Anastasia vorbi că, pentru a mă putea apropia de fiul meu, trebuia să ating un anumit nivel de puritate a gândurilor, să mă curăţ de ceva în interior, să mă purific. Doar că nu reuşesc să înţeleg ce anume din interiorul meu să curăţ, să purific? Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă ea mi-ar fi cerut să mă bărbieresc, să nu mai fumez, iar atunci când mă apropii de fiul meu să-mi spăl cu grijă hainele. Dar ea vorbi despre cu totul altceva, vorbi despre conştiinţă şi despre o purificare interioară. Măcar de aş şti pe unde se vinde o astfel de perie cu care să te cureţi de cine ştie ce acolo în interior? Şi, mă gândesc, ce-o fi oare aşa de murdar în mine? N-oi fi mai bun decât ceilalţi, dar nici mai rău. Şi dacă fiecare femeie ar începe să-i ceară bărbatului să facă o astfel de nebunie,

atunci ar trebui să se facă o curăţire a omeniri. Doar că, astfel de legi nu există, iar eu, ca dovadă, i-am adus Anastasiei un rezumat extras din Codul Civil unde era scris că nici unul din părinţi nu-l poate priva pe celălalt de a-şi vedea copilul nici măcar în cazul în care cei doi sunt despărţiţi. Desigur că Anastasiei nu-i prea pasă de legile noastre, dar nici argumentul meu nu era de lepădat. Oricum, marea majoritatea omenirii respectă aceste legi şi, cred eu, despre asta şi Anastasiei i s-ar fi putut vorbi ceva mai apăsat. Drepturile asupra copilului ar trebui să le avem egale. Cu ceva timp mai în urmă chiar am avut intenţia să-i vorbesc mai hotărât, dar m-am răzgândit şi am lăsat-o baltă. Şi iată de ce:

Printre altele, în rucsacul meu aveam o parte din scrisorile cititorilor. Nu le-am putut lua pe toate, întrucât soseau cu grămada şi chiar de aş fi încercat, nu ar fi încăput cu siguranţă în rucsac. În multe din aceste scrisori, mulţi cititori vorbeau cu înţelegere la adresa Anastasiei. O numeau Mesia, Zâna din taiga, Zeiţa. Despre ea s-au scris versuri şi poezii întregi. Unii dintre aceşti cititori i se adresează; Anastasiei ca uneia apropiată lor, ca unei familiare. Acest potop de versuri m-a împins să-mi irosesc un volum enorm de energii pentru a pătrunde semnificaţia spuselor şi acţiunilor ei.

Am rămas aşa pe mal, în aşteptare, lângă barca lui Egorici, preţ de vreo trei ceasuri. Deja se înserase când am zărit cum se apropiau de locul unde aşteptam doi bărbaţi însoţiţi de nepotul lui Egorici. Primul dintre cei doi, un bărbat de vreo şaizeci de ani, era îmbrăcat cu o manta impermeabilă de ploaie şi încălţat cu cizme de gumă. Roşu la faţă şi cu mersul pe două cărări se vedea cât colo că era băut. Celălalt, mai tânăr, să fi avut vreo treizeci de ani. Era de statură robustă şi impunătoare. Doar când s-a apropiat de mine am reuşit să zăresc câteva şuviţe argintii prin părul blond-rusesc al siberianului. Bărbatul mai vârstnic *s-a* apropiat de mine şi mi-a spus:

— Să trăieşti drumeţule! Cătră Anastasia te-ai pornit? Noi o să te ducem. Tu, numaidecât, pregăteşte jumătate de milion şi pe deasupra şi două sticle pentru drum.

Am înţeles imediat că nu eram singurul care încerca să ajungă la Anastasia, de asta şi preţul era atât de mare. Pentru ei eram un pelerin oarecare, în drum spre locurile în care trăieşte Anastasia. Dar am răspuns cu o întrebare:

— Da' de unde ştiţi voi că se cheamă Anastasia cea pe care o caut şi *că* nu vreau doar aşa s-ajung în sat?

— De vrei în sat, în sat o să te ducem. Totuna. Asta, tot cincisute de mii înseamnă. Iar de nu-i ai, nu o să ajungi nicăirea.

Egorici tocmai mă admonesta pe un ton nu dintre cele mai prietenoase.

„Cer o sumă atât de mare şi nici măcar minimul de respect pentru clienţi nu-l au. Nu pot să vorbească puţin mai politicos?

— De ce?” – m-am întrebat eu în sine.

Prea mult de ales nu aveam, aşa că am căzut la pace, doar că Egorici, după ce-a primit banii şi cele două sticle de vodcă după care l-a trimis pe nepot'su, în loc să se îmbuneze, deveni tot mai ursuz şi mă tratã din ce în ce mai ostil. Se aşează pe o lespede aproape de mine şi, morocănos, vorbi ca pentru sine'.

— În sat... Care sat? Acolo au mai rămas doar şase case... Cui mai trebuie acel sătuc prăpădit?

— Se întâmplă des să aveţi clienţi care doresc să meargă la Anastasia? Faceţi un chilipir bun cu transportul?

— l-am întrebat eu pe Egorici, pentru a sparge gheaţa şi pentru a-l mai linişti, însă el îmi întoarse vorba şi mai iritat:

— Da' cine i-a poftit în ospeţie?! Vin proştii nepoftiţi! Nimeni nu-i opreşte. Ce, i-a invitat ea? Nu! Nu i-a invitat! La unu' din ei, despre viaţă i-a vorbit şi acela a scris o cărticică. Da' eu zic: bine, scrie de vrei, dar de ce să destăinui locul? Noi nu am trădat-o niciodată. Însă el a văzut toate astea, s-a apucat şi a scris despre viaţă şi locul l-a destăinuit.

— Vasăzică, aţi citit cartea despre Anastasia?

— Cărţi, eu nu citesc. Saşka, tovarăşul meu, citeşte de prin cărţi. Iar pe tine, nu chiar degrabă o să te ducem spre sat. E departe de aici. Un motor de la barcă a început să dea semne de oboseală. În seara asta o să mergem doar până la şopronul unde avem sculele de pescuit. Acolo o să înoptăm şi mai departe, o să te ducă Saşa mâine dimineaţă, în timp ce eu mă duc la pescuit.

— Bine şi aşa, – am căzut eu de acord, gândind: măcar că Egorici nu ştie că sunt chiar eu autorul cărţuliei despre Anastasia.”

Saşa, colegul lui Egorici, a adus vodka, apoi împreună au pregătit şalupa şi au încărcat sculele de pescuit. Şi-atuncea, Vaseatka, nepotul lui Egorici, fu

cât pe ce să strice toate socotelile şi să-ntrerupă călătoria. Se apucă să-i ceară bani lui unchiu'su pentru un aparat de radio.

— Am montat deja antena pe suport, am luat toate măsurile cum s-o montez, – vorbi Vaseatka, – am deja cablul de antenă. Când voi lega antena la aparatul de radio o să putem prinde o mulţime de staţii radio, de toate felurile.

Bani pe prostii

Vezi ce nepot deştept am? întrebă cu căldură în glas Egorici. Şi dornic de a cunoaşte...îndemânatic. Trebuie să-i dau bani.

Aluzia mi se păru cât se putea de clară, aşa că am pregătit banii. Vaseatka, încurajat de situaţie, continuă pe un ton lăudăros:

— Eu vreau să aud tot ce se spune despre cosmos-Tot. Despre ai noştri şi despre cei americani. Când o să mă fac mare o să devin şi eu astronaut.

— Ce-ai zis?! – se oţărî Egorici la nepot.

— Când voi fi mare o să mă fac astronaut.

— Vaseatka, pentru o aşa mare nerozie, de la mine n-o să vezi niciun ban.

— Ba nu-i deloc nerozie să fii cosmonaut. Pe ei, toţi îi iubesc. Deseori apar la televiziune, sunt eroi. Călătoresc toată viaţa pe enorme nave cosmice, înconjoară Pământul. Şi vorbesc de acolo, direct din Cosmos, le transmit veşti multor oameni de ştiinţă de pe Pământ.

— Şi ce foloase aduce toată trăncăneala asta a lor? Ei zboară acolo prin Cosmos, dar în Obi tot mai puţin peşte înoată!

— Cosmonauţii îi înştiinţează pe oameni despre starea vremii. Ei, dinainte, ştiu ce vreme va fi mâine pe planetă, – continuă Vaseatka să se fălească cu cunoştinţele lui.

— Ia te uită, ce minunăţie au mai descoperit şi ei!

Ia mergi şi întreab-o tu pe mătuşa Marta... Ea despre vremea de mâine, de poimâine şi de anu' ce-o să vină are să-ţi povestească şi fără să-ţi ceară bani, dar cosmonauţii tăi?... Au secătuit patrimoniul ţării cosmonauţii ăştia ai tăi. Banii lui tătâne'tu.

— Pe ei guvernul îi susţine cu toţi aceşti bani.

— Iar guvernul ăsta al tău, de unde ia banii? Toţi acei bani furaţi poporului, de unde crezi tu că-i scoate guvernul? Îi ia u' Petka, u' tătâne'tu. Eu aici pescuiam peşte frumos, tatăl tău îl vindea în oraş. Apoi a vrut să devină mare bişniţar, şmecher, însă guvernul i-a spus:

impozite, noi avem mari cheltuieli cu malurile apei.” În Dumă fac zarvă şi se ceartă mai rău decât babele din iarmaroc şi găinile din coteţ. Au născocit de toate, au pus la punct o grămadă de legi, deştepţi se mai cred ei. Tot felul de

îndemânări şi-au făcut acolo la ei, prin toalete fac curat slugile, inteligenţii, iar apa tot mai murdară devine.

N-ai să vezi tu de la mine, Vaseatka, nici un bănuţ până n-o să se vânture toate neroziile astea din capul tău. Şi nici nu mai merg eu nicăieri, nu mai vreau să fac bani pe nerozii.

S-a înfierbântat aşa de tare, probabil şi de la vodcă, că de la încăpăţânare cât pe ce era să nu mai plecăm nicăieri.

Dar imediat ce termină, dintr-o singură duşcă, vodka din sticlă, se mai potoli, fumă o ţigară, iar noi ne urcarăm pe barcă. Lui Vaseatka nu i-a dat bani şi tot drumul a tot morocănit pe sub mustaţă, acolo în sinea lui, câte ceva despre nerozii.

Vechiul motor al bărcii făcea un vacarm îngrozitor. Nici nu reuşeam să ne auzim între noi, aşa că ne-am retras în linişte, fiecare într-un ungher al minusculei cabine de pe barca de pescari, prin gemuleţul căreia, unicul de altfel, se putea vedea afară cum pe cerul înnoptat se iveau primele stele. Egorici, terminându-şi vodka şi dintr-a doua sticlă, începută pe mal, dondăni ceva nedesluşit către Saşa:

— Eu.., eu m..mă duc la culcare. Voi culcaţi-vă aici lângă foc sau, dacă vreţi, înghesuiţi-vă pe podeaua cabinei. Numai ce se face ziuă du-l la locul nostru.

deja ca să treacă prin micuţa uşă a coşmeliei de la mal, când, pe neaşteptate, se răsuci spre noi şi repetă apăsat:

— La locul nostru! Ai înţeles... Saşka?

— Am înţeles, – îi răspunse liniştit Saşa.

Odată aşezaţi în jurul focului, ca să mâncăm peşte copt pe cărbuni, eu, tulburat de ultima afirmaţie a lui Egorici, i-am cerut lui Saşa să-mi explice ce vroia de fapt celălalt să spună:

— *Aleksandr,* ai putea să mă lămureşti ce vrea să însemne „la locul nostru”, unde ţi-a ordonat Egorici să mă duci?

— Locul nostru...? Este pe malul opus sătucului din care se poate ajunge la *Anastasia*, – răspunse calm acesta.

— Asta da, treabă! Luaţi atâta amar de bani şi mă duceţi unde vă place vouă, nu unde am eu nevoie.

— Da. Noi aşa facem. Asta-i tot ce putem face noi ca să ne mai spălăm din vinovăţiile pe care le avem în faţa Anastasiei.

— Care vinovăţii? Îmi spui, cum de m-ai recunoscut? Cum o să mă laşi la „locul vostru”?

— Eu o să conduc şalupa acolo unde spui tu. Iar banii, partea care mi se cuvine o să ţi-o întorc.

— De unde atâta favoritism pentru mine?

— Te-am recunoscut imediat, Vladimir Nicolaevici. Eu am citit cărticica ta şi am văzut poza pe copertă. O să te duc acolo unde vrei, numai că tu va trebui să continui, va trebui să vorbeşti... Tu mergi înainte cu povestirea, fii desluşit şi coerent, fii logic. Nu trebuie să mergi în taiga. N-o să ajungi. Anastasia a plecat. S-a retras în afunzimea taigalei, cred eu. Sau poate altundeva, de nepătruns nouă. Acum n-o *să* poţi s-o mai ajungi. Şi o să te prăpădeşti. Sau poate or să te împuşte vânătorii. Ei nu le permit necunoscuţilor să le calce teritoriile. Cu veneticii se răfuiesc de la distanţă pentru a nu-şi mai lua pe cap şi alte încurcături.

În aparenţă, Aleksandr a vorbit mai tot timpul, calm, doar din timp în timp agita cărbunii din foc cu un băţ, ridicând o miriadă de scântei şi spuză care proiectau un mirific foc de artificii în noapte.

— Ceva s-a întâmplat aici! Ce? Tu m-ai recunoscut, aşa că spune-mi ce s-a întâmplat? De ce a plecat Anastasia?

— Şi singur aş fi vrut să povestesc, – răspunse el cu vocea sugrumată de emoţie, – altora să le destăinui, poate or să-nţeleagă mai bine. Nici nu ştiu de unde să încep ca să fiu cât mai explicit şi ca eu însumi să-nţeleg mai bine...

— Spune întocmai, cum s-a întâmplat?

— Întocmai? Ai dreptate, totul e aşa de simplu. Numai că simplitatea asta răvăşeşte. Tu ascultă în linişte şi nu întrerupe.

— N-o *să* te întrerup. Fii cât mai concis, n-o lungi.

Oaspeţi nepoftiţi

Aleksandr şi-a început liniştit povestirea în dialectul siberian. Se percepea totuşi, în vocea lui, o vibraţie interioară, era emoţionat sufletul tânărului siberian şezut în faţa mea.

— Am citit cărticica ta „Anastasia” pe când mai eram încă student la universitatea din Moscova. Studiam filozofia, psihologia şi religia orientală. Îmi plăcea. Ca, dintr-odată... Anastasia... Nu de peste mări şi ţări, ci de lângă casa mea, din inima Siberiei, unde m-am născut. Şi am simţit o forţă enormă, logică şi înţelesuri în cuvintele ei! Ceva valoros mie şi apropiat! În faţa acestor simţăminte abia încolţite în mine au pălit învăţăturile străine. Am lăsat totul baltă şi, ca din întuneric spre lumină, m-am avântat spre casă. Îmi doream s-o văd pe Anastasia, să vorbesc cu ea. M-am întors *acasă* şi am plănuit cu Egorici o călătorie cu barca spre locul indicat de tine în carte.

Am făcut tovărăşie cu Egorici, câteodată mai erau şi alţii care vroiau să vină cu noi s-o întâlnească pe Anastasia.; Ne întrebau de acel loc. Nu am condus pe nimeni acolo. Localnicii s-au comportat cu inteligenţă şi nu i-au încurajat niciodată pe pelerini. Dar într-una din ocazii, noi, mai exact spus eu, fără acordul lui Egorici, am condus un grup întreg în acel loc.

— Pentru ce-ai făcut-o?

— Atunci mi s-a părut că procedez corect, că fac bine. Grupul era alcătuit din şase bărbaţi. Doi dintre ei erau, din câte-am înţeles, mari învăţaţi şi aveau la dispoziţie tot felul de aparaturi şi tehnologii. Sau poate că toate acestea aparţineau celor care-i angajaseră... Ceilalţi patru erau gărzi de corp şi ajutanţii lor. Aceştia aveau în dotare, printre altele, pistoale care constituiau unicul lor armament. Dar grupul mai era dotat şi cu alte arme şi, de asemenea, transmiţătoare radio.

Pe mine m-au angajat în calitate de călăuză. Am discutat mult cu ei până am căzut de acord şi nu am făcut-o pentru bani. Nu mi-au ascuns nici-o clipă scopul expediţiei lor. Aveau ordinul de a o întâlni pe Anastasia. Comandantul grupului – un bărbat cu părul cărunt, plăcut la înfăţişare – Boris Moiseevici – era convins că Anastasia singură putea face pentru ştiinţă mai mult decât multe alte institute puse la un loc.

Au hotărât s-o scoată din taiga şi să-i ofere condiţiile necesare de viaţă, toate astea sub o strânsă supraveghere. Să o ţină sub observaţie continuă. Boris Moiseevici vorbi astfel:

— Dacă nu o facem noi, o s-o facă, cu siguranţă, altcineva. Sau cine ştie ce s-ar mai putea întâmpla. Anastasia este un fenomen paranormal, iar noi suntem datori s-o protejăm şi să tragem învăţături de la ea.

Ajutorul lui Boris, Stanislav era un tânăr inteligent şi care, în pofida faptului că o cunoştea doar din ceea ce citise în carte despre ea, era deja îndrăgostit de Anastasia.

Eu m-am învoit în condiţiile propuse.

Grupul a închiriat o ambarcaţiune nu prea mare de la o cooperativă din zonă şi cu un camion au transportat pe barcă multe butoaie cu kerosen.

Odată ajunşi la locul destăinuit de noi şi-au instalat corturile bazei pe o mică ridicătură de pe malul apei şi imediat au chemat un elicopter prin radio.

Elicopterul era echipat cu aparatură de fotografiat de la înălţime, cu videocamere şi multe alte instrumente pe care eu nu am reuşit să le recunosc. În fiecare zi elicopterul făcea raiduri la mică înălţime deasupra taigalei şi fotografia arie după arie. Cei doi învăţaţi analizau în fiecare zi fotografiile aduse de echipajul elicopterului. Din când în când se întâmpla ca ei înşişi să zboare, mai ales deasupra zonelor care-i interesau în mod deosebit. Căutau poieniţa Anastasiei pe care plănuiau să aterizeze. Mi-am imaginat vacarmul cu care se va apropia elicopterul de poiana Anastasiei, înspăimântând toate vieţuitoarele, mi-am amintit şi de copilaşul ei, gândind că zgomotul elicopterului ar putea să-l sperie şi-atunci le-am cerut celor doi lideri, ca în momentul în care vor localiza poieniţa, să nu aterizeze cu elicopterul. Le-am sugerat ca, după explorarea zonei din elicopter, să-şi încropească o hartă după care să se ghideze apoi şi să se îndrepte pe jos spre poieniţă. Stanislav mă lămuri că Boris, cu greu va reuşi să parcurgă o astfel de distanţă pe jos prin taiga. A împărtăşit părerea mea că *Anastasia* şi micuţul ei s-ar putea speria de gălăgia aparatului de zbor dar mi-a argumentat că Boris, odată ajunşi, va reuşi, încetul cu încetul, să-i domolească... Totul *s-a* întâmplat în cea de-a patra zi a expediţiei.

— Ce s-a întâmplat?

— În timp ce elicopterul se ridica în zbor pentru a-şi urma obişnuitul program de recunoaştere şi fotografiere, iar noi ne îndeplineam fiecare sarcinile, unul dintre soldaţi a zărit în direcţia taigalei o figură feminină care se

apropia de baza noastră. Îl înştiinţă imediat pe Boris Moiseevici. În câteva secunde toţi cei de la bază aveau privirile aţintite asupra femeii care se apropia.

Era îmbrăcată cu o bluză lejeră şi o fustă lungă iar pe cap avea o băsmăluţă legată în aşa fel încât nu i se vedea nici gâtul, nici fruntea. Noi toţi ne-am îngrămădit la un loc. La câţiva paşi în faţă, detaşaţi de grup, stăteau Boris Moiseevici şi Stanislav. Femeia s-a apropiat de noi. Avea chipul senin, fără urmă de incertitudine sau frică. Ochii săi... Neobişnuiţii săi ochi, ne priveau cu bunătate şi duioşie. De la privirile ei se simţi mai cald împrejur. Se creă senzaţia că Anastasia s-ar fi uitat la fiecare în parte în acelaşi moment. Pe nesimţite am fost învăluiţi de o senzaţie de toropeală şi reverie amestecate. Se făcea ca şi cum restul lumii ar fi fost complet ignorat, sufletele noastre fiind cuprinse de senzaţii ciudate şi separate de corpurile fizice... În tot acest timp pe Anastasia nimeni nu o invită să ia loc.

Vorbi ea dintâi. Cu o voce ireal de plăcută şi coerentă pronunţă:

— Să aveţi o zi bună, oameni.

Noi am rămas muţi, ţintuiţi locului. Boris îndrăzni să-i răspundă primul:

— Bună ziua, – răspunse el în numele tuturor.

— Prezentaţi-vă, vă rog, cine sunteţi?

— Numele meu este Anastasia. Am venit la voi cu o rugăminte: Duceţi, vă rog, departe de aici, elicopterul. Nu este binevenit pe aceste meleaguri. Voi mă căutaţi pe mine. Iată-mă, sunt aici. O să răspund la întrebările voastre. La acelea la care o să pot răspunde.

— Da, este adevărat, pe dumneavoastră vă căutam. Vă mulţumim că aţi venit singură. Ne-aţi scutit de atâtea probleme, vorbi Boris Moiseevici şi nici de data asta nu o invită să se aşeze cu toate că erau *scaune* libere şi şezlonguri în faţa corturilor. Şi nici nu a invitat-o mai aproape de bază, am rămas cu toţii acolo unde ne aflam. Boris Moiseevici a rămas surprins, ca şi noi de altfel, de neaşteptata apariţie a Anastasiei, probabil *acesta era* şi motivul lipsei de politeţe a lui. Îi vorbi fără ocolişuri despre ţelul vizitei noastre acolo în taiga:

— Foarte bine,... Dumneavoastră aţi venit la noi, iar noi am venit în mod special să vă căutăm. Nu vă faceţi griji, elicopterul o să-l îndepărtăm numaidecât.

Boris Moiseevici dădu ordin celui mai în vârstă dintre soldaţi să ia legătura radio cu echipajul elicopterului şi să-i transmită să se întoarcă la bază.

Ordinul a fost executat numaidecât. Apoi s-a întors către Anastasia şi i-a vorbit mult mai liniştit şi mai încrezător:

— Anastasia, acum o să aterizeze elicopterul, iar dumneavoastră o să vă urcaţi în el împreună cu colaboratorii noştri. O să le arătaţi unde este poieniţa dumneavoastră în care trăiţi împreună cu copilul. Elicopterul o să aterizeze acolo unde veţi hotărî dumneavoastră şi o să vă luaţi fiul. O să vă ducem, după aceea, pe amândoi, într-o rezervaţie de lângă Moscova. Acolo totul va fi orânduit după cum veţi decide dumneavoastră. Aşa trebuie. Nu o să vă deranjeze nimeni. Imediat ce veţi începe să locuiţi acolo vom organiza straja împrejurimilor. Veţi fi sub pază neîntreruptă. Doar din când în când, în momentele comode dumneavoastră, vă vor vizita anumiţi oameni de ştiinţă. Este vorba despre persoane foarte pregătite. O să vă facă plăcere să discutaţi cu ei, iar lor le va fi de mare interes să vă asculte vorbind despre legile Naturii, despre fenomenele sociale şi despre filozofia dumneavoastră. Dacă doriţi, veţi putea dispune de un ajutant permanent. Acest bărbat, care vă va sta în preajmă, este capabil să vă înţeleagă doar dintr-o jumătate de cuvânt. El, în pofida vârstei sale tinere, este deja un important şi talentat om de ştiinţă. Asta explică cum de s-a îndrăgostit de dumneavoastră fără ca măcar să vă vadă vreodată.

Iar voi doi împreună, făcuţi unul pentru celălalt, aţi putea deveni o pereche puternică şi fericită. El vă merită nu numai pentru pregătirea lui aleasă, dar şi pentru modelul de viaţă pe care o conduce. Este aici cu noi.

Boris Moiseevici se întoarse către Stanislav şi, arătându-l cu mâna, îl chemă:

— Vino aproape Stanislav, ce ţi se întâmplă?

— Prezintă-te.

Stanislav s-a apropiat de Anastasia şi, fâstâcit, a spus:

— A spus bine domnul Boris. Pentru dumneavoastră, Anastasia, asta poate să pară surprinzător, însă eu cu adevărat sunt gata să vă fac această propunere. Mă simt pregătit să-l înfiez pe fiul dumneavoastră şi să mă comport cu el ca şi cu propriul meu fiu. Sunt pregătit să vă sprijin în multe, vă rog să mă consideraţi un prieten.

Stanislav, cu eleganţă, plecă capul în faţa Anastasiei, îi apucă mâna şi i-o sărută. El era într-adevăr un bărbat frumos şi manierat. Iar pe Anastasia dacă

ar fi îmbrăcat-o în alte haine... Într-adevăr ar fi putut forma o pereche perfectă şi frumoasă împreună.

Anastasia i-a răspuns lui Stanislav prietenoasă dar cu voce fermă”.

— Vă mulţumesc pentru comportamentul manierat pe care l-aţi manifestat faţă de mine... Vă mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi – şi adăugă:

— Dacă dumneavoastră, cu adevărat, simţiţi a fi îndeajuns de puternic pentru a vă controla dragostea, pentru a face viaţa altui om mai fericită şi mai deplină, luaţi aminte atunci că poate că printre femeile pe care le cunoaşteţi există vreouna a cărei viaţă este nemângâiată. Îndreptaţi-vă spre ea atenţia, iubiţi-o şi faceţi-o fericită.

— Dar eu vă iubesc pe dumneavoastră, Anastasia.

— Eu sunt deja fericită cu un alt om. Nu vă precupeţiţi energiile cu mine. Cu siguranţă există femei cărora le sunteţi necesar.

Boris Moiseevici se hotărî să-l ajute pe Stanislav:

— Cu celălalt bărbat cum s-a întâmplat să vă cunoaşteţi? Înţeleg că dumneavoastră îl aveţi în vedere pe el, dar aflaţi că el nu reprezintă nici pe departe cel mai bun exemplar din societatea noastră.

— Astfel de consideraţii ieşite chiar de pe buzele dumneavoastră nu pot să-mi schimbe sentimentele. Sentimentelor nu le pot porunci.

— Dar de ce tocmai Vladimir? De ce a trebuit, cu unul ca el să vă întâlniţi? Unul atât de străin spiritualităţii, ştiinţei şi, de ce să nu spunem, unui mod de viaţă cât de cât normal. El este doar un insignifiant om de afaceri. De ce tocmai de el v-aţi îndrăgostit?...

— În acele clipe am realizat cu adevărat scopul precis al lui Boris Moiseevici, a continuat Aleksandr – el, dimpreună cu restul grupului, erau mânaţi de un singur gând: să o prindă cu orice preţ pe Anastasia, s-o ducă cu ei la Moscova, ca acolo s-o folosească în interesul lor fără a ţine cont de voinţa ei.

Nu avea nici-o importanţă a cui era ideea, a lor sau a celui ce stătea deasupra lor; vor face tot posibilul să pună în aplicare cele hotărâte. Nici cele mai convingătoare argumente nu-i vor opri.

Probabil şi Anastasia înţelese asta, fără dubii nu putea să nu ştie, să nu perceapă intenţiile lor.

Totuşi *a* continuat să trateze bărbaţii din faţa ei ca pe nişte cunoscuţi apropiaţi, ca pe nişte familiari. Din adâncul inimii, cu sinceritate ne vorbi tuturor, acest comportament al ei şi sinceritatea ne-au oprit sau mai bine spus ne-au făcut să rămânem inerţi. Anastasia a purtat cu Boris Moiseevici şi cu Stanislav discuţia despre tine, atât de convingător le-a respins toate tentativele de a te defăima, încât deducţiile acestora, în cele din urmă, au început să apară absurde şi ridicole.

Se spune că femeia îndrăgostită vede în omul pe care-l iubeşte doar bine orice ar face el, oricine ar fi el în realitate, însă argumentele ei aveau alte rădăcini. Abia după atenuarea primului val de agitaţie stârnit de apariţia Anastasiei, am reuşit să deschid dictafonul din buzunar.

Pe urmă, în repetate rânduri, am ascultat banda şi-am analizat spusele Anastasiei. Îmi amintesc totul în amănunt... Şi-acest „tot” îmi răsuceşte conştiinţa.

— Cine sau ce îţi răsuceşte conştiinţa?! L-am întrebat eu, împins de curiozitatea de a afla cum vorbea Anastasia despre mine. El a continuat:

— După întrebarea lui Boris Moiseevici „De ce dumneavoastră v-aţi îndrăgostit tocmai de el?”, Anastasia răspunse simplu:

— Această întrebare nu-şi are loc aici. Este ilogică. Niciun îndrăgostit nu ar putea explica de ce-l iubeşte pe cel pe care-l iubeşte. Pentru fiecare femeie îndrăgostită, cel mai important şi mai bun om din lume, va fi doar alesul ei. Pentru mine, iubitul meu este cel mai bun.

— Cu toate astea, Anastasia, nu puteţi să nu vedeţi absurditatea alegerii dumneavoastră. Să admitem că totul a fost întâmplător – asta nu înseamnă că nu poate fi absurd.

Analitica minţii dumneavoastră, capacităţile extraordinare ar trebui să înfrâneze dorinţa, instinctul primar, ar trebui să vedeţi neisprăvnicia acestui om în faţa semenilor săi. Gândiţi-vă la toate astea.

— Meditaţia, tocmai contrariul îl demonstrează. În acest caz este doar o zadarnică pierdere de timp, contrariul poate amplifica doar misterul celor petrecute. Totul trebuie acceptat aşa cum vine.

— Absurditatea, paradoxul, şi ele tot aşa cum vin să fie luate?

— Toate astea par aşa doar privite superficial. Dumneavoastră aţi bătut cale lungă de la Moscova. Cu mari eforturi aţi reuşit să vă apropiaţi de aceste

locuri de pe malul apei ca să veniţi să-mi puneţi întrebări despre dragostea mea.

Dar nici nu bănuiţi că paradoxal este tocmai faptul că toate explicaţiile acestei dragoste sunt chiar faptele petrecute *acolo* la Moscova. Şi că voi mai bine acolo aţi fi încercat, fără să faceţi o cale aşa de lungă.

— Ce s-a întâmplat la Moscova?

— Aparent, fleacuri. Doar, aparent. Vladimir, un om de rând, nevrednic, destrăbălat şi părăsit de toţi – aşa îl numiţi voi – după întâlnirea cu mine a ajuns la Moscova pentru a-şi ţine cuvântul dat, pentru a organiza asociaţia afaceriştilor cu intenţii curate. Cu toate că era deja lefter de bani, s-a apucat aşa de treabă.

În Moscova, pe *aleea Tokmakov 14*, se află o clădire cu două etaje. Acolo, odinioară, lucrau oameni care se ocupau cu punerea pe picioare a asociaţiilor de afacerişti ruşi. Capii lor, după un timp au plecat şi astfel s-a desfiinţat asociaţia.

Vladimir a intrat în această clădire. Şi-a început, în adevăratul sens al cuvântului, vieţuirea în *aleea Tokmakov*, perindându-se prin toate birourile, mici şi mari. Acolo a scris diferite scrisori adresate oamenilor de afaceri. Muncea de dimineaţa devreme până noaptea târziu, rămânând să înnopteze acolo. S-au găsit oameni care să vină la el şi care să-l ajute, crezând în el şi în ceea ce făcea. El se chinuia să facă ceea ce eu i-am cerut aici în taiga. Eu i-am explicat lui Vladimir cât de importante erau toate astea. I-am pregătit şi i-am pus dinainte planul de acţiune. Ţelul putea fi atins, îndeplinind planul în ordinea în care a fost hărăzit în visul meu. Doar că mai întâi trebuia scrisă cartea. Cu ajutorul ei puteau fi răspândite şi destăinuite multe informaţii. Cartea ar fi trebuit să-i găsească şi să-i adune la un loc pe afaceriştii cu gânduri curate. Prin această carte eu i-aş fi pus la îndemână instrumentele necesare pentru a duce la bun sfârşit planul. Însă Vladimir a făcut totul cum a înţeles el şi cum i s-a părut mai oportun. Aproape că nu-şi mai amintea de mine. A înţeles importanţa celor planificate şi le-a trăit. A mers pe calea lui, nerespectând rânduiala.

Doar că în acest fel nu se mai putea atinge scopul. Vladimir nu ştia şi s-a comportat cu neasemuită încăpăţânare şi a fost întreprinzător. Au început să-l ajute şi alte persoane care credeau în ideile lui. Pas cu pas au început să crească mugurii acestei organizaţii. Chiar de părea imposibil, el a reuşit câte

puţin. Aceştia s-au adunat la un loc, iar ei au fost oamenii de afaceri cu cele mai curate intenţii. Pe undeva există o listă cu adresele lor, voi puteţi verifica.

— Am văzut această listă. A fost publicată în prima ediţie a cărţii. Numai că va trebui să vă dezamăgesc, Anastasia. Să vă decepţionez... Pe listă erau enumerate şi anumite întreprinderi cum ar fi fabrica „Kristal” – una dintre cele mai renumite fabrici de băuturi spirtoase. Producţia acesteia nu este deloc în ton cu conceptul de spiritual.

— Pe lume totul este în strânsă corelaţie. Iar *această* fabrică nu este mai puţin legată decât celelalte. Şi, oricum intenţia lua în consideraţie gândurile, acele gânduri care sunt în măsură de a schimba orice. Materia de astăzi este fructul gândirii de ieri.

— Aş putea să fiu de acord cu această formulare. Cu toate astea Vladimir al dumneavoastră nu a reuşit să organizeze asociaţia oamenilor de afaceri cu intenţii curate. Vă asigur, Anastasia, că nu aţi ales persoana justă.

— Nerespectând orânduiala în care a fost predestinat totul, Vladimir nu a reuşit să-şi atingă ţelul. Nu a avut la dispoziţie nici cele mai elementare mijloace de a răspândi informaţia măcar în Moscova. S-au înteţit condiţiile neprielnice, Vladimir a pierdut cabinetul în care ar fi putut să continue munca şi, odată cu acesta, şi mijloacele de comunicaţie şi un loc de înnoptat. A trebuit să părăsească clădirea din *aleea Tokmakov* din Moscova. A plecat împreună cu un grup mic de moscoviţi care-l ajutau. A părăsit clădirea fără să aibă alte mijloace minime de subzistenţă. Nu era în măsură să le plătească colaboratorilor pentru munca lor, nu avea o casă, nu avea haine groase de iarnă. A fost părăsit şi totodată şi-a părăsit familia. Şi ştiţi despre ce vorbea cu acel micuţ grup de oameni, în timp ce se îndreptau spre staţia de metrou de-a lungul străzilor îngheţate? Se gândea cum să reînceapă totul de la capăt. Chiar şi-n acele condiţii disperate, Vladimir a reuşit să înjghebe un nou plan de acţiune, să întreprindă din nou ceva. El este un om de afaceri. Moscoviţii l-au urmat, l-au ascultat şi l-au crezut, îl iubeau.

— Pentru ce?

— permiteţi-mi să vă întreb. întrebaţi-i voi pe acei moscoviţi, pentru ce?... Ce au găsit la el? Mergeţi în *aleea Tokmakov*, în acea clădire şi întrebaţi-i pe paznicii de acolo de ce, în timp ce-şi dădeau schimbul, aduceau în borcane mâncare pentru Vladimir şi de ce, de fiecare dată, se străduiau să-i asigure cina? S-au străduit să facă astfel încât să nu-l jignească pe Vladimir cu

mărinimia lor. Aceşti gardieni nu-i erau subordonaţi lui, cu toate astea găteau acasă borşuri şi supe şi i le aduceau să mănânce şi el câte ceva gătit. Îl iubeau. De ce?

Şi mai vorbiţi, de mergeţi în acea clădire, cu femeia aceea frumoasă care lucra ca secretară. Era o fostă actriţă. Ea interpretase un rol foarte important din filmul greutăţile, se ajunge la stele". Era o fetiţă bună de pe altă planetă. Şi-a interpretat cu mare profesionalitate rolul. Era un film care îndemna la ocrotirea şi iubirea Pământului. Întrebaţi-o pe ea de ce, cu toate că lucra pentru o altă societate din acea clădire, *a* făcut tot ce a putut şi, pe ascuns, l-a ajutat pe Vladimir? Nu era *secretara* lui, dar l-a ajutat. Se străduia să-i aducă în fiecare zi iubitului meu, ceai sau cafea la prânz. A lăsat să se creadă că firma la care lucra îi subvenţiona zahărul, biscuiţii şi ceaiul, dar de fapt ea le aducea toate de *acasă*. Nu era bogată. Pur şi simplu îl iubea. De ce?

În pofida tuturor vicisitudinilor, Vladimir s-a menţinut bine în puteri şi nu a murit. Cu toate că forţele fizice i se sfârşeau, el, chiar în pragul morţii, s-a străduit *să-şi* atingă ţelul. Cu adevărat, Vladimir este un om de afaceri.

— Anastasia, dumneavoastră vorbiţi ca într-o alegorie, ce înseamnă „ în pragul morţii"? Aveţi, poate, în vedere, sensul figurat?

— Dimpotrivă, în sens propriu. Pentru câteva zile, în timp ce se afla în Moscova, trupul lui a fost mort. De regulă, în astfel de condiţii, oamenii stau întinşi, nu se mai mişcă, el mergea şi continua să facă ceea ce trebuia.

— Ar fi putut fi posibil numai datorită dumneavoastră, Anastasia.

— În toate cele patruzeci şi opt de îngrozitoare ore nici măcar pentru o clipă nu am încetat să-l încălzesc cu raza mea. Numai că nu a fost de ajuns. Raza mea nu putea să reţină viaţa într-un trup în care Sufletul slăbea. Dar Sufletul lui se lupta. Prins de aspiraţiile sale. Sufletul lui Vladimir nu a simţit moartea ce se apropia. Raza mea l-a ajutat, ca mai apoi în ajutorul ei să sară şi alte raze. Voalate şi aproape inconştiente dar m-au ajutat. Aceste raze erau ale celor care-l înconjurau acolo la Moscova şi-l iubeau.

Corpul aproape mort al lui Vladimir a început să se îndepărteze de viaţă. În faţa iubirii sincere, când ea este destul de puternică, moartea se îndepărtează. În iubire stă nemurirea omului. Hrănit de iubire ca de un combustibil, omul îşi poate însuşi multe haruri.

— Corpul mort nu se poate deplasa, însă dumneavoastră continuaţi să vorbiţi fantastic, neconform cu ştiinţa.

— Criteriile după care se ghidează ştiinţa omenirii întotdeauna asumă un *caracter* temporar. Există adevăruri nu doar pentru prezent.

— Şi-atunci în ce mod s-ar putea convinge studioşii de azi despre toate astea? Noi, astăzi, acţionăm doar în *baza* informaţiilor reci ale aparaturilor.

— Foarte bine. Gara Kurtskaya. În staţia de metrou este instalat un automat de fotografiat. Vladimir, într-una din acele zile, s-a pozat la acel aparat pentru un permis de trecere. Acea fotografie ar putea să fi rămas în *aleea Lenin 42*, sau poate să o mai aibă încă Vladimir. Uitaţi-vă la ea cu atenţie şi veţi vedea toate semnele unui corp mort, petele cadaverice pe care în mod sigur aparatul le-a imortalizat pe poză. Dar veţi vedea şi viaţă în ochi. Sufletul lui se lupta.

— Anastasia, toate astea, doar dumneavoastră aţi fi putut să le faceţi. Doar dumneavoastră l-aţi salvat.

Vă rog, de ce aţi cheltuit atâta energie pentru el? De ce?

— Nu sunt eu singura salvatoare. Întrebaţi-i pe cei trei studenţi moscoviţi, de ce au închiriat pe banii lor apartamentul pentru Vladimir? Şi de ce, atunci când, în sfârşit, Vladimir a înţeles motivul eşecului şi s-a apucat să scrie, aceştia, susţinându-şi examenele, muncind pe brânci pe unde apucau, în timpul nopţii au cules la calculatoarele proprii textele scrise de Vladimir? Pentru ce? Această întrebare le-o puteţi pune multor moscoviţi care i-au stat alături în clipele grele. Dezlegarea misterului stă în ei, nu în mine. De ce Moscova, de ce acei oameni ai ei i-au purtat de grijă, l-au ajutat şi au crezut în el?

Moscova a participat la scrierea cărţii. Eu admir acest oraş! Sunt îndrăgostită de el! Nici una dintre acele zgomotoase maşini de fier, nici unul dintre demenţialele cataclisme create de lumea tehnocratică, nu vor putea şterge din sufletul acestor oameni educaţia de iubire şi de bunătate. Mulţi dintre ei aspiră la bine, la luminos şi la iubire. În mijlocul oribilelor maşinării şi prin rutină ei percep Preaînalta Putere şi binecuvântarea Ei.

— *Anastasia*, *dar* ce spuneţi? Incredibil şi cutremu rător ne apare totul. Toate astea nu se puteau întâmpla decât graţie dumneavoastră! Toate dovedesc înc-odată, harurile pe care le aveţi şi nemaipomenitele capacităţi pe care le deţine Raza dumneavoastră. Este evident că dumneavoastră i-aţi luminat pe cei care au intrat în *contact cu* Vladimir. Şi tot atât de clar este că

dumneavoastră nu veţi recunoaşte că aţi făcut-o. Că toate aceste miracole le-aţi făcut dumneavoastră.

— Iubirea a făcut minuni. Raza mea, într-adevăr, i-a atins pe cei din preajma lui Vladimir, doar că nu a făcut altceva decât să amplifice cu puţin sentimentele care deja se găseau în acei oameni. Sentimente de iubire, de bunătate, aspiraţii către Lumină. Le-amamplificatdoar...

Cartea a fost publicată la Moscova. Primul tiraj a fost mic, iar cărticica era foarte subţire. Cu toate astea au cumpărat-o. S-a răspândit iute. Vladimir nu a narat ceea ce s-a petrecut în taiga, ci, cu sinceritate, a descris sentimentele care i le-au iscat toate acele întâmplări. Mulţi au văzut ca pe o inteligenţă în timp ce pe Vladimir l-au considerat prost şi netrebnic.

Oamenii citeau aflându-se în casele lor, însă nu au pus la socoteală că Vladimir s-a aflat singur doar cu mine în îndepărtata taiga a Siberiei. Lui, totul i se păru absolut ieşit din comun. Şi nu importă cine ar fi putut merge acolo în taiga fără niciun echipament. Oare cum s-ar fi comportat altcineva în locul lui? Să vadă tot ce a văzut el? Vladimir a descris fidel evenimentele, dar mulţi l-au luat de prost. Iar voi mă întrebaţi de ce. De ce tocmai pe el? Şi de ce-l iubesc atât de mult?

În timp ce cartea se scria, Vladimir foarte multe le vedea cu totul diferit. El conştientizează foarte repede. Cei care au avut ocazia să vorbească cu el nu puteau să nu observe acest aspect, însă Vladimir nu a vrut deloc să se *descrie* mai bun decât era înainte.

Notele Universului

Anastasia a vorbit despre tine cu căldură, – continuă Aleksandr. Ea ştia totul despre oameni şi situaţiile lor. A spus: „Primul tiraj, mic încă, al cărţii scrise de Vladimir, a ieşit la Moscova şi imediat şi-au făcut apariţia o sumedenie de scrisori, versuri, cântece şi tablouri.

În carte s-au păstrat, graţie purităţii sentimentelor celui ce a scris, simbolurile şi aranjamentele de cuvinte de mine căutate şi aflate în infinitul Universului.”

La aceste cuvinte ale Anastasiei, Boris Moiseevici, agitat şi negăsindu-şi locul, s-a aşezat, în cele din urmă, pe un scaun din faţa cortului. L-am văzut cum, pe ascuns, încerca să deschidă dictafonul din haină. Probabil din cauza habotniciei sale de a nu pierde nici-o informaţie din spusele Anastasiei, a uitat complet de cei din jur. Şi din acelaşi motiv nici nu a invitat-o să ia măcar loc. Se gândea doar la cum să obţină cât mai repede şi cât mai multe informaţii de la ea. Cu evidentă tulburare în glas a întrebat:

— Din toate colţurile lumii, numeroşi învăţaţi, cu Ajutorul celor mai sofisticate aparaturi, se chinuie să capteze sunetele obişnuite ale Cosmosului. Ele există. Ştiinţa contemporană este conştientă de existenţa acestor sunete. Nu le cunosc pe toate, doar o mică parte. Poate doar a miliarda parte. Dumneavoastră, Anastasia, cu ce aparate le captaţi? Cu ce aparat se poate capta categoria de sunete care au efect asupra psihicului uman?

— Astfel de aparat, dintotdeauna a existat. Se cheamă Suflet uman. Sufletul, în funcţie de cât este de pregătit, captează sau refuză sunetele...

— Bine. Aşadar, aţi avut norocul să alegeţi din miliardele de sunete ale Universului pe cele mai bune, apoi şi ordinea în care să fie aranjate ele. Numai că sunetele pot fi reproduse cu ajutorul aparatelor specializate în muzică. Ce treabă are cartea? Cartea, doar, nu emite sunete.

— Este adevărat. Cartea nu emite niciun sunet, dar este ca o partitură de note. Cititorul, înăuntrul său, cele scrise şi le face să sune. Aşa că formulele ascunse în texte sună în nespusele forme primordiale. Aceste sunete poartă atât Adevărul cât şi vindecarea. Şi, într-o clipă, Sufletul îl umplu, iar ceea ce în Suflet cântă, niciun instrument nu poate reproduce.

— Vladimir cum de-a reuşit să păstreze intacte semnele în timp ce el însuşi nu ştia nimic de ele?

— Eu cunoşteam modalităţile de exprimare ale lui şi ştiam dinainte că toate întâmplările, esenţa celor auzite, el nu le va descrie. Şi nici pe el însuşi nu se va descrie aşa cum este în realitate. Iar formulele şi sunetele nu le-a transmis toate. Astfel a fost constrâns să meargă mai departe cu scrisul. A reuşit să redea doar o parte, doar cât a putut el să conştientizeze şi să înţeleagă atunci când s-a apucat de scris. Trebuia neapărat să continue să scrie. Între timp începuse să fie şi cunoscut. Fără această nouă faimă şi cu încă puţine eforturi poate că ar fi reuşit să organizeze asociaţia oamenilor de afaceri. Dar, pe neaşteptate, Vladimir a făcut un alt pas neprevăzut în visul meu. A lăsat apartamentul deja plătit, din Moscova, celor din jurul său, le-a dat lor şi ocazia de a se încununa cu toate complimentele cititorilor, s-a urcat în tren şi a plecat.

— De ce a făcut acest pas?

— Tot timpul, Vladimir a alergat după dovezi în sprijinul spuselor mele. Dovezi ştiinţifice şi probe concrete despre veridicitatea unor afirmaţii de-ale mele. Ţinea neapărat să le atingă... *Aşa s-a* făcut că s-a şi oprit din scris. *A* plecat în Caucaz. Vladimir a plecat din Moscova pentru a vedea cu ochii săi, în munţii Caucaz, dolmenele – acele construcţii antice în care oamenii încă de vii mergeau să moară. Cu zece mii de ani în urmă. Eu i-am povestit despre aceste dolmene şi i-am mai vorbit şi despre însemnătatea acelor dolmene din punct de vedere funcţional chiar şi-n zilele noastre.

Vladimir a mers în oraşul Ghelendjyk. În muzeele din Krasnodar, Novosibirsk şi Ghelendjyk el a adunat materiale despre dolmene, apoi s-a întâlnit cu diferiţi oameni de ştiinţă, arheologi, etnografi care se ocupau cu studiul şi a reuşit să adune mai multe informaţii decât fiecare muzeu în parte. Desigur, l-am ajutat şi eu, fără însă ca el să bage de seamă. Prin gura celor care discutau cu el, eu i-am transmis informaţii lui Vladimir, informaţii care să-l ajute să aibă opinia sa proprie. În concomitenţă, el s-a mişcat cu determinare şi rapiditate.

Şi-atunci a comparat toate acele informaţii adunate cu cele pe care i le-am dat eu. Arheologii i-au arătat dolmenul din apropierea unei cărări şi i-au spus că mai erau altele, dar că erau distruse de localnici din cauza necunoaşterii valorii lor. Îndeobşte, pe nimeni nu interesa aceste dolmene.

Vladimir a făcut tot ce-a putut pentru a le demonstra neverosimilul. În numai trei luni a reuşit să le schimbe părerea localnicilor despre dolmene. Tot mai multă lume a început să meargă la dolmene şi să aducă flori. Din iniţiativa femeilor-etnologe, în Ghelendjyk a fost înfiinţată o asociaţie pe care, în cinstea mea, au denumit-o „Anastasia”.

Organizaţia, mai pe urmă, a pus la punct cursuri pentru operatorii turistici, explicându-le că vor trebui să-i atenţioneze pe turişti despre importanţa acestor dolmene, să nu fie distruse şi să fie păstrate aşa cum erau. Au mai fost, de asemenea, organizate excursii intitulate „Călătorie în conştiinţă”.

Organizatorii de excursii din Ghelendjyk au început să vorbească despre importanţa izvoarelor primordiale şi despre creaţiile Preaînaltului Creator, despre Natură.

Anastasia, dumneavoastră consideraţi că toate astea s-au petrecut mulţumită lui? Dumneavoastră nu aţi jucat niciun rol?

— Dacă aş fi putut face toate astea fără el, de mult le-aş fi făcut. Eu îmi doream foarte mult. Într-unul din aceste dolmene din munţi, a murit corpul material al străbunei mele...

— Ce spuneţi? Cum e posibil ca un singur om, necunoscut încă nimănui, într-un timp atât de scurt, să schimbe comportamentul oamenilor? Cum a putut pune pe picioare o organizaţie care să funcţioneze? Dumneavoastră afirmaţi că existau deja documente ştiinţifice şi diferite publicaţii care erau la cunoştinţa cetăţenilor din acele locuri din moment ce erau expuse în muzee şi toate acestea nu mişcau oamenii?

— Este adevărat. Le erau cunoscute dar nu-i mişcau.

— Şi cum se explică atunci că tocmai pe el l-au ascultat? Cum de a reuşit?

— Vladimir nu ştia asta, nu ştia că poate fi schimbată într-un atât de scurt timp conştiinţa umană, de asta a şi acţionat aşa. Şi a schimbat-o. Voi puteţi merge în acest oraş şi-i puteţi întreba pe oamenii care fac parte din această organizaţie. Aflaţi cum şi de ce i-a surâs norocul lui Vladimir. Eu m-am bucurat de tot ce s-a petrecut în acest oraş şi de asociaţia „Anastasia”... Vladimir s-a învoit, când i-au cerut să-i pună acest nume asociaţiei. Eu am înţeles că de dragul meu. Am crezut atunci că el va începe să mă înţeleagă şi

să mă iubească. El, cu adevărat, a înţeles multe dar nu m-a iubit. Nu s-a îndrăgostit de mine pentru că am făcut multe greşeli, am păcătuit.

Nu de mult am înţeles. Visul meu, în realitate se transformă. Oamenii vor fi purtaţi dincolo de epoca forţelor întunecate. Vor fi fericiţi. Se va împlini tot ce-am visat eu, însă fără iubirea lui Vladimir pentru mine... iubirea ce-o aşteptam în schimb. *Acesta a* fost preţul greşelilor comise, neisprăvniciei şi lipsei de puritate a gândurilor mele.

— Ce s-a întâmplat, de ce vorbiţi aşa? Au înţeles cu toţii că el era un bădăran, un nerafinat. Credeţi-mă Anastasia, vă vorbesc ca o persoană mai în vârstă, ca un tată de familie, nici chiar părinţii dumneavoastră nu v-ar fi putut îndruma mai bine.

— Vă rog, nu vorbiţi aşa despre cel care-mi este atât de drag. Cuiva poate să i se pară grosolan Vladimir, dar eu ştiu mai multe despre el.

— Ce aţi putea şti atât de important despre el? O ştie toată lumea, el, cel mult, ar putea fi un tipic afacerist al zilelor noastre, nimic mai mult. Anastasia, comportamentul şi despre el sunt doar preconcepţii. Oricine ar fi el, este al meu, iar ceea ce gândiţi dumneavoastră despre ai mei părinţi *aş* putea să spun doar că vă înşelaţi.

Spiritul străbunicii

Am înţeles din întâmplare într-o dimineaţă... şopti uşor Anastasia, iar privirea ei se cufundă în trecut. În acea dimineaţă, Vladimir nu era acasă, în apartamentul în care de obicei dormea. Numai că eu nu puteam să-l caut cu raza mea... Taman începea ziua în care, cu multe secole în urmă, străbunica mea murea în dolmen. În această zi, în fiecare an, eu mi-amintesc de ea. Încerc să-i vorbesc. Ea comunică cu mine. Voi ar trebui să mergeţi la mormintele străbunilor voştri, să vă gândiţi la ei, să le vorbiţi. Eu fac asta fără să ies din poiană. Raza mea mă ajută, iar străbunica simte Raza. În acea zi mi-am amintit de străbunica mea, am încercat să intru în vorbă, ca de obicei, cu ea, dar n-am auzit niciun răspuns. Nimic. Nu a reacţionat la niciuna din tentativele mele. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci. M-am apucat, cu Raza mea, să cerc după dolmenul ei. L-am găsit şi l-am iluminat din toate puterile. Străbunica mea nu a reacţionat. Ceva se întâmplase, ceva nevăzut mie. În dolmen nu se zărea.

— Anastasia, explicaţi-ne, vă rugăm, ce este acela – Suflet uman? Din ce este făcut?

— Din tot ceea ce este invizibil în om, din ataşamentele lui şi din simţămintele absorbite în timpul vieţii terestre.

— Sufletul posedă o energie proprie, analogică vreo unei alte energii cunoscută de noi?

— Da. Este înzestrat cu un complex energetic, o conglomeraţie de felurite energii. După ce corpul fizic al fiecărui individ în parte încetează din viaţă, unele dintre aceste complexe de energii se dezintegrează, se scindează în mai multe energii, energii care devin, în cele din urmă, folositoare plantelor, vieţuitoarelor şi proceselor naturale.

— Care-i puterea lui? Ce potenţial are acest complex de energii indivizibile...?

— Fiecare complex are un potenţial al său. Cel mai slăbuţ, el nici măcar forţa gravitaţională nu o poate înfrânge. Totuşi, în cele din urmă, se va dezintegra.

— Forţa gravitaţională? Cel mai slab... Cel puţin poate fi văzută manifestarea acestui complex în ceva? Palpabilă? Perceptibilă?

— Desigur. Tromba de aer, de exemplu.

— Tromba? Tromba care smulge copacii din rădăcini, torsionându-i... Atunci, cel mai puternic, ce energii posedă?

— Cel mai puternic? Este El. Eu nu reuşesc să înţeleg până la capăt puterea energiilor Sale.

— Atunci să spunem, al unuia mijlociu?

— În complexul energetic al celor mai multe Suflete obişnuite se află deja energia eliberatoare a gândirii.

— *Care* este puterea energetică, potenţialul unui astfel de complex mijlociu?

— Eu, numai ce v-am răspuns; în acest complex se află energia eliberatoare a gândirii.

— Ce înseamnă asta? Cu ce se poate compara? Care este definiţia ei?

— Cu ce să se compare? Definiţia ei? Care este energia cea mai puternică pe care v-o puteţi întruchipa în mintea şi în gândirea voastră?

— Energia exploziei nucleare. Nu, procesele care au loc în *Soare*.

— *Ceea* ce aţi enumerat este de asemuit cu doar o infimă părticică a energiei eliberatoare a gândirii. Iar despre definiţia ei... Voi înşivă vă folosiţi de această energie în timpul comunicării pe cale verbală între voi. Nimic din ce v-aţi imaginat dumneavoastră nu se potriveşte aici. Puteţi să vă folosiţi de ceea ce ştiţi, amplificat la nivelul infinitului.

— Care este puterea energiei Sufleteşti a străbunei dumneavoastre?

— În ea a rămas puterea energiei eliberatoare a gândirii.

— De unde aţi aflat despre străbuna dumneavoastră? Unde şi cum a murit? Doar asta s-a întâmplat cu zece mii de ani în urmă!

— Generaţiile de strămoşi şi-au transmis din una alta informaţiile despre ea, despre străbunica mea intrată să moară în dolmen.

— Despre ea v-a vorbit mama dumneavoastră?

— Când mămicuţa mea a murit, eu eram prea mică ca să pot asimila o astfel de informaţie. Bunicul şi străbunicul mi-au tot vorbit despre mamele mele.

— Sufletul poate fi văzut cu privirea unui om obiş nuit?

— În parte, da. Se poate vedea doar dacă se schim-bă percepţia spectrală, viziunea policromatică şi ritmul interior.

— Este posibil, aşadar?

— Fenomenul binecunoscut de voi – daltonismul – este o dovadă că aşa ceva este foarte posibil. Voi consideraţi că asta se întâmplă fără voia omului, că este doar o boală, dar nu este adevărat.

— Aţi spus că străbunica dumneavoastră merită ca informaţia despre ea să fie purtată din generaţie în generaţie peste milenii. Ce merite are această informaţie, ce valoare?

— Străbunica mea a fost ultima din acea generaţie primordială care putea şi ştia cum şi la ce să se gândească femeia în timpul alăptării la sân a sugarului. Cunoştinţele acelor oameni care trăiau cu zece mii de ani în urmă şi care au început să se piardă în civilizaţie. Aceste cunoştinţe au fost rătăcite treptat până s-au pierdut complet în zilele noastre. Străbunica mea nu era chiar bătrână, dar a intrat să moară în dolmen pentru a păstra toate acele cunoştinţe ale izvoarelor primordiale. Iar când oamenilor le vor deveni tot mai clare acele cunoştinţe... Vor începe să le transmită femeilor care alăptează, toate aceste informaţii. După aceea vor ajuta unii pe alţii şi vor conştientiza totul. Prin moartea în dolmen, străbunica mea a asimilat uriaşe adevăruri necesare femeilor.

— De ce tocmai în dolmen a trebuit să intre? Cu ce deosebeşte un dolmen de un mormânt comun de piatră şi de ce nu a aşteptat bătrâneţea pentru a muri? De ce a ales Să moară în dolmen? A devenit conştientă de utilitatea acestora sau, pur şi simplu, a fost îmboldită de superstiţie?

— Deja de pe atunci, femeile începură să piardă cunoştinţele despre aceste însemnate informaţii, cum să alăpteze sugarul la piept, iar femeilor nu le era permis să intre în dolmene. Căpetenia comunităţii, un bărbat în vârstă, o respecta pe străbuna mea şi a înţeles că dacă cererea ei nu i-o va îndeplini, noua căpetenie nici nu va vrea s-o asculte, va considera aspiraţiile ei ca pe nişte mofturi fără să pătrundă sensul acestui gest. Însă nu a putut bătrâna căpetenie să-i pună pe bărbaţi să-i construiască un dolmen străbunei mele. Şi-atunci bătrânul i-a dat străbunei mele dolmenul său. Bărbaţii din comunitate nu au văzut cu ochi tocmai buni decizia căpeteniei şi au refuzat să ferească lespedea de pe gura dolmenului pentru a o ajuta pe străbuna mea să intre

înăuntru. Toată noaptea s-au tot adunat femeile din sat şi s-au căznit să ridice singure piatra grea de câteva tone, dar nu s-a clintit piatra greoaie.

În zori de zi a sosit la locul dolmenului căpetenia cea bătrână. Deja nu mai putea merge pe picioare, sprijinindu-se într-un băţ şi şchiopătând, totuşi a venit. Bătrânul le-a surâs femeilor, le-a spus cuvinte însuf leţitoare şi-atunci acestea au reuşit să ferească piatra de pe dolmen, iar străbunica a intrat înăuntru...

— Cu ce se deosebesc dolmenele de mormintele obişnuite de piatră?

— La vedere, cu nimic. Unica diferenţă este că în dolmen intrau să moară oameni încă vii. Dolmenul nu este doar o construcţie de cult aşa cum se crede astăzi. Este un mormânt ridicat în cinstea Sufletelor care se jertfeau de dragul generaţiilor viitoare. Dolmenul este şi-n ziua de astăzi important pentru valoarea sa funcţională. Moartea, în acest dolmen, nu era cu totul obişnuită. Însuşi cuvântul moarte nu se potriveşte aici.

— Îmi imaginez. Un om zidit de viu într-o cameră de piatră... Cu adevărat, asta nu este o moarte obişnuită, gândindu-ne la chinurile îndurate.

— Cei care intrau în dolmene, nu sufereau absolut deloc. Ciudăţenia morţii lor stă în faptul că ei acolo meditau. Meditau în eternitate. Sufletele, pentru totdeauna rămase pe Pământ, păstrau în ele unele sentimente terestre. Numai că aceste Suflete erau ,private pe veci de a se mai materializa vreodată în vreun alt corp uman.

— Cum meditau?

— Voi, acum, ştiţi ce înseamnă meditaţia. Mai ales din religiile antice ale Orientului. Şi-acum mai există oameni care ajută la cunoaşterea unei mici părţi a fenomenului meditaţie, numai că, din păcate, nu se cunoaşte importanţa efectelor acesteia. Şi acum există oameni care sunt în măsură să mediteze”, se pot separa de corpul fizic, ca apoi să se întoarcă. Cu ajutorul acestei meditaţii în dolmen, corpul, încă în viaţă, era abandonat de Suflet care putea să se despartă şi să se întoarcă la corp ori de câte ori dorea. Atâta timp cât în acel corp mai era viaţă. Sufletul putea face asta, putându-se întoarce când poftea în corp ca apoi să rămână pe veci în dolmen. Acest Suflet va rămâne pe veci singur aşteptând vizitatorii cărora să le împărtăşească izvoarele primordiale. Corpul, chiar dacă reuşea să mai rămână în viaţă o vreme, era oricum izolat şi zăvorât pe veşnicie înăuntru.

Dar în timp ce corpul mai este încă în viaţă, Sufletul are posibilitatea să cutreiere diferitele dimensiuni ale Universului şi să se întoarcă, fapt care-i conferă oportunitatea de a analiza cu o incredibilă viteză, *scoţând* astfel tot mai mult în evidenţă adevărul primordial. Cel care Intra să moară în dolmen pentru a medita în veşnicie ştia că Sufletul său nu va mai avea niciodată dreptul de a se materializa. Nu va mai putea niciodată să se îndepărteze de dolmen pentru mult timp, dar va avea capacitatea de a i se adresa fiecărei părticică de Suflet uman care, purtată de un corp fizic, se va apropia de dolmen. Şi dacă vrem să vorbim despre suferinţele morţii, despre suferinţele lor în genere, atunci aflaţi că toate acestea constau doar în faptul că, de milenii, nimeni nu vine la ei pentru a primi acele cunoştinţe de care dispun. În lipsa de interes din partea celorlalţi stă adevărata suferinţă, adevărata tragedie. A celorlalţi, de dragul căror...

— Anastasia, dumneavoastră consideraţi foarte important ca femeile-mame care alăptează la sân sugarii, să deţină aceste capacităţi şi cunoştinţe?

— Vital! Foarte important.

— De ce? Vezi doar, laptele matern hrăneşte numai corpul fizic al sugarului.

— Nu numai corpul. Laptele poate transmite enorme informaţii şi simţăminte. Voi, cred că ar trebui să ştiţi, că în materie există şi informaţia, radiaţia sa şi vibraţia.

— Da, există. Numai că nu înţeleg cum poate laptele matern să transmită simţăminte?

— Desigur că poate. Laptele este foarte senzitiv, este *strâns legat* de sentimentele mamei. În funcţie de aceste sentimente, laptele îşi poate schimba gustul. Dacă stresul atinge mama care alăptează, laptele poate să se piardă chiar, să se întoarcă.

— Este adevărat, se poate întâmpla... Poate... Pe străbuna dumneavoastră, înseamnă că nimeni nu o vizitează? Vasăzică, de milenii nu trece nimeni pe la ea?

— La început veneau îndeosebi neamurile celor care au trăit prin acele părţi. Apoi, pe Pământ au avut loc atâtea cataclisme, ca urmare migrări în masă. Dolmenul *a* rămas. Dar în ultimul mileniu, pe la dolmenul străbunicii mele nu a mai trecut nimeni să afle, să ştie... În genere, în zilele noastre, dolmenele se distrug. Pentru că oamenii nu ştiu...

Când i-am vorbit lui Vladimir, acolo în taiga, despre dolmene, despre străbunica mea, el a spus că poate o să meargă s-o viziteze. Eu i-am explicat că el nu va putea asimila informaţiile, nu va simţi spiritul şi Sufletul străbunei. Bărbaţii nu cunosc senzaţiile pe care le au femeile care alăptează. Şi că Străbuna mea, de mii de ani aşteaptă femei şi nu bărbaţi. Numai că nu vin femeile la dolmen. Iar cu străbuna mea vorbesc doar eu, odată în an. În acea zi am vrut să-i vorbesc, să-i spun ceva de bine, dar nu am putut. Sufletul străbunicii mele nu era lângă dolmen, iar eu însămi, neînţelegând de ce, am început, din ce în ce mai repede, să-mi rotesc Raza împrejurul dolmenului, lărgind tot mai mult diametrul cercurilor.

Şi, la un moment dat... am văzut! Am văzut! Pe o mică... pe nişte pietre... Pe pietrele de pe cărare zace Vladimir fără cunoştinţă. Iar străbunica mea, Sufletul ei, forma unui nouraş concentrat de energii invizibile, era aplecat deasupra lui Vladimir. Eu am înţeles, ştiam dinainte că Vladimir căuta călăuze să ajungă în munţi la dolmenul de lângă cărare. Dar nu a găsit pe nimeni să-l conducă. Nimeni nu S-a învoit să-l călăuzească fără bani. Aşa că s-a pornit singur în munţi. Era încălţat cu o pereche de bocanci simpli, nepotriviţi pentru mersul pe munte şi, în genere, nu avea nici un fel de echipament pentru munte. El vroia să se convingă de existenţa dolmenelor, să le atingă. Astfel s-a pornit de unu' singur spre munţi. În ziua de pomenire a străbunei mele, s-a pornit în căutarea dolmenului departe de cărare. Străbunica mea nu avea de unde să ştie de ce umbla prin munţi acel bărbat singuratec şi complet nepregătit pentru mersul pe cărări de pietre. L-a privit, iar când Vladimir s-a împiedicat şi a început să alunece la vale, zgâriindu-se şi sângerând, Sufletul ei, prin puterea nouraşului de energii concentrate, s-a prăvălit la vale după el. Străbuna mea l-a salvat pe Vladimir. Vladimir nu s-a lovit cu capul de stânci, dar şi-a pierdut cunoştinţa din cauza nenumăratelor contuzii procurate în timpul căderii. Străbunica, cu ajutorul nouraşului de energii, îi ţinu capul ca între palme şi a aşteptat aşa până când el şi-a revenit în fire. Din această pricină nu a vorbit cu mine.

Când conştiinţa i s-a întors lui Vladimir, străbuna mea nu s-a precipitat spre dolmen, a rămas puţin mai jos pe cărare, a rămas privind la Vladimir cum se căţăra pas cu pas sus pe cărăruie.

Eu am înţeles abia pe urmă că străbunica mea era acolo, deoarece am văzut pietrele de pe cărare cum se rostogoleau la vale de unele singure. Ea,

comprimându-se sub forma unui vântişor elastic, mătură pietrele de pe cărăruia de munte. Îşi dorea să-l ajute pe Vladimir să urce pe cărare, iar eu îmi doream acelaşi lucru. Am început în mare grabă să mătur cărarea cu Raza mea, ca să nu fie prea umedă sau alunecoasă. Vroiam ca Vladimir să ajungă cât mai repede în apartamentul său să-şi lecuiască rănile, însă el, a urcat tot mai sus pe cărare, s-a aşezat jos, analizând indiciile lăsate de arheologii muzeului din Novosibirsk. După ce s-a odihnit, s-a ridicat şi şi-a continuat călătoria, însă nu în jos pe *cărarea* uscată şi curăţată ci tot mai sus. Eu am înlemnit văzând gestul lui, iar străbunica mea a rămas ţintuită locului, neînţelegând ce se întâmpla. Şi, mai mult de atât, el a lăsat cărarea şi s-a afundat în tufişurile îndesate şi spinoase de pe lângă cărare...

Am înţeles pe loc: el o apucase deja spre dolmenul Străbunei. A reuşit să ajungă la dolmen. S-a aşezat pe marginea lespezii dolmenului. A început să-şi descheie haina. Mâna îl durea foarte tare. I-a trebuit mult timp să se descheie. În cele din urmă a reuşit, iar eu am zărit, de sub haină, trei trandafiri. Florile a doi din cei trei trandafiri erau rupte, probabil când a căzut pe cărare, lovindu-se de stânci. Câţiva ţepi erau mânjiţi de sânge. Vladimir a aşezat florile rupte pe lespedea dolmenului, a fumat o ţigară şi a spus: „îmi pare rău că s-au rupt, erau pentru tine, frumoaso. Probabil că erai frumoasă ca Anastasia. Inteligentă şi bună. Ai vrut, femeilor-mame ale noastre, despre alăptarea sugarilor, să le vorbeşti. Doar că nu ştiu ele de tine, iar dolmenul tău este departe de stradă, le vine greu femeilor să vină la tine...”

Apoi a scos o ploscuţă cu coniac şi două păhărele de metal. Din alt buzunar a scos nişte bombonele cu ambalajul boţit. A umplut păhărelele cu coniac, unul l-a băut el, celălalt pus pe portalul dolmenului, a pus o bomboană pe el şi a spus: „Pentru tine, frumoaso.”

A făcut toate astea cum se face pe la voi în zilele noastre când cei vii merg la morţii lor la cei dragi, la familiari la cimitir. Însă străbunica... Sufletul ei, sub forma nouraşului de energii concentrate, se învârtea în jurul lui neştiind cum să se comporte... S-a chinuit să-i vorbească, să răspundă la cuvintele lui, apoi a făcut ca aerul dimprejurul ei să ia forma corpului fizic, însă conturul era străveziu – Vladimir nu l-a remarcat... Înverşunată de dorinţa de a-i vorbi, de a-i explica câte ceva de ale ei, străbuna a continuat să se învârtă împrejurul lui Vladimir până când nouraşul de energii a atins accidental păhărelul cu coniac.

Păhărelul s-a vărsat. Vladimir crezând că vântul, din întâmplare, a vărsat păhărelul cu coniac a *spus*:

— Dar, ce-i cu tine, eşti distrată azi, ai vărsat bunătate de coniac?

În acel moment, Sufletul străbunicii s-a retras într-un ungher al dolmenului. Vladimir îi mai turnă încă un păhărel cu coniac, mai puse o bombonică pe pahar şi, ca pentru sine, rosti: „Va trebui să se facă un drum mai bun spre dolmenul tău, tu mai îngăduie oleacă. Curând va fi construit un drum normal spre dolmen, iar femeile vor veni la tine. Tu o să le spui la ce ar trebui să se gândească femei le-mame în timp ce alăptează copilaşii la sân. Îmi închipui că tu ai avut un sân foarte frumos.”

Vladimir a început să coboare de pe munte. Noaptea târziu a ajuns în apartamentul său din oraş. Era singur, stătea pe divanul apartamentului friguros, îşi bandaja rănile şi se uita la televizor, la o casetă video. Primise această casetă de la nişte oameni care au copiat-o şi şi-au înmânat-o unul altuia.

Pe ecranul televizorului, oratorul era urmărit de un enorm auditoriu, în mare parte femei. El ţinea un discurs despre Dumnezeu, despre puterea Sufletului Omului ideal. Apoi a început să vorbească despre mine, despre faptul că eu sunt idealul feminin spre care toate femeile ar trebui să aspire, despre puterea Sufletului şi a minţii mele că sunt măreţe şi că pe mine mă ajută forţele Luminii. Şi acum, că am să cunosc tot mai mult viaţa oamenilor de rând, o să-i ajut mai concret.

Multe lucruri de bine s-au vorbit despre mine. Printre altele au mai spus că nu am avut încă ocazia să întâlnesc un bărbat autentic. Acela cu care m-am întâlnit eu, spuneau că, nu este autentic...

Dar el, Vladimir, el... Înţelegeţi!... De unul singur, acolo pe divan, asculta toate aceste vorbe şi se tot chinuia cu o mână să-şi lege rănile de la picior. Cealaltă mână îl durea îngrozitor de la toate acele contuzii. Aş fi vrut să-i încălzesc rănile, durerea din ele să-i alung., şi să-i spun cumva., să-i spun... El nu mă aude niciodată când îi vorbesc de la depărtare, măcar de data asta de m-ar fi auzit.. Să mă audă, că atât de tare mi-am dorit să-i vorbesc... Să mă audă cât de mult îl iubesc eu! Doar pe el! Iubitul meu, bărbat autentic.

Dar nu am reuşit, am simţit o scuturătură după care am fost azvârlită în iarbă. Ceva i se împotrivea Razei mele să-l ajungă pe Vladimir. Am îndreptat din nou Raza spre camera în care stătea Vladimir aşezat în faţa televizorului şi

am văzut: în faţa lui, sub forma unui nouraş de energii transparente, Sufletul străbunicii mele stătea îngenunchiat. Vladimir nu o putea vedea sau auzi. El asculta şi privea la caseta video. Străbuna îi încălzea rănile de pe picioare. Când Vladimir a turnat pe răni acea oribilă şi arzătoare apă de colonie, încercă să-i spună ceva străbunicii, pe care nu o vedea.

Ea este atât de puternică cu Sufletul ei încât nimic invizibil nu poate să străbată de cealaltă parte prin ea. Chiar şi armele psihotropice îndreptate spre ea le poate spulbera într-o clipă fără ca măcar să le bage în seamă. Orice tentativă este zadarnică. Eu nu m-am putut amesteca deloc. Am privit doar... Priveam şi gândeam frenetic. Ce s-a întâmplat? Cum de s-a ajuns în această situaţie? De ce vorbea aşa cel de la televizor? Vroia să mă ajute, să-mi explice ceva? Ce? De ce Raza mea vroia atât de tare să-l ajungă pe Vladimir?

M-am temut ca pe Vladimir să nu-l jignească cuvintele „bărbat neautentic” şi să nu devină gelos pe un alt bărbat. Dar atunci s-a petrecut taman contrariul. Ooo, cât de dureros a fost!... Umilitor... Vladimir a ascultat totul până la capăt, a suspinat şi a spus: „Asta-i bună, bărbat autentic... În Australia se află acest bărbat? Ei se vor Atunci poate că or să-mi dea mie copilaşul.” Raza mea a tremurat şi a devenit dintr-odată lividă. Vladimir nu era gelos. Fireşte, acest sentiment nu este bun, nu este binevenit... Dar eu aş fi vrut ca măcar câtuşi de puţin... Cât de puţin să fie gelos, însă Vladimir m-a cedat, pur şi simplu cu indiferenţă, altcuiva. Nu m-am putut abţine şi am urlat de durere. M-am apucat s-o implor pe străbuna mea, să-i lămuresc că nu am făcut nimic rău. Cu ce am greşit? Cu ce am păcătuit? Ea nu mi-a răspuns până ce Vladimir nu a terminat de bandajat toate rănile. Apoi, cu tristeţe, a spus: „Trebuia doar să-l iubeşti, nepoţică. Să gândeşti numai de bine despre iubitul tău, să nu te preaslăveşti pentru asta.”

Am încercat să-i explic că vroiam doar ce-i mai bine. Ea, din nou în şoaptă, răspunse: „Ţi-ai dorit pentru tine tablouri, muzică, versuri şi cântece. Tot visul tău se va împlini, pentru că este puternic pentru toţi oamenii şi pentru al tău iubit, dar pentru tine dragostea pământească tot mai greu îţi va veni să o obţii. Tu vei deveni o stea, fecioara mea. O stea poate fi iubită şi îndrăgită ca o stea iar nu ca o femeie.”

Străbunica, după aceste vorbe, nu mai spuse nimic. Absolut nimic. Eu mi-am pierdut controlul de sine, am început să strig, încercând să-i explic, să-i

dovedesc că nu-mi doream să fiu o stea, că vroiam să fiu doar o femeie, o iubită, dar nimeni nu mă auzi.

Ajutaţi-mă, vă rog! Acum am înţeles multe! Nu pentru mine mă tem, eu mă descurc. Vladimir mai încolo va îţelege, această informaţie îl va îndepărta de la Adevăr. Va trebui neapărat să fie întreruptă răspândirea acestei casete. *Caseta* insuflă în cei ce-o privesc şi în Vladimir convingerea că eu sunt o stea, un ideal şi că nu el trebuie să Stea cu mine ci un altul. Eu nu sunt o stea. Eu sunt o femeie Şi vreau să-l iubesc pe cel ales de mine.

Calea mea nu a fost aleasă doar de mine. Am greşit. Am visat să se picteze tablouri, să se scrie versuri şi să se compună muzică despre mine... Şi chiar s-a întâmplat.

Tot ce visez eu se înfăptuieşte. Şi de data asta să Mulţumesc pentru poezii şi cântece. Mulţumesc poeţilor. Dar am greşit când am visat aşa. Versurile trebuie, însă eu nu trebuie să fiu o stea!

Toate astea le-am vrut, ca Vladimir să-mi dea atenţie şi să mă asculte. Să-şi aducă aminte de mine şi să nu mă uite. Doar că nu ştiam în timp ce visam. Abia acum am înţeles, o să devin o stea. De stele se îndrăgostesc toţi, dar nimeni nu le iubeşte ca pe femeile simple.

— Anastasia, dar ce vă trece prin cap? Cum să fie oprită răspândirea casetei? Mai ales că oamenii o copie. Nu este posibil. Acesta este un proces ireversibil. Nimeni nu poate face asta.

— Vedeţi, voi nu puteţi, însă Vladimir poate. El este un om de afaceri. Şi chiar de ar fi să admitem că procesul este ireversibil, el, oricum, ceva va născoci şi va întreprinde. Dar el nu vrea să facă nimic, convins fiind că eu nu-i sunt pereche lui.

Forţele Luminoase

Învăţatul cu părul cărunt, uitând pur şi simplu de toţi ceilalţi, continuă s-o copleşească cu întrebări pe Anastasia:

— Ce sunt forţele luminoase, *Anastasia*?

— Forţele Luminoase sunt gândurile luminoase vreodată create de oameni. Sunt răspândite în tot spaţiul universal.

— Dumneavoastră vă puteţi adresa nestânjenită acestora? Le puteţi vedea?

— Da, pot.

— Dumneavoastră puteţi răspunde la orice întrebare care stă înaintea ştiinţei?

— Probabil la mai multe. Şi cred că fiecare om de ştiinţă le poate afla – aceste răspunsuri – numai că asta depinde de nivelul de puritate al gândurilor celui care întreabă.

— Aţi putea explica unele fenomene pentru ştiinţă?

— Dacă vouă nu vă apare răspunsul, înseamnă că nu vă este îndeajuns de pură gândirea. Această lege a fost dată de Creator, eu nu pot s-o încalc. Aş fi în opoziţie, altfel.

— Există ceva *mai* presus de gândurile luminoase de oameni?

— Da. Există. Doar că are aceeaşi importanţă.

— Ce anume? Cum aţi putea-o numi?

— Aşa cum voi aţi putea s-o acceptaţi.

— Îi puteţi vorbi?

— Da, uneori. Eu cred că vorbesc cu El însuşi.

— Ce energie există în Univers, necunoscută nouă pe Pământ?

— Cea mai mare energie din Univers se află pe Pământ. Trebuie doar înţeleasă.

— Dumneavoastră, Anastasia, puteţi să ne caracterizaţi această energie câtuşi de aproximativ? Se aseamănă cu forţa reacţiei atomice, sau cu fenomenul numit vacuum?

— Cea mai puternică energie din Univers este energia-Purei Iubiri.

— Eu vorbesc despre o energie vizibilă, tangibilă, care să poată avea efect asupra progresului tehnologic, care să lumineze şi, de ce nu, care să explodeze!

— Şi eu vorbesc despre acelaşi tip de energie. Toate, luate la un loc, aparaturile făcute de mâna omului nu pot lumina pe lungă durată Pământul. Energia Iubirii poate.

— Totuşi, dumneavoastră vorbiţi într-un mod fantastic, abstract. Indirect, paralel.

— Eu vorbesc în sensul „vostru” direct.

— Iubirea este un sentiment invizibil, nu poate fi folosită, nu poate fi văzută sau cercetată.

— Este o energie. Ea se reflectă, se poate vedea.

— Unde se reflectă? Unde şi când se poate vedea?

— Soarele, stelele şi toate planetele care se văd, sunt doar o reflecţie a acestei energii. Lumina Soarelui, care dăruieşte viaţă tuturor vieţuitoarelor terestre, izvorăşte din Iubirea oamenilor. În tot Universul, doar în Sufletele umane se află energia Iubirii care se perpetuează, se avântă în înalturi, purificându-se şi apoi, reflectându-se prin planetele Universului pe Pământ, îşi revarsă lumina-i binecuvântată.

— Cum aşa? Pe Soare nu se produc, aşadar, acele reacţii de sine stătătoare? Reacţiile chimice...?

— Un dram de meditaţie, doar, ar fi de *ajuns* pentru a înţelege cât de neverosimile şi lipsite de fundament sunt ipotezele dumneavoastră. Ele sunt un fel de „uşor ca bună ziua”.

— Omul poate ghida *această energie*?

— Într-o măsură relevantă, încă nu.

— Dumneavoastră ştiţi cum se face?

— Eu nu ştiu. De-aş fi ştiut, iubitul meu demult m-ar fi iubit.

— Anastasia, dumneavoastră vă puteţi adresa Lui? Acelui care-I mai presus decât Forţele luminoase? Vă răspunde de fiecare dată? O face benevol?

— Întotdeauna. El este foarte afectuos, de fiecare dată îmi răspunde. Altfel nu poate.

— Puteţi să-L întrebaţi, cum se poate dirija energia Iubirii?

— L-am întrebat.

— *Şi ce-a spus*?

— Pentru a înţelege unele răspunsuri ale Sale se *cere* un determinat nivel de puritate şi conştiinţă, în mine toate astea nu sunt îndeajuns, aşa că nu înţeleg toate răspunsurile.

— Oricum, veţi continua să vă străduiţi să aflaţi toate răspunsurile legate de idiomele iubirii?

— Negreşit voi continua.

— În ce fel?

— O să mă gândesc. Ajutaţi-mă. Ar trebui întrebate toate femeile care au iubit şi au fost sau n-au fost iubite. Ele se vor gândi, vor analiza şi vor crea gânduri care Sevor dispersa în dimensiunea Forţelor Luminoase. Eu le voi vedea. O să le-nţeleg, ca apoi să-i ajut pe toţi ceilalţi. Gândurile din dimensiunile Luminii sunt întotdeauna clare.

— Anastasia, mi se pare imposibil să fie întrebate toate femeile deodată. Nimeni nu ar putea face asta.

— Atunci cereţi-i lui Vladimir, el o să inventeze ceva, cum s-ar putea face şi va întreprinde, cu siguranţă, ceva. Doar de dragul meu nu o va face. Voi străduiţi-vă să-i explicaţi că este foarte important pentru toată lumea şi pentru el. El, de va simţi importanţa acestor lucruri, negreşit va apuca să pună la cale ceva. Va găsi modalitatea de a le pune întrebarea tuturor femeilor.

— Dumneavoastră credeţi atât de mult în el... De ce, atunci, el nu v-a iubit?

— Nu are nici-o vină el. Eu sunt vinovată. Am făcut multe greşeli, poate că m-am precipitat să-i dovedesc puterile mele particulare, apărându-i în acest fel ireală. Poate că Vladimir încă nu poate accepta şi conştientiza de ce tocmai fiul său va trebui să fie educat într-un atât de neobişnuit mod, în viziunea lui. De ce în pădure? Poate că nu ar fi trebuit să-i alterez viziunea lui obişnuită atât de brusc, să mă amestec în modul său de a percepe şi sintetiza realitatea. Acum am înţeles şi ştiu: bărbaţilor nu le place deloc asta. Uneori ajung chiar să-şi bată femeile pentru acest gen de amestec. Ar fi trebuit, poate, s-aştept până când el singur ar fi realizat. Ar fi trebuit să aibă posibilitatea de a se simţi, măcar într-un sens, superior mie. Doar că eu nu am înţeles la timp. Mă gândeam doar la fiul nostru, la cum va fi mai bine pentru el şi, din nefericire, am spus: „Nu-i bine ca fiul să-l vadă pe tatăl său ca pe un deficient mintal”.

Şi uite aşa s-a făcut că dintre toţi, eu sunt cea mai deşteaptă, iar iubitul meu un prost. După toate astea, cu ce iubire ar putea să-mi răspundă?

— La ce bun, aşadar, să mai fie întrebate celelalte femei, din moment ce dumneavoastră înşivă reuşiţi să expuneţi atât de transparent chestiunea?

— Trebuie neapărat să-mi dau seama dacă există vreo cale de a repara totul. De una singură nu o să văd clar, când mă gândesc la Vladimir mi se înceţoşează totul de îngrijorare pentru el. Aş putea analiza cu bune rezultate doar amintindu-mi în pace, cântărind. Numai că acum, în afară de el, nu-mi amintesc nimic altceva.

— Puteţi să-i vorbiţi.

— Cred că vorbele uzuale sunt fără valoare. Adevărata iubire nu din vorbe ia naştere. Unele gesturi sunt necesare. Dar care? Este posibil ca una dintre toate femeile să aibă dezlegarea şi răspunsul...

— Cu Raza dumneavoastră nu puteţi, sub nici-o formă să acţionaţi?

— Acum, cu Raza mea, nici cât să-l ating, nu-mi ajung puterile. Sufletul străbunicii mele, deseori lângă el se află, iar ea nu mă lasă. Şi-am înţeles de ce...

Captura

Elicopterul s-a apropiat de bază. Priveam cu toţii în tăcere la elicopter cum se lasă jos. Piloţii au ieşit din aparatul de zbor şi s-au îndreptat spre noi. Au privit la Anastasia. Grupul de bărbaţi zdraveni şi înarmaţi până-n dinţi, în tăcere, priveau la femeia singură din faţa lor, îmbrăcată în bluza ei ponosită, iar tuturor le deveni evident că ea va trebui capturată. Numai că întrebarea era: cum să se facă această captură ca totul să se deruleze într-un mod cât mai paşnic şi lipsit de incidente? Boris Moiseevici, după lunga pauză, vorbi, punându-şi condiţiile precise:

— Anastasia, vă imaginaţi nepreţuita valoare pe care o reprezentaţi dumneavoastră pentru ştiinţă? Decizia a fost deja luată: dumneavoastră veţi fi condusă spre noua casă de lângă Moscova. Este imperativ atât pentru siguranţa dumneavoastră cât şi a copilului. Dacă dumneavoastră, din neînţelegerea necesităţii acestei decizii, vă veţi împotrivi, vom fi constrânşi să vă luăm cu forţa. Dumneavoastră, cu Siguranţă, vreţi ca şi copilaşul să vă fie alături în noul mediu de viaţă. Arătaţi-ne pe hartă locul unde se află poieniţa voastră. Elicopterul va merge acolo să-l ia pe fiul dumneavoastră. După ce v-am asigurat pe dumneavoastră şi pe copil, mai putem captura câteva sălbăticiuni pentru a le duce în noul habitat creat pentru voi. Repet; toate astea spre binele dumneavoastră, al copilului şi pentru cel al tuturor „oamenilor. Dumneavoastră vreţi să faceţi bine omenirii, este adevărat?

— Da, răspunse cu calm Anastasia şi adăugă:

– Tot ce ştiu eu, sunt dispusă să împart cu oamenii, dacă vor găsi interesante toate aceste informaţii. Doar că vreau să le împart cu toţi oamenii. Ştiinţa nu ajunge la toţi dintr-odată. La început dezvăluirile sunt folosite de grupuri izolate şi, foarte des, în scopuri de profit, în interese proprii. Masele vor cunoaşte doar ceea ce le va face comod acelor grupuri izolate şi doar ceea ce le va aduce acestora din urmă profituri. De exemplu, voi pe cine reprezentaţi? Oare nu un grup local, izolat? Eu nu pot să vă urmez. Aici am multe de făcut: trebuie să educ un Om – pe fiul meu. Acest lucru se poate face în manieră completă doar acolo unde a fost creat Spaţiul de Iubire. Acest spaţiu s-a creat şi s-a desăvârşit cu ajutorul străbunilor mei apropiaţi şi îndepărtaţi, acum este

mic, dar prin el anume sunt legată de toate esenţele Universului. Fiecare om trebuie să-şi creeze împrejurul său Spaţiul de Iubire şi să i-l dăruiască copilului său. Este absolut greşit să fie zămislit un copil fără ca în prealabil să-i fi fost creat un Spaţiu de Iubire. Fiecare om este dator să-şi creeze împrejur un cât de mic Spaţiu de Iubire şi dacă fiecare, la rândul său, va înţelege importanţa acestui lucru şi va face aşa, atunci Pământul va deveni punctul luminos de Iubire din Univers. Aşa a vrut El şi în asta constă menirea Omului. Pentru că doar el unicul – Omul – poate crea aşa ceva.

Doi bărbaţi puternici s-au apropiat de Anastasia prin spate. Nu s-a înţeles din ordinul cui au procedat aşa: fie că a ordonat comandantul gărzilor, fie că aşa era organizat din timp să procedeze. Aceştia s-au privit conspirativ şi în aceeaşi clipă au înşfăcat-o pe Anastasia de ambele braţe. Au făcut toate mişcările cu o vădită profesionalitate dar, în acelaşi timp, cu o oarecare precauţie. Au apucat-o ferm fiecare de câte o mână, ţinând-o ca pe o pasăre cu aripile deschise. Comandantul lor direct, un bărbat robust cu părul scurt, ieşi în faţă şi se proţăpi impozant lângă Boris Moiseevici.

Pe faţa Anastasiei nu s-a întrezărit nici-o cât de mică umbră de spaimă, dar deja nu mai privea la noi. Înclină uşor capul în pământ, pleoapele îi erau întredeschise ascunzându-i privirea. Şi, fără să ridice privirea, vorbi din nou cu o voce domoală, plină de bunătate ca şi mai înainte:

— Nu folosiţi forţa, vă rog. Siluirea este periculoasă.

— Pentru cine? întrebă răguşit comandantul soldaţilor.

— Pentru voi. Nici mie nu-mi face plăcere.

Boris Moiseevici, făcând eforturi să-şi înăbuşe ori frica ori îngrijorarea, întrebă:

— Dumneavoastră puteţi să ne pricinuiţi suferinţe fizice, folosind abilităţile nespecifice omului de rând cu care sunteţi înzestrată?

— Eu sunt Om. Om ca toţi ceilalţi Oameni. Doar că eu acum sunt tulburată. Îngrijorarea poate dezlănţui unele reacţii nedorite.

— Ca de exemplu?

— Materia... celulele, atomii, nucleul atomului... mişcarea haotică a particulelor nucleului... Voi ştiţi despre acestea. Dacă vi le puteţi imagina, veţi învăţa că forţa, fie ea cât de mică, o particulă în continuă mişcare haotică a nucleului unui atom, să fie ruptă de la locul ei... atunci materia începe...

Anastasia îşi roti capul într-o parte, ridică uşor pleoapele şi privi la o piatră din faţa ei. Piatra începu să se sfărâme în pietricele mai mici, continuând aşa până se transformă toată într-o grămăjoară de nisip. Îşi ridică apoi privirea spre comandantul cel robust al soldaţilor. Cu pleoapele întredeschise, îl privi relaxată. Din lobul urechii stângi al acestuia se zări ieşind abur. Lobul, încet-încet, milimetru după milimetru, dispăru complet. Unul dintre soldaţii din apropierea comandantului, alb de spaimă, trase pistolul din centură şi, cu un gest absolut instinctiv, ca un adevărat profesionist, fără să clipească, îşi descărcă în direcţia Anastasiei toată încărcătura. Probabil, gândurile fiecăruia dintre noi s-au derulat foarte repede şi aşa s-a verificat fenomenul cunoscut deja din alte evenimente, care li se întâmpla soldaţilor în timpul războaielor, când în condiţii extreme, ei vedeau cartuşe sau proiectile în mişcare. Şi, cu toate că, *acestea* zboară cu viteza lor obişnuită, datorită accelerării gândurilor şi a percepţiei, se văd zburând cu viteză încetinită.

Eu am văzut cum, unul după altul, cartuşele au zburat spre Anastasia, slobozite din pistolul soldatului cu faţa cadaverică. Primul cartuş care zbură spre capul Anastasiei îi atinse uşor tâmpla, următoarele nu ajunseră până la ea, căzură în ţărână, dezintegrându-se în aer la fel ca piatra pe care o privi mai înainte.

Am rămas ca paralizaţi, uitându-ne cu toţii cum de sub baticul Anastasiei *se* prelingea lin pe obraz un firişor de sânge.

Cei doi care o ţineau de mâini, în momentul împuşcăturii s-au dat uşor în lături de la ea, dar nu au slăbit strânsoarea. O ţineau în strânsoarea mortală, întinzându-i mâinile în părţi. Pe neaşteptate, de jur-împrejurul nostru a început să se răspândească o luminescenţă albăstrie. Venea de undeva de sus şi îndată se dispersă peste tot şi ne ţintui pe loc, privându-ne de capacitatea de a ne mişca şi vorbi.

În insolita linişte ce se aşternu, răsunară vorbele Anastasiei:

— Lăsaţi-mi, vă rog, mâinile. Aş putea să nu apuc... Vă rog, eliberaţi-mă din strânsoare.

Însă cei doi soldaţi, rămaşi ca paralizaţi, nu au lăsat-o, au continuat să o ţină strâns. Acum eu înţeleg de ce ridica Anastasia braţele spre cer, cu acel gest caracteristic, când era cu tine. Ea arăta cuiva de sus că totul este în regulă şi că nu avea nevoie de ajutor. Dar, de data asta Anastasia nu putea ridica braţele din cauza strânsorii celor doi.

Luminescenţa albăstrie continua să se lărgească şi să devină tot mai intensă. Apoi, prin ea străluci ceva... şi noi l-am văzut. Am văzut plutind deasupra noastră, învăluit într-o lumină albăstrie, un glob pulsatil. Semăna cu un enorm fulger globular. Înăuntrul său scânteiau şi interferau o multitudine de descărcări-fulgere. Uneori, aceste fulgere se avântau dincolo de marginile globului albăstriu, atingând coroanele celor mai înalţi copaci dimprejurul nostru, lăsându-se apoi în jos pe florile de la picioarele noastre, fără însă să le pricinuiască vreun rău. Una din subţirile raze-fulgere, pentru o fracţiune de secundă, se atinse de o movilă de pietre şi ramuri de copac din pârâuaşul de lângă noi. Movila, instantaneu, se vaporiză sub forma unui nouraş şi dispăru.

Pesemne că fulgeraşul care s-a avântat dincolo de marginile norului albăstriu al globului de foc, concentra în el imensă energie necunoscută nouă. S-a comportat cu o oarecare inteligenţă.

Tot ceea ce se petrecea împrejurul nostru ne-a dat impresia de a fi înconjuraţi de o fiinţă raţională care era în posesia unei energii covârşitoare. Totuşi, cele mai incredibile şi mai nefireşti, pentru situaţia în care ne aflam, au fost senzaţiile care ne-au încercat în prezenţa acelei apariţii. Nu ne-a cuprins nici spaima şi nici nesiguranţa, dimpotrivă...

Tu, doar, închipuie-ţi; într-o astfel de situaţie, noi am simţit doar pace şi binecuvântare ca şi cum în preajmă s-ar fi aflat cineva foarte apropiat, intim.

Globul albăstriu, pulsatil plutea deasupra noastră şi analiza, în adevăratul sens al cuvântului, situaţia. Desenă un cerc deasupra noastră şi se aruncă la picioarele Anastasiei. I se intensifică luminescenţa albăstrie care se revărsă ca o benefică langoare peste noi, împăciuindu-ne cu noi înşine. Atât de puternic era efectul încât nu ne venea să ne mai mişcăm, să mai ascultăm ceva sau să mai vorbim.

Nouraşul albastru lansă câteva fulgere de foc care se precipitară asupra Anastasiei atingând-o şi mângâindu-i degetele de la picioarele desculţe.

Anastasia îşi liberă mâinile din strânsoarea tot mai slabă a celor doi soldaţi şi le întinse spre glob. În aceeaşi clipă acesta se rostogoli spre chipul ei iar razele de foc care, nu demult, topiră moviliţa din pârâuaş, sub ochii noştri, au atins mâinile Anastasiei fără să-i pricinuiască vreo durere.

Anastasia începu să-i vorbească globului. Cuvintele ei nu ajungeau până la noi dar, judecând după gesturi şi după expresivitatea feţei. Anastasia încerca să-l convingă de ceva, dar nu reuşea. Chiar de globul nu-i răspundea, era

evident că nu-i împărtăşea convingerea. Era clar, din moment ce Anastasia deveni tot mai persuasivă. Din cauza agitaţiei, Anastasia se îmbujoră la faţă. Atunci îşi scoase baticul de pe cap. Şuviţele, de culoarea grâului în pârg i se revărsau pe umeri, acoperindu-i dâra de sânge uscat de pe pometele obrazului. Abia atunci am reuşit să vedem cât de frumoase şi desăvârşite îi erau trăsăturile chipului. Globul, lăsând în urmă-i o coadă de cometă, o învălui de două ori pe Anastasia apoi se opri din nou în faţa ei. Cu minusculele sale raze o mângâie cu mare acurateţe, răsfirându-i mai întâi fiecare fir de păr auriu în parte. Una dintre acele mici raze, ridică inopinat o şuviţă de păr, dezvelind pe tâmplă rana provocată de cartuş. O a doua rază alunecă lin pe dâra uscată de sânge de pe obraz. Nu cu vorbe ci prin faptele razelor sale de foc, globul ca şi cum i-ar fi amintit cele întâmplate şi nu era de acord cu dovezile ei. Acesta îşi retrase brusc toate micuţele sale raze, Anastasia plecă capul în pământ şi muţi. Se mai roti încă odată în jurul ei, apoi se avântă în înălţimi. Luminescenţa albăstrie deveni tot mai palidă... Iar pe noi ne-a cuprins starea de mai nainte...

În locul luminescenţei albastre, dinspre pământ, începu să se ridice o pâclă maronie. Vălul de ceaţă acoperi totul împrejur, doar Anastasia rămase într-un micuţ cerc albăstriu. Abia când pâcla ne-a învăluit complet, am înţeles ce înseamnă iadul!

Ce este iadul?

Tablourile biblice care ne înfăţişează oribilele chinuri în gheena ale păcătoşilor sau înfricoşătoarele scenarii din straniile filme de groază, pot trece drept poveşti de adormit copii în faţa celor ce ne-a fost dat să ispăşim noi atunci.

De-a lungul întregii sale existenţe, omenirea nu a putut să-şi imagineze sau să plăsmuiască aşa ceva...

În toate subiectele biblice sau în înfricoşătoarele scenarii ale filmelor de groază, fantezia umană nu merge dincolo de reprezentarea torturilor trupeşti pe orice cale, dar astea-s nimicuri în comparaţie cu adevăratul iad.

— Ce poate fi mai straşnic decât insuportabilele chinuri trupeşti? Ce iad aţi văzut voi?

— Când luminescenţa albăstrie a devenit palidă, lăsând loc vălului maroniu să se desfăşoare şi să ne învăluie din cap până în picioare, fiecare din noi a fost separat în două entităţi distincte.

— Ce entităţi?

— Închipuie-ţi... Eu, la un moment dat, eram compus din două părţi separate. Prima parte – corpul meu – piele transparentă prin care se puteau distinge toate organele interne; inima, intestinele, stomacul, sângele care curgea prin vene şi multe alte organe. *A* doua parte – invizibilă – formată din sentimente, emoţii, raţiune, dorinţe, Senzaţii de boală, în genere, din toate celea care se găsesc în formă invizibilă în om.

— Şi care-i diferenţa, dacă cele două părţi sunt unite sau separate?

La urma urmei, tot tu eşti. În afara pielii străvezii ce altceva aşa de straşnic s-a mai întâmplat cu voi?

— Diferenţa era infinită şi consta în faptul că trupurile noastre au început să se comporte în mod independent de raţiune, de dorinţă, aspiraţii şi voinţă. Am putut urmări corpurile noastre doar din afară, în timp ce trăirile, senzaţiile de durere şi sentimentele au rămas în noi – cei invizibili – privaţi de autoritate asupra corpurilor fizice.

— Ca atunci când te îmbeţi criţă?

— Unul beat nu se vede din afara corpului, cel puţin pe timpul beţiei, însă noi vedeam şi simţeam totul aievea. Conştiinţa deveni neobişnuit de limpede. Vedeam cât sunt de minunate florile, iarba şi pârâul. Ascultam cum cântă păsările şi cum şipoteşte firicelul de apă, simţeam puritatea aerului dimprejur şi mângâierea binefăcătoare a razelor de soare corpul... Corpurile transparente ale celor din grupul nostru, la un moment dat, ca o gloată nărăvaşă s-au năpustit spre un mic heleşteu al pârâuaşului.

Heleşteul era un mic iaz, apa din el era curată şi limpede, pe malul apei erau răspândite lespejoare frumoase şi nisip, iar peste tot înotau peştişori. Corpurile noastre au alergat spre acel încântător heleşteu şi au început să se bălăcească în apă. La puţin timp după ce-au intrat în apă au început să se scârnăvească acolo...

Apa a devenit tulbure şi murdară, iar corpurile au început să bea din *acea apă*. Eu am văzut cum prin intestinele corpului meu străveziu şi prin stomac se scurgeau excrementele dezgustătoare şi puturoase. M-a apucat greaţa şi repulsia. Lângă heleşteu, pe mal sub un copac au apărut corpurile a două femei nude. Pielea de pe corpurile lor era la fel de transparentă ca cea de pe corpurile noastre.

Corpurile femeilor stăteau tolănite în iarbă sub copac, răsfăţându-se şi alintându-se în mângâierea razelor de soare. Atunci corpul meu şi cel al comandantului soldaţilor au alergat spre cele două corpuri de femei.

Al meu îl mângâie pe cel al uneia din femei, iar după ce a primit aceleaşi mângâieri înapoi, corpurile au început un raport sexual. Corpul comandantului nu a primit îndărăt mângâierile corpului celeilalte femei şi a început să-l violeze. Asupra corpurilor noastre s-a năpustit corpul unui soldat, m-a lovit în spinare cu un bolovan, apoi în cap, continuând să-mi stâlcească tot corpul din cap până în picioare. Nu corpul ci eu – cel invizibil – am fost asaltat de dureri insuportabile. Soldatul mi-a târât departe corpul apucându-l de picioare şi s-a apucat să violeze corpul femeii. Corpurile noastre începură să îmbătrânească cu o viteză incredibilă şi se scofâlciră. Timpul, pur şi simplu, acceleră procesele. Imediat ce corpul femeii a fost violat, aceasta a rămas gravidă, iar prin pielea străvezie se putea vedea cum în pântecele ei ia naştere şi se dezvoltă un făt.

Corpul lui Boris Moiseevici se apropie de femeia gravidă, privi un timp cu mare atenţie prin pielea străvezie la fătul dinăuntru şi pe neaşteptate îşi vâră mâna în vaginul femeii şi trase *afară* corpul fătului.

În tot acest răstimp corpul lui Stanislav adună exaltat o moviliţă de pietre, cu mare îndemânare doborî un copac nu prea mare şi îşi clădi din toate acestea şi din tot ce-i cădea la îndemână, un soi de construcţie ce aducea a casă. Corpul meu i se alătură şi-l ajută. Aproape de finalizarea construcţiei, când casa luă o formă, corpul meu începu să-l alunge pe cel al lui Stanislav de acolo, acesta se înfurie, iar cele două corpuri se încinseră la bătaie.

Eu – invizibilul – am fost copleşit de dureri îngrozitoare, în timp ce Stanislav, mai bine spus corpul fizic al lui Stanislav, începu să-mi cărăbănească pumni şi şuturi peste corp şi peste picioare. Cu bătaia noastră am atras atenţia celorlalte corpuri. La început, aceste corpuri le-au zvârlit pe ale noastre afară din casă, apoi au început, la rândul lor, să se bată pentru acea aşa-zisă casă.

Corpul meu se scofâlci tot mai mult, deja nu se mai mişca, începând să se descompună sub un copac, emanând o fetiditate insuportabilă. Pe corp îşi făcură apariţia viermii. Am simţit cum se târau prin corp, cum se băgau prin organele Interne, rozând din ele. *Am* simţit aşijderea cum aceştia rodeau în mine şi îmi aşteptam putrefacţia completă ca pe o Izbăvire de la acele chinuri insuportabile.

Din cea de-a doua femeie brutalizată ieşi afară un copil, începu să crească văzând cu ochii, se ridică în picioruşe, făcu primul său pas incert de copil, al doilea, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu în funduleţ. De la căzătura lui, eu am perceput o senzaţie de durere şi, cu groază, am realizat că acel copil era noul meu corp care abia începea să trăiască... Să trăiască printre acele scârboase corpuri descreierate, care se terfeleau pe ele însele şi tot ce le stătea în cale.

qqq... corpului, doar eu şi numai eu sunt dator să răspund pentru toate acţiunile ei. Şi pe bună dreptate. Anastasia spunea: „până când omul trăieşte şi în corp...”

M-a apucat o turbare nestăvilită pe acel grup, dar cum îl aveam în faţă doar pe Aleksandr mi-am descărcat toată furia pe el.

— Da' nu te mai referi tu la Anastasia. Ia te uită, sa găsit înţeleptul! Are dreptate ea, dar noi, puţin a lipsit să nu o îngropăm. Păcat că nu v-a arătat ea ceva mai îngrozitor, ceva care să vă-mpingă în pragul nebuniei pe voi toţi.

— Mai bine te-ai uita la tine, – răspunse el, – nu cumva chiar datorită ţie am găsit-o pe Anastasia? Da' măcar de-am fi găsit-o numai noi! Tu crezi că ceea ce-am făcut noi n-o să se repete? Cum de ţi-a trecut prin cap să dai

numele navei cu care ai navigat pe Obi şi-apoi şi numele de familie al căpitanului, fără să faci nici măcar o modificare? S-a găsit, iată, şi documentaristul! Ai fi putut să schimbi numele fluviului măcar, dar n-ai făcut-o, n-ai prevăzut ce se va întâmpla! Te aştepţi ca alţii să prevadă, nu-i *aşa*?*!* Eu, porţia mea mi-am primit-o cu vârf şi îndesat, pentru o viaţă întreagă va trebui să pătrund coşmarul trăit...

— Cum s-a terminat coşmarul vostru până la urmă? Cum aţi ieşit din el?

— Noi, de unii singuri, nu am fi ieşit niciodată. Dinaintea noastră se profila o condiţie veşnică, cel puţin asta a fost senzaţia fiecăruia dintre noi.

Anastasia îşi croi drum printre corpurile î putrefacţie dar încă în mişcare, pielea ei nu era transparentă, era îmbrăcată ca mai înainte cu bluza ei ponosită şi cu fusta ceea lungă. Începu să vorbească ceva corpurilor noastre, dar ele n-o ascultară. Ca şi cum ar fi fos totul cu mare precizie programat dinainte, mureau şi renăşteau, continuându-şi acţiunile, schimbându-şi doar rolurile.

La un moment dat, Anastasia începu să adune gunoaiele de pe lângă una din construcţiile ridicate de corpurile noastre. Cu mâinile, repejor-repejor, greblă şi adună într-o grămăjoară toate pietricelele şi crenguţele răspândite împrejur, cu un beţişor râcâi uşor pământul, mângâie şi afână iarba călcată şi culcată la pământ, unde să se ridice firişoarele de iarbă, nu toate, dar câteva care mai erau încă în stare să-şi revină. Ea, cu grijă, îndreptă un copăcel rupt, înalt de vreo jumătate de metru, apoi frământă între palme puţină ţărână, lipi copacul unde era rupt şi-l strânse cu mâinile o bucată de timp. Îşi îndepărtă cu grijă palmele de copac iar acesta îşi reveni imediat şi se îndreptă.

Anastasia îşi desfăşură mai departe munca-i pornită cu mare iscusinţă. Pe pământul rămas aproape pârlog de verdeaţă în urma acţiunilor absurde ale corpurilor noastre, răsări o oază de frumuseţe creată de ea. Spre Anastasia alergă corpul lui Boris, zbenguindu-se şi tăvălindu-se prin iarbă, apoi se ridică din nou şi alergă spre corpul unuia dintre soldaţi. Împreună cu acestaau smuls din rădăcini copăcelul pe care Anastasia abia îl lecuise. Au cărat pietre şi uscături în iarba verde şi s-au apucat să reclădească construcţiile lor hâde.

Anastasia bătu din palme, îi atenţionă încercînd să le vorbească ceva, dar văzând că vorbele ei nimeni nu stă să le asculte, ca mai înainte de altfel, tăcu. Rămase inertă un timp, cu braţele întinse pe lângă corp, apoi se lăsă în genunchi, îşi acoperi faţa cu palmele... iar părul de pe umeri îi tresăltă. Anastasia plângea... plângea ca un copil.

Ca la un semn, îşi făcu apariţia luminescenţa albăstrie, alungând vălul de ceaţă maronie al iadului nostru, reunind la un loc cele două părţi – vizibilă şi invizibilă – ale fiecăruia. „Eu”-rile noastre. Doar că nu ne puteam mişca ca şi mai înainte, dar de data asta nu de spaimă ci de langoarea benefică a luminescenţei albăstrii. Deasupra capetelor noastre, prin ceaţă, desenând cercuri, reapăru globul luminos de foc.

Anastasia şi-a întins mâinile către el, globul, instantaneu, şi-a schimbat poziţia şi s-a apropiat la o distanţă de aproximativ un metru de chipul ei. Anastasia i-a vorbit globului; de data asta am putut auzi cuvintele. Anastasia i-a spus globului:

— Îţi mulţumesc. Tu eşti bun. Îţi mulţumesc pentru compasiune şi iubire. Oamenii vor înţelege, negreşit vor înţelege, cu inimile vor simţi. Tu nu-Ţi lua niciodată de pe Pământ Lumina Ta albăstrie, Lumina Ta de Iubire.

Anastasia a zâmbit, pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Din nouraşul albastru al globului, câteva mici raze-fulgere sau apropiat de faţa Anastasiei şi, cu mare grijă şi deosebită îndemânare, i-au adunat lacrimile strălucitoare în soare şi le-au ridicat ca pe nişte lucruri de mare preţ. Razele au purtat cu ele toate lacrimile înăuntru în glob. *Acesta* a tresărit, a desenat un cerc în jurul Anastasiei, s-a coborât la picioarele ei şi s-a disipat instantaneu în înaltul cerului.

Imediat după *acestea*, în jurul nostru, totul îşi reluă forma iniţială. Noi stăteam, ca mai înainte, *fiecare* la locul său. Soarele strălucea, pârâuaşul curgea ca dintotdeauna, în depărtare se aşternea pădurea, iar Anastasia stătea în faţa noastră ca şi mai nainte de coşmar. Muţi, cu toţii contemplam totul de jur-împrejurul nostru. Eu m-am bucurat văzând toate astea şi cred că şi ceilalţi erau copleşiţi de aceeaşi bucurie. Cu toţii tăceam, poate sub efectul celor trăite dar poate şi la vederea frumuseţilor dimprejurul nostru.

Când Aleksandr a tăcut şi şi-a revenit în fire, eu am început să vorbesc:

— Ascultă Aleksandr, poate că din tot ce mi-ai povestit tu mie, nimic să nu se fi întâmplat cu-adevărat. Poate că Anastasia v-a hipnotizat. Eu am citit că mulţi pustnici pot influenţa psihicul altor persoane prin hipnoză. Aşa că este posibil să vă fi hipnotizat şi să vă fi făcut martorii unei vedenii.

— Hipnoză, ai spus?... Ai văzut şuviţele de păr cărunt din capul meu?

— Le-am văzut.

— *Acestea* mi-au apărut imediat după episodul din taiga.

— Şi, ce-i cu asta? Te-ai speriat sub hipnoză şi ai albit. E normal.

— Chiar de ar fi să admitem că a fost o hipnoză, rămâne oricum un alt mister de dezlegat.

— Ce mister?

— Movila de pietre şi crengi din pârâuaş. Movila din pârâu a dispărut, nu mai era acolo, pârâuaşul curgea nestânjenit. Însă moviliţa era acolo înainte de acea vedenie, am văzut-o cu toţii, era chiar acolo în şuvoiul de apă.

— Mda... Uite-aşa...

— Oricum, asta nu are aşa mare însemnătate, mai Important este ce s-a întâmplat cu noi după toate astea. Eu nu mai pot fi cel dinainte, nu ştiu cum să trăiesc mai departe, Ce şi unde să mai învăţ acum? Când m-am întors acasă am dat foc la o mulţime de cărţi ale multor înţelepţi, învăţaţi din diferite colţuri ale lumii. Aveam o bibliotecă enormă.

— Rău ai făcut. Păcat că le-ai ars, mai bine le-ai fi vândut, din vreme ce ţie nu-ţi mai trebuiau.

— N-aş fi putut să le vând. Şi nici prin cap nu mi-a trecut s-o fac. Acum, cu înţelepţii şi învăţaţii am eu socotelile mele.

— Aleksandr, tu cum gândeşti, o relaţie cu Anastasia poate fi periculoasă? Sau poate, într-adevăr, ea este o anomalie? În scrisorile lor, unii cititori o consideră pe Anastasia reprezentanta unei alte civilizaţii. Dacă aşa ar fi, atunci relaţia cu ea, într-adevăr, poate fi periculoasă. Cum putem şti noi ce are în minte această civilizaţie străină nouă?

— Eu sunt convins de contrariu. Atât de mult iubeşte *Anastasia* Pământul, toate vieţuitoarele şi plantele de pe el, încât mai degrabă noi, în comparaţie cu ea, am părea nişte vagabonzi rătăcitori.

— Aşadar cine este ea? Ar putea, la urma urmei) să ne spună cu precizie? Cum se face că deţine un volum atât de mare de informaţii şi cum de reuşeşte să le pună pe toate în ordine? De unde are toate acele capacităţi extraordinare. Raza ei de unde vine?

— Eu cred că aici ar trebui să credem în vorbele ei: „Eu sunt Umană, sunt o femeie”. Cât despre informaţii, eu sunt de părere că nu păstrează nici-o informaţie în capul ei.' Mai degrabă aş spune că puritatea gândurilor ei îi permite să se folosească de baza de date a Universului. Iar capacităţile' derivă din completul acces la informaţii.

Universul o iubeşte pe Anastasia, de noi se teme, din acest motiv nu ni se deschide în totalitate ca ei. Gândirea noastră, gândirea omului modern, educat în societatea noastră, este închistată şi condiţionată de stereotipuri.

Gândirea ei, însă, este absolut liberă şi de asta devine atât de dificil a accepta că cheia misterului este chiar faptul că Anastasia este umană... Desigur, ea poate crea lucruri incredibile şi minuni, în concepţia noastră; eu sunt convins de asta. În timpul vizitei noastre, s-a mai întâmplat încă ceva care nu poate fi altceva decât o minune. Este şi mai misterioasă decât celelalte întâmplate grupului nostru şi mai grandioasă.

A rostit ultimele cuvinte cu o oarecare nelinişte în glas. S-a ridicat şi s-a îndepărtat de foc, în noapte.

În lumina difuză a focului şi în sclipirea tremurătoare a stelelor de pe cer îl vedeam pe tânărul siberian cum se plimba înainte şi înapoi. Ajungeau până la mine scurte fraze anxioase. Aleksandr cuvânta ceva nedesluşit despre ştiinţă, despre psihologi şi despre nişte învăţaţi. M-am săturat să tot ascult toate acele frânturi de *fraze confuze*, vroiam să aflu mai mult din ce spunea, despre ceea ce a făcut Anastasia atât de grandios cum spunea el. Am încercat să-l domolesc:

— Aleksandr, tu linişteşte-te, te rog, aşează-te jos. Vorbeşte mai concret, sub ochii voştri, acolo, ce s-a mai petrecut atât de grandios?

Aleksandr s-a întors din nou lângă foc şi a aruncat câteva crengi uscate peste jăratec. Dar era încă vizibil agitat. Din agitaţie, lovi atât de puternic cărbunii aprinşi cu băţul încât scânteile se revărsară peste mine şi peste el ca un foc de artificii care ne împinse să ne ridicăm şi să ne depărtăm de foc. Când totul s-a calmat am auzit incredibila poveste:

— În aproape douăzeci de minute, Anastasia a transformat aspectul fizic al unei fetiţe din sat. Efectiv a transformat-o sub privirile noastre zăpăcite. Şi, în acelaşi timp, tot ea – Anastasia – a schimbat radical soarta micuţei *fete* şi *a* mamei sale, cu puterea sa a preschimbat aspectul exterior al sătucului pierdut în taiga. Toate astea în mai puţin de o jumătate de oră. Dar cel mai important a fost modul încare s-a comportat. Surprinzător de simplu!... Ea...

După toate astea mai crede în horoscop de mai poţi... Eu am văzut cu ochii mei...

După acest episod am aruncat pe foc toate cărţile aberante ale acelor înţelepţi şi toate acele profeţii spirituale.

— Vezi, tu însuţi mărturiseşti că ea face miracole supraumane, mistice, odată ce ai tras concluzia că ea nesocoteşte până şi prezicerile horoscopului. Face toate astea fără să le nege dar în acelaşi timp pretinde de a fi un om normal. Câtuşi de puţin să încerce să pară om normal... dar ea, nimic.

Eu, printre altele, i-am spus: „comportă-te şi tu ca toţi ceilalţi, doar aşa totul va reintra în normal”, dar ea pare-să nu fie ca toţi ceilalţi. În rest, Anastasia este o femeie, frumoasă, bună şi deşteaptă. Poate vindeca oamenii, mi-a făcut un copil... Dar nu-i posibil să trăieşti cu ea ca şi cu o oricare altă femeie. Nici măcar nu-mi imaginez cum ar putea unu' să se culce cu ea odată ce a auzit toate astea? Nimeni, nu cred că ar putea. Nimănui nu-i trebuie o femeie atât de deşteaptă, fiecare vrea pentru el o femeie ca toate celelalte – normală. Ea, cu misticismul ei, este singur vinovată.

— Aşteaptă, Vladimir. *O* să-ţi explic ceva, numai că te rog, chibzuieşte profund la ce o să-ţi spun. O să ţi se pară incredibil, dar tu încearcă să-nţelegi. Acest aspect ar trebui să-l înţeleagă toţi! Absolut toţi! Poate că noi toţi împreună să conştientizăm... Poate...

Înţelegi, Anastasia a înfăptuit o minune nemaipomenită cu acea fetiţă. Dar nu-i nimic mistic în asta în pofida faptului că nu s-a folosit de niciun medicament, de nici un sacrilegiu, sau act şamanic. Încearcă să-nţelegi, ea – Anastasia – a făcut această minune folosind cuvinte simple, cunoscute nouă foarte bine, cuvinte omeneşti. Cuvinte banale, prozaice dar care au răsunat în locul potrivit şi la momentul potrivit.

Dacă psihologii ar analiza acest dialog al Anastasiei cu fetiţa ar putea să înţeleagă cât de puternic a fost efectul psihic exercitat. Oricine ar fi folosit acele cuvinte şi le-ar fi rostit la fel ar fi obţinut aceleaşi efecte. Doar că pentru ca acele cuvinte să ia naştere în minte la momentul potrivit ar trebui ca persoana care le pronunţă să deţină acea puritate a gândirii şi acea sinceritate de care vorbeşte Anastasia.

— Nu ar fi mai bine să le înveţi pe de rost toate acele cuvinte? Nu-i posibil?

— Noi toţi, de mult le cunoaştem, întrebarea este alta: ce se ascunde în dosul fiecărui cuvânt rostit de noi?

— Vorbeşti cam în dodii. Povesteşte-mi, mai bine, ce s-a întâmplat mai departe? Cu care cuvinte se poate schimba soarta şi aspectul fizic al unei persoane?

— O să-ţi povestesc neapărat, ascultă:

Când vorbele schimbă destinul

Grupul nostru îşi reveni încet în fire, după cele trăite.

Nimeni nu vorbea. Stăteam cu toţii la locurile noastre şi abia peste o bună bucată de timp am început să contemplăm ceea ce ne înconjura. Percepeam totul ca pe o lume ce abia cunoscusem pentru prima oară. La un moment dat am observat dinspre căsuţele din sătuc, apropiindu-se de noi, un grup de oameni. Locuitorii acelui mic sătuc din taiga, care număra cu totul doar şase izbe, erau foarte puţini vreo douăsprezece suflete. O bătrânică gârbovită, sprijinită într-un băţ, abia de-şi târşia picioarele, însă cu înverşunare continua să se apropie. Cei care reuşeau să meargă fără sprijin purtau cu ei câte o unealtă din gospodăria lor; un lan o vâslă de la barcă, o lopată... Era evident că veneau în ajutorul Anastasiei. Bătrâni şi ologi laolaltă înaintau fără frică pentru a-i înfrunta pe tinerii luptători. Veneau fără frică şi determinaţi să-i sară în ajutor Anastasiei, oricine ar fi fost cei ce ar fi ameninţat-o. Determinarea lor dădea fiori.

Când s-au apropiat de noi, cel care era în fruntea lor, un bătrânel cu cizme de gumă şi cu o vâslă în mâini, se opri. În spatele lui se opri tot grupul. Pe noi ne-au ignorat ca pe un loc pustiu. Bătrânul din frunte, solemn îşi mângâie barba şi, privind spre Anastasia, respectuos rosti:

— Ziua bună, cu sănătate să-ţi fie Anastasiuşka.

— Ziua bună vouă, oameni buni, – răspunse ea şi îşi atinse pieptul cu mâna, făcând o plecăciune.

— Apa din pârâu, astăzi tot mai puţină curge, – continuă bătrânul, – vara asta nu a fost prea ploioasă.

— Nu-i prea ploioasă, – întări Anastasia – da' tot o să mai plouă, o să se umple părâuaşul, va prinde iarăşi puteri.

În timpul cât ei discutară aşa, din grup se detaşă o fetiţă slăbuţă, cu chipul gălbejit de boală, să fi avut şase anişori. Avea o haină ponosită, cusută din vreun alt veşmânt mai mare de adult, o pereche de ciorapi cârpiţi pe picioruşele slăbănoage, era încălţată cu o pereche de bocanci.

Mai apoi am aflat că o chema Aniuta. Suferindă de o malformaţie congenitală a inimii, fu adusă la vârsta de şase luni de mama ei şi lăsată în grija bunicilor. De atunci mama ei nu s-a mai arătat măcar odată pe acolo, se spunea că ar fi lucrat ca zugrav pe undeva printr-un oraş mare din Rusia. Aniuta se apropie de Anastasia şi-i vorbi scuturând-o de poale:

— Apleacă-te tanti Anastasia, apleacă-te în jos. Anastasia o privi pe fetiţă şi se lăsă pe vine în faţa ei. Aniuta, iute îşi dădu jos de pe cap baticuţul ei vechi de culoare albă, înmuie în salivă un colţ şi, cu mare grijă, se apucă să-i şteargă de pe faţa Anastasiei şi de pe tâmplă dâra de sânge uscat.

— Tot nu vii tu, tanti Anastasia, să te aşezi pe cioata ta de pe malul apei. Bunicul mi-a povestit că înainte veneai des. Stăteai pe cioată şi priveai la pârâu. Acum nu mai vii... Bunicuţu' mi-a arătat cioata la care tu veneai, te aşezai şi priveai la apă. Mi-a arătat-o şi acum vin eu şi mă aşez pe ea. Stau singură şi aştept ca tu să vii, tanti *Anastasia*. Aş fi vrut tare mult să te văd. Eu am un mic secret pentru tine, însă tu nicidecum nu mai vii aici la cioata ta să te aşezi şi să priveşti la pârâuaş. Poate că este prea bătrână de-acum cioata asta a ta. Eu l-am tot rugat pe bunicu' să-mi aducă o curmătură mai bună. Uite-o acolo lângă cealaltă bătrână.

Fetiţa o apucă de mână pe Anastasia şi o trase spre curmătura de pe malul apei.

— Hai, hai tanti *Anastasia*, să ne aşezăm pe cioata cea nouă. Bunicu' a cioplit în curmătură două locşoare cu toporişca.

L-am pus eu să facă asta, ca să putem sta amândouă când vei veni.

Anastasia îi îndeplini imediat rugămintea fetiţei şi amândouă se aşezară pe cioată, una lângă alta.

Pentru un timp rămaseră aşa şezute în linişte. Nedând atenţie nimănui. Ca şi cum ar fi fost doar ele două acolo şi nimeni altcineva în jur. Şi au tot şezut în linişte pe cioata frumos cioplită. La un timp fetiţa spuse:

— Despre tine, tanti *Anastasia*, bunica mi-a vorbit multe... Iar când bunica a murit eu am început să-l întreb pe bunicul. El mi-a povestit despre tine. Când bunicul-povesteşte, eu mă gândesc la secretul meu pe care vreau să ţi-l destăinui. Bunicu' mi-a povestit că pe când eram mică.

Inimioara mea era ca şi cum nu ar fi fost deloc. Bătea neregulat. Odată începu să bată absolut la întâmplare şi-atunci au adus-o în barcă pe tanti

doctoriţa. Ea a spus: „Nu-i nimic de făcut cu o astfel de inimă bolnavă, nu ascultă de nimic. Şi nu peste mult timp va înceta cu totul să mai bată.”

Bunicul mi-a povestit că tu, tanti Anastasia, atunci stăteai pe curmătura ta şi priveai la pârâu, apoi te-ai ridicat şi ai venit în izba noastră. M-ai luat de mânuţe, m-ai întins pe iarbă în faţa uşii, te-ai întins şi tu în iarbă şi ţi-ai pus o mână pe pieptul meu. Ai pus-o acolo, în acel locşor, unde se auzea cum ticăie inimioara mea. Uite aici, şi fetiţa îşi apăsă mânuţa pe partea stângă a pieptului slăbănog. Bunicul vorbi că tu te-ai întins alături de mine, ca o fiinţă fără respiraţie, pentru că inimioara ta, încet-încet, la fel ca a mea, a început să bată la voia întâmplării. Apoi a ta a început să bată tot mai tare, iar inimioara mea o imita. A ascultat inima mea de a ta şi au început să bată împreună aşa cum trebuia. Bunicu' aşa mi-a povestit. Mi-a povestit adevărul? A vorbit cinstit tanti Anastasia?

— *Da*, Anecica, drept a vorbit bunicul tău. Inimioara ta de atunci a fost şi va fi bună pentru totdeauna.

— Înseamnă că inimioara ta i-a cerut inimioarei mele S-o asculte. A ascultat-o, nu-i aşa?

— Aşa-i Anecica, a ascultat inimioara ta.

— Acum eu o să-ţi dezvălui un secret, tanti Anastasia. Foarte, foarte important.

— Destăinuie-mi secretul tău important, Anecica. Aniuta se ridică de pe curmătură, se proţăpi în faţa Anastasiei şi îşi sprijini mânuţele pe piept. Cu o mişcare bruscă se lăsă dinaintea Anastasiei, i se sprijini de genunchi şi cu vocea gâtuită de emoţie rosti:

— Tanti Anastasia, iubită tanti Anastasia, cere-i inimioarei tale!... Cere-i... ca... mama mea să vină la mine. Măcar pentru o zi! Doar o zi să vină, mămicuţa. Mămicuţa mea... iată tot secretul pe care-l aveam. Fă ca inimioara ta s-o cheme... pe mămicuţa... s-o cheme... Uite secretul meu. Aniuta se înecă în lacrimi, tăcu apoi dar fără să-şi dezlipească privirea de la Anastasia.

Privirea întredeschisă a Anastasiei se avântă în depărtare, trecând pe lângă micuţa Aniuta care rămase aşa în genunchi. O privi din nou pe fetiţă şi cu mare linişte în glas îi spuse:

— Inimioara mea, Anecica, nu o poate chema pe mama ta. Mama ta este pe undeva departe printr-un oraş. Nu are o casă a ei şi nu are bani de cadouri pentru tine. S-a zbătut să-şi găsească norocul dar nu l-a găsit. Şi fără cadouaş

nu vrea să se întoarcă. Se descurcă foarte greu în oraş, dar dacă vreodată se va mai întoarce la voi o să-i vină şi mai greu. Amară şi chinuitoare îi va fi întâlnirea cu tine, mai greu şi mai sfâşietor îi va veni să mai trăiască văzându-te aşa de bolnăvioară şi rău îmbrăcată. Va vedea cum se dărâmă casa voastră din sat, cât de dărăpănată şi mizerabilă este cocioaba în care trăieşti. Şi mai greu o să-i vină, pentru că a pierdut mămicuţa ta orice speranţă că va mai putea vreodată să mai facă ceva bun pentru tine. Nu mai crede. Trăieşte cu impresia că deja a încercat orice şi nu mai poate face nimic, asta i-a fost soarta. S-a resemnat în faţa acestei situaţii fără ieşire.

Micuţa Aniuta a ascultat groaznicul adevăr, corpul slăbuţ a început să-i tremure.

Mie mi s-a părut incredibil de crud să-i vorbească aşa unui copilaş. Mai potrivite mi s-ar fi părut nişte minciuni. S-o mângâie pe cap pe micuţa fată şi să-i promită că mama ei se va întoarce cât de curând şi că va fi o revedere fericită.

Însă Anastasia s-a comportat altfel. Ea i-a dezvăluit neajutoratei şi neocrotitei fetiţe amarul adevăr. Privi cum îi tremura micuţul corp şi-i spuse:

— Eu ştiu, Anecica, tu o iubeşti pe mama ta.

— O iubesc... o iubesc. O iubesc pe nefericita mea mămicuţă, – răspunse abţinându-se de la un sughiţ.

— Aşadar, fă-o fericită pe mămicuţa ta. Doar tu... singură de pe faţa Pământului, o poţi face fericită. Şi este foarte simplu. Creşti mare şi sănătoasă, învaţă să cânţi. Vei deveni o cântăreaţă. Vocea ta pură şi maiestoasă va cânta alături de Sufletul tău. Mama ta ar putea să te întâlnească peste douăzeci de ani şi va fi fericită să te vadă. Dar, la fel de bine, mama ta ar putea veni la tine şi la anu'. Iar tu, pentru asta, va trebui să devii sănătoasă şi puternică. Pentru sosirea ei. Pregăteşte-i tu mamei tale cadoul. Arată-i puterea şi frumuseţea ta şi o vei face fericită pe mămicuţa ta şi fericită vă va fi revederea.

— Eu niciodată nu voi putea fi sănătoasă şi puternică.

— De ce?

— Tanti doctoriţa, cea îmbrăcată în halat alb i-a spus bunicii, eu am auzit: „a fost ruptă de la ţâţă”. Eu sunt „ruptă de la ţâţă”. Mama mea nu m-a putut alăpta la sân. Copii când sunt mici, întotdeauna sug laptele la sânul mamei lor. Eu am văzut când în sat a venit o tanti cu copil mic. Am fost în casa lor pe furiş, să văd, dar de fiecare dată mă alungau. Tanti care era mămică vorbi: „nici

măcar nu clipeşte, ce se tot holbează?” Eu nu clipeam, ce-i drept, pentru că nu vroiam să pierd nimic.

— Tu crezi, Anecica, că doctoriţa nu greşea când spunea că tu nu vei fi puternică şi sănătoasă niciodată?

— Cum ar putea să greşească? Ea este, doar, în halat alb. Pe ea toţi o ascultă – şi bunicii şi bunicele. Ea ştie totul.

Ea ştia şi că eu sunt „ruptă de la ţâţă”...

— De ce mergeai să priveşti cum îşi alăpta acea femeie copilaşul?

— Mă gândeam; cum i-o fi de bine bebeluşului când suge de la ţâţa mămicuţei lui. Gândeam că o să văd şi o să mă simt şi eu mai bine.

— Tu o să stai mai bine, Anecica. Tu vei fi puternică şi sănătoasă, – cu calm şi convingere rosti Anastasia. Spunând asta, Anastasia începu să-şi descheie încet nasturii de la bluză, descoperindu-şi sânii.

Fascinată şi amuţită, Anecica se holbă la sânii, dezgoliţi ai Anastasiei. Pe sfârcurile sânilor se vedeau mici picături de lapte matern.

— Lapte... lapte de mamă! Tanti Anastasia şi tu alăptezi un copilaş micuţ? Eşti mamă?

— Eu îl hrănesc cu lapte pe micuţul meu fecioraş. Picăturile de lapte se îngroşară. O picătură vibră în bătaia vântului, la un moment dat se desprinse de sfârc şi căzu spre pământ.

Firavul corpuşor al Aniutăi, ca un resort se lansă spre picătura de lapte. Şi-atunci fetiţa... Închipuie-ţi, Aniuta cea slăbuţă şi bolnăvicioasă, cu o surprinzătoare agilitate prinse picătura din aer. Aruncându-se la pământ Aniuta-şi întinse palmele şi apucă din zbor micuţa picătură de lapte matern... O ajunse din urmă cu câţiva centimetri înainte s atingă pământul. Aniuta se ridică în genunchi, îşi duse palmele *strânse* spre faţă, le deschise şi privi la minuscula pată umedă din palmă. Apoi întinse mâinile către Anastasia:

— Uite, am prins-o. Uite-o aici, nu s-a prăpădit laptele pentru bebeluşul tău.

— Tu ai salvat picătura, acum este a ta.

— *A* mea?!

— *Da*, numai a ta.

Aniuta ridică mânuţele ei firave cu palmele deschise, îşi apropie buzele şi atinse uşor pata umedă din palmă. *A* închis ochii şi pentru mult timp a rămas

aşa cu palmele apăsate pe gură. Coborî apoi mâinile, privi la Anastasia şi abia şoptit, cu vocea plină de gratitudine, rosti:

— Mulţumesc!

— Vino la mine Anecica.

Anastasia o apucă de după umeri pe fetiţă. O mângâie pe păr, apoi o aşează pe genunchi, o aplecă ca pe sugari, o apropie de sânul său şi începu să cânte.

Buzele Aniutcăi se apropiară de mamelonul unuia dintre sâni şi, pe jumătate adormită, începură să sugă cu lăcomie laptele care venea din abundenţă din sânul Anastasiei. Cronometrând cu ajutorul celor înregistrate pe dictafon, fetiţa a adormit după nouă minute de supt. Brusc s-*a* trezit şi a sărit de pe genunchii Anastasiei.

— Eu... Vai! Ce-am făcut? Am supt laptele fiului dumneavoastră!

— Nu te îngrijora, Anecica. I-a rămas şi lui. Tu ai supt doar dintr-un sân, celălalt a rămas încă plin de lapte. Lui o să-i ajungă. Copilaşul meu poate mânca şi polenul floricelelor, dacă vrea. Acum tu ai primit tot ce-ţi trebuie ca să nu-ţi mai fie teamă, ca să fii puternică, frumoasă şi fericită. Acum primeşte-ţi fericirea de la viaţă, de la fiecare Zi a ei.

— Eu voi fi puternică şi sănătoasă. O să mă gândesc cum să o întâmpin pe mămicuţa mea. Şi să n-o fac să se îngrijoreze când o să mă vadă, dimpotrivă să se bucure. Numai că nu pot să cânt. Înainte cântam cu bunica câteodată. Bunicuţa s-a dus şi eu acum îl tot rog pe bunicuţul, îl rog şi-l rog, dar el nu vrea să cânte cu mine. Doar când bea vodcă mai cântă câte ceva şi eu îl îngân. Îi vine tare greu să cânte pentru că are vocea răguşită. Am mai încercat cu aparatul de radio dar bârâie tare, este vechi, nici măcar nu se mai înţeleg cuvintele.

— Tu încearcă, Anecica, pentru început să cânţi fără cuvinte, să imiţi cu vocea ta cântul păsărelelor, aşa cum le auzi, ia-te după apă cum susură, repetă foşnetul vântului printre frunzele copacilor când cu putere unduieşte ramurile. Şi mai imită mulţimea de sunete care se aud prin iarbă. Multe sunete pure vei auzi împrejurul tău de vei vrea să asculţi. Toate acestea străduieşte-te să le reproduci. Vor fi cei mai buni învăţători ai tăi. Acum eu trebuie să plec Anecica, te las cu bine, trebuie neapărat să plec.

Anastasia se ridică de pe curmătură. Aniuta a rămas acolo şezută pe acea buturugă ascultând toate sunetele ce veneau din toate părţile. Anastasia

se apropie de soldatul care trase în ea. Acesta, ca mai înainte, rămase palid şi cu braţele tremurânde. Pistolul îi căzuse în iarbă şi rămase acolo. Anastasia, aproape de el, vorbi:

— Nu vă învinuiţi singur, nu vă chinuiţi Sufletul. El nu a participat la acţiunile dumneavoastră. Acela era doar instinct. Dumneavoastră v-aţi deprins cu situaţia, nu judecaţi ci acţionaţi direct, executând ordinele ce v-au fost date. Şi iată că a funcţionat instinctul. Nu este bine când instinctul o ia înaintea tuturor celorlalte în om. *Când* instinctul este important, atunci omul devine lipsit de valoare. Atunci, acela nu mai este om. Gândiţi-vă, poate ar fi mai bine să vă întoarceţi în sine şi să redeveniţi om.

De la intonaţia cumpătată şi blândă a Anastasiei, care-i vorbi soldatului, acestuia îi încetă tremurul mâinilor iar chipul îşi reveni la culoarea sa naturală. Când Anastasia termină de vorbit, chipul soldatului se înroşi până în vârful urechilor.

După asta, Anastasia îşi luă rămas bun de la sătenii vârstnici şi se îndreptă spre marginea pădurii. Noi, în tăcere, privirăm lung în urma ei cum se îndepărta de locul în care stăteam noi. Pe neaşteptate ne ajunse la urechi un glas incredibil de cristalin, de copil.

Anecica, încă aşezată pe curmătură, începu să cânte un ciudat cântecel, probabil învăţat de la bunicuţa ei. Ooo, cât de frumos cânta! Cristalina voce ca un clinchet de clopoţel, umplu spaţiul din jur, fermecându-ne Sufletele...

Ploaia se revarsă,
Fratele pe surioar-o leagănă.
Fratele pe surioar-o leagănă,
împreună un cântecel să cântăm...

Aniuta îşi termină cântecelul şi privi insistent la grupul nostru care rămase încă nemişcat. Apoi se ridică, apucă de pe pământ o vărguţă şi spuse:

— Sunteţi răi voi, oamenilor. Sunteţi aşa de mari şi totuşi aşa de răi.

După aceste cuvinte, se porni înspre noi cu micuţa vărguţă în mână. În spatele ei, în tăcere, se deplasa cu paşi mici grupul de bătrâni şi bătrâne. Şi, în acel moment, noi toţi, până la unul, am bătut în retragere din faţa grupului de săteni. Ne-am retras din faţa lor. Ne-am îndreptat spre nava de la malul apei, călcându-ne în picioare unii pe ceilalţi. Neam îmbulzit toţi pe chepengul

ambarcaţiunii. În timp ce ridicam trapa bărcii, căpitanul a văzut că la bord se urcaseră şi cei doi piloţi ai elicopterului.

— Voi!? Ce-i cu voi aici? Elicopterul cui i l-aţi lăsat? le strigă căpitanul din cabină.

Piloţii săltară imediat de pe puntea vasului şi alergară în direcţia aparatului de zbor. Noi am plecat cu barca, lăsând corturile şi butoaiele cu petrol la mal. Nimănui nu i-a trecut prin minte să le demonteze şi să le care pe barcă.

Făureşte-ţi propria fericire

Când Aleksandr şi-a sfârşit povestirea, eu nu m-am putut abţine să nu-i mărturisesc repulsia ce mă încerca pentru el:

— Am înţeles eu cine sunteţi voi. Auzi – au lăsat corturile şi butoaiele! Păcat că le-aţi lăsat doar unor bătrâni.

Anastasia este cumsecade. Oricui altcuiva i-ar fi fost imediat clar cine sunteţi voi, de la primele vorbe rostite. Ar fi înţeles cu cine are de-a face, ce vreţi, dar ea, înaintea voastră Sufletul şi l-a dezvăluit.

— Ea a înţeles totul. Pentru ce am venit şi ce vroiam de la ea. A înţeles, dar nu a vorbit cu „eu-l" întunecat din om. Ea a ignorat partea obscură, adresându-i-se doar celei luminoase care se găseşte în Sufletul oricărui om. Acest aspect al comportamentului ei a fost cel care ne-a schimbat pe noi toţi. Eu, printre altele, nu uita, sunt un învăţat. Am studiat psihologia umană.

— Şi eu sunt învăţat atunci. La ce ţi-a folosit ştiinţa asta a ta, din moment ce plămădeşti gânduri ascunse?

— Asta, deoarece viaţa, deseori, mai repede şi mai precis îşi organizează evenimentele. În acest sens Anastasia mi s-a părut... Nu. Mai bine să fiu prudent la ce fel de definiţii îi dau Anastasiei. Nu se poate defini ca un alt fenomen oarecare...

— Cum?

— Ca şi cum ai spune... Înţelegi cum?... Acei bătrâni şi bătrâne din sătucul prăpădit în inima Siberiei şi acum ne urmăresc. Şi fetiţa firavă cu vărguţa în mână în faţa lor.

— Unde vă urmăresc? Cum?

— Ne urmăresc pe toţi cei care am fost acolo şi i-am văzut. Am crezut, pentru un timp, că toate astea mi se întâmplă doar mie, cum închid ochii îi şi văd; uneori îmi apar imediat după ce am făptuit ceva, după părerea lor, improbabil *sau* imoral. Am crezut că mi se întâmplă numai mie dar am discutat şi cu alţii... Cu cei care au fost atunci acolo cu mine, se întâmplă aceleaşi lucruri...

— Eu cred că toate astea sunt doar în minţile voastre şi în imaginaţie.

— Şi ce schimbă asta? Din faţa lor, oricum, trebuie să fugim.

— Ce-ar putea să vă facă atât de înspăimântător acei bătrâni fără de vlagă şi fără vreo armă la îndemână? Ce v-a speriat aşa tare?

— Până în ziua de azi nu am reuşit să-nţeleg ce! Poate că am întrecut o limită atot-îngăduitoare nouă.

— Ce limită? Poţi s-o iei razna cu aşa filozofii, poate că mai bine era dacă la toate, din timp, te gândeai.

— Să mă gândesc dinainte?... Noi toţi ar trebui să ne gândim...

— De unde le-ai scos pe toate astea?... Că fetiţa, după ce a discutat cu Anastasia, s-a schimbat? Soarta ei şi a mamei sale, de *asemenea*. Şi nu numai – chiar şi soarta Sătenilor.

— Îţi spuneam doar – eu am studiat filozofia. *Ca* învăţat pot spune că Anastasia a modificat complet cursul vieţii Aniutcăi.

Abandonată în grija bunicilor, micuţa copilă bolnavă şedea ghemuită, neajutorată într-un ungher al mizerabilei cocioabe. Aştepta doar sosirea mamei ei. Bunicii i-au spus: „Negreşit va veni mama ta. Se va juca cu tine şi-ţi va aduce daruri.” Au încredinţat-o, gândind că astfel îi vor face bine. Numai că mama ei, în tot acest timp, în oraş s-a prăpădit, fără o cale de salvare. Mincinoasele încredinţări au condamnat-o pe biata fetiţă la aşteptări zadarnice.

Aşa şi noi, în viaţă, deseori aşteptăm să ne cadă din cer ajutorul. Cineva ar trebui să vină şi să ne facă fericiţi, să ne schimbe soarta.

Nu din această pricină, oare, facem lucruri lipsite de rezultate sau nu le facem deloc? Nu ne gândim şi nu realizăm că nouă deja ne-a fost dat necesarul, iar pe cel ce vine la noi, cu cadouri să-l întâmpinăm.

Anastasia a schimbat soarta şi viitorul cu simplitatea şi sinceritatea ei.

În repetate rânduri am ascultat înregistrarea cu dialogul dintre Anastasia şi Aniuta. Am ajuns la concluzia că dacă oricine altcineva ar fi vorbit la fel cu fetiţa ar fi avut aceleaşi rezultate. Şi nu trebuie cine ştie ce ca să vorbeşti aşa cu cineva. Este de ajuns să nu minţi. Este de ajuns să vrei să ajuţi omul cu sinceritate. Să-l ajuţi, nu să-l compătimeşti. Trebuie să fii descătuşat de dogmele karmice sau mai puternic decât acestea. Am putea vorbi de karma, de disperarea sau predestinarea karmei micuţei fete bolnave.

Dar *Anastasia s-a* arătat mai tare decât această fatalitate. Ea, pur şi simplu, nu i-a dat nici-o atenţie. Şi oricine ar fi putut face aşa. Vezi doar, cu cuvintele s-au făcut toate, cu cuvintele noastre. Numai că indispensabil este ca ele să fie rostite în momentul potrivit şi la locul potrivit şi să fie rostite cu o

anumită rânduială. Cu siguranţă puritatea gândurilor de care vorbeşte Anastasia aranjează în mod automat aceste cuvinte într-o secvenţă care, în consecinţă, dă acest efect.

— Este posibil, doar că astea sunt teoriile tale, supoziţii. Ar mai trebui să corespundă şi vieţii reale. Să vezi dacă aceste cuvinte schimbă în viitorul îndepărtat *soarta* omului. Şi ce-ar putea schimba în viaţa acestei fetiţe?... din moment ce doar ciudăţenii se *petrec*?

— Un miracol s-a petrecut deja. Şi ne-a făcut să înţelegem că minunile sunt chiar în noi.

— Ce minune s-a petrecut?

— Mica Aniuta s-a reprogramat. A suprimat karma ei şi a celor dimprejur.

— Cum adică „suprimat”? De unde ştii tu?

— Ştiu. După o perioadă de timp m-am întors în acel sătuc. Am hotărât să-i aduc Aniutcăi radio receptorul meu ştiind că al ei gâjâia, i-am adus antenă să i-o instalez pe acoperişul casei. Mă îndreptam spre izba Aniutcăi pe podişca de lemn proaspăt reparată. Înainte era toată putredă, acu toate scândurile erau absolut noi. „Uite-aşa – am gândit eu – de unde vin toate astea?”

L-am zărit pe bunicul Aniutcăi pe cerdac, îşi spăla cizmele de gumă într-un ciubăr. L-am salutat şi i-am vorbi despre scopul vizitei mele.

— Bine, – îmi răspunse el – intră în izbă dacă-i musai Numa' că trebuie să-ţi scoţi încălţările. Acu' vezi, la noi este curăţenie, s-a schimbat orânduiala casei.

Mi-am scos bocancii pe cerdacul din faţa căsuţei şi am intrat cu bătrânul înăuntru. Totul era aranjat în mod ţărănesc, dar era ordine, curăţenie şi primitor.

— Nepoţica a rânduit totul aşa – mă informă bătrânul. I-a luat o groază de timp, s-a chinuit. A spălat podelele, a spălat totul cu mare grijă. Se odihneşte puţin şi, din nou la curăţenie. Pe mine m-a pus să înălbesc pereţii. Acum, de fiecare dată când intru încălţat cu cizmele în izbă şi fac urme pe jos, ea imediat, din urmă, spală cu cârpa. Avem papuci de umblat prin casă. A decupat două perechi de galoşi şi a făcut din ei papuci de casă. Încalţă-te cu papucii! Aşează-te!

M-am aşezat la masa aşternută cu o faţă de masă ponosită dar foarte curată. Într-un loc faţa de masă fusese ruptă, iar acum era cusut dintr-o altă stofă un petecuţ în formă de iepuraş. În centrul mesei era aşezat un pahar de

sticlă faţetată în care, cu mare migală, fuseseră aranjate foile unui caiet în loc de şerveţele.

— Eu mă uit... şi micuţul vostru sătuc aţi început să-l aranjaţi. V-a acordat până la urmă şi vouă sprijin primăria? Văd că v-au reparat podişca de lemn, – i-am spus eu bătrânelului.

— Nu statul a reparat. Ei n-au nici-o treabă cu noi. Nepoţica Anecica a devenit ca argintul viu în ultima vreme.

— Cum? Anecica? Este încă prea mică pentru a repara podeţul! Scândurile sunt grele pentru ea.

— Scândurile-s grele, aşa-i. Adevărat... Eu mai merg la vânătoare... şi-i cer unei vecine să aibă grijă de Anecica. Iar nepoţica îmi vorbi: „Mergi bunicuţule la treburile tale, de mine am eu grijă, nu te nelinişti tu, o să mă descurc eu cu toate. Tu numa' lasă-mă să iau din şură nişte scânduri să le cioplesc.”

M-am mirat eu, însă am chibzuit: lasă copila să se joace, din moment ce-i place *aşa* tare. I-am potrivit *scândura* pe banc, i-am dat o rindea, un cuţitaş şi am plecat la vânătoare. După aceea vecina mi-a povestit.

Aniuta a scos câteva bucăţi de scândură putredă din podişcă, le-a măsurat cu o sforicică, apoi, luându-se după măsurică, a început să taie scândura pe care i-am lăsat-o eu. O jumătate de zi, povesti vecina, a geluit Anecica la scândura ei, dar în cele din urmă a reuşit, s-a descurcat bine. A cărat-o spre podeţ şi a potrivit-o în locul celei putrede.

— Da' cum de a reuşit ea, aşa de slăbuţă şi firavă, să care o scândură atât de grea?

— Ea a avut un ajutor. Cu vreo două luni în urmă s-a împrietenit cu un câine vagabond, un husky siberian. O băbuţă singură muri la celălalt capăt de sat. De la ea a rămas acest câine zdravăn şi sănătos. Deja de la înmormântarea babei, Aniuta s-a împrietenit cu câinele şi-l mângâia. După aceea l-a hrănit, dar câinele, cu toate că în căsuţa babei nu mai rămăsese nimeni – baba trăia singură – nu s-a îndepărtat de uşă. Aniuta a hrănit câinele pentru câteva zile. Şi uite, s-a luat după ea şi-aci câinele pe nepoţică în toate năzdrăvăniile ei. Uite aşa a ajutat-o şi cu scândura. Au cărat-o împreună; la un capăt Aniuta a legat scândura cu o sfoară şi trăgea, la celălalt capăt câinele şi-a înfipt colţii şi trăgea şi el. Aşa au cărat *scândura* până la podişcă. Apoi Aniuta a cerut cuie de la vecin, a luat ciocanul meu şi s-a apucat să bată scândura în cuie. Numai că nu

reuşea, vecina a văzut-o cum se chinuie să bată în cuie scândura de pe podişcă. *Îşi* lovi mânuţa cu ciocanul şi era toată plină de sânge. Câinele-prieten se aşezase alături de ea, o privea şi schelălăia.

Vecina s-a apropiat, a luat ciocanul din mâna nepoţelei şi a fixat scândura în cuie. De dimineaţa până seara, vecina a văzut cum Aniuta cu câinele ei, au cărat o altă scândură. Au făcut o altă gaură în podişcă.

„Ce-ai hotărât Anecica, să schimbi toate scândurile cele putrede cu altele noi? Altceva mai potrivit pentru o fetiţă, de făcut nu ai găsit?” – a întrebat-o vecina. Nepoţica i-a răspuns: „Trebuie neapărat, tanti, să fac treaba asta. Podişca din dreptul tuturor caselor din sat trebuie să nu mai aibă găuri şi să fie nouă. De nu, vine cineva în ospeţie, la vreo una din izbe, merge pe podeţ, podeţul are găuri şi li se strică buna dispoziţie şi veselia oaspeţilor. Şi mămicuţa mea când va sosi, îşi va strica buna dispoziţie pe acest podeţ plin de găuri şi neprimitor.”

Vecina a bătut în cuie şi cea de-a doua scândură, apoi s-a certat cu toţi vecinii. Merge pe la uşa fiecărei case, bătrâna şi-i mustră şi le strigă: „Nu pot să văd cum copila din nepăsarea voastră se istoveşte. Şi-a umplut mânuţele de sânge.”

Aşa au şi făcut. Uite; fiecare şi-a reparat bucăţica sa de podeţ. De răul gurii bătrânei.

— Acum, unde-i nepoţica dumitale?

— A cărat o găletuşă cu vopsea la o izbă din marginea satului, acolo, cu siguranţă o să şi înnopteze. La ultima izbă de pe rândul satului, la alde Losini... poate că la ei o să şi înnopteze...

— Ce vopsea? Pentru ce le duce vopsea?

— Vopsea normală pe bază de ulei, de culoare portocalie. I-a mai trecut altceva prin cap nepoţelei mele. Ascultă aici: A hotărât ea ca toate izbele să arate vesele.

Bucuroase şi fericite să arate... De fiecare dată când trece vaporul pentru a aduna peşte proaspăt pescuit, Aniuta cară peşte la neguţătorii de pe vapor şi-l schimbă tot pe vopsea. Pe urmă găletuşa o cară la câte una din izbele din sătuc.

Le cere gospodarilor să-şi vopsească ferestrele şi uşile de la cocioabe, de jur împrejur. Iar bătrânii vopsesc. În curând îmi vine şi mie rândul. Ce să fac? O

să vopsesc. De ce să nu vopsesc? Poate că-i mai bine ca izbele să arate aşa mai vesele pe dinafară.

— Aniuta de unde ia peştele?

— Îl pescuieşte singură. În fiecare zi prinde câte doi-trei somoni albi, uneori chiar mai mulţi.

Îi cară dis-de-dimineaţă spre vapor. Nu s-a întâmplat măcar odată să vină fără peşte... nu *s-a* văzut aşa ceva, se agaţă singuri somonii în cârligele ei. Iar eu, în fiecare dimineaţă trebuie să mă ridic, cu durerea mea de spate şi s-o tot aud: „Trezeşte-te bunicule! Sărează peştele să nu se strice!”. În fiecare dimineaţă aceeaşi poveste, – morocăni cu blândeţe în glas, bătrânul.

— Cum de reuşeşte să se descurce ea cu sculele de pescuit? De una singură?

— Da', parcă ţi-am mai spus; o ajută câinele acela bătrân pe Aniuta. E bătrân dar inteligent şi o ascultă. Ia parte la toate ciudăţeniile fetei. Plasa mea de pescuit – cea cu cinci cârlige – Aniuta o aranjează, îi agaţă cârligele şi momeala pe ea şi cu căţelul, pe înserat, merg la râu unde are ea un loc al ei preferat. Un capăt al plasei îl leagă de un piron la mal, pe urmă şi-l aruncă în apă. Căţelul apucă cu dinţii parul de care este legat capătul plasei şi-ncepe să-noate. Înoată, în timp ce Aniuta îi tot strigă: „înoată prietenul meu bun, înoată prietene!”. Câinele îi cară corzile plasei până când Aniuta i porunceşte de la mal să se oprească. Numai cum ajunge aproape de celălalt mal, Aniuta schimbă comanda: „La mine, prieten bun, la mine prietene!”. Căţelul poartă parul până pe mal, apoi se întoarce la stăpâna lui pe celălalt mal. Ajunge vorbăria. Hai să ne culcăm.

Bătrânul şi-a făcut loc pe cuptor iar eu m-am întins pe divanul de lemn. M-am trezit abia la răsăritul soarelui şi numai ce am ieşit în curte am zărit-o pe Aniuta. Jos la râu, apucă cu mânuţa un inel al plasei pescăreşti şi începu s-o tragă afară din apă. Enormul husky o ajuta cum putea. Îşi înfipse colţii în marginea plasei şi cu picioarele dinapoi trăgea din toate puterile plasa afară din apă. Împreună, fetiţa şi câinele au reuşit să tragă afară captura cu destulă îndemânare.

Aniuta era încălţată cu o pereche de cizme de cauciuc mai mari cu vreo trei numere. Şi pe dedesupt nu avea ciorapi.

Când captura a fost, în sfârşit, trasă la mal, ea apucă plasa şi alergă să recupereze peştii. Câinele proţăpit pe picioarele dinapoi trăgea cu toată

puterea de unul din cârligele plasei, Aniuta intră în apa adâncă care i se revărsă peste carâmbi în cizme.

Scoţând afară din apă trei cârlige, adună de pe ele trei peşti frumoşi pe care-i aruncă într-un săculeţ de pe mal. Apoi, împreună cu câinele, au apucat o coardă agăţată de o bucată de placaj pe care era sacul cu peşte şi au început să o târâie după ei, îndreptându-se spre casă. Apa din cizmele fetei fleşcăia şi o încurca la păşit. S-a oprit, şi-a scos o cizmă, apoi pe cealaltă şi cu picioarele desculţe pe pământul rece a scurs apa din cizme. Şi le-a tras din nou în picioare, ude cum erau şi a continuat drumul către casă.

Când, în cele din urmă, au reuşit să care captura până pe cerdac, eu m-am uitat la chipul Aniutcăi şi am rămas; uluit. Bujorii pâlpâitori în obrăjori, hotărârea ce i se putea citi pe faţă şi zâmbetul de satisfacţie deplină o făceau să nu mai semene deloc cu fetiţa măcinată de boală şi gălbejită la faţă pe care am cunoscut-o eu mai înainte. Aniuta îl trezi pe bunic, *acesta* pufnind, coborî de pe cuptor, aruncă haina groasă cu care era învelit, apucă un cuţit şi sare şi merse să cureţe peştele. Aniuta mi-a oferit ceai să beau iar eu am întrebat-o cum de în fiecare zi aşa de devreme cară peştele' acasă din râu.

— Pentru nenii de pe vapor care vin pe râu să adune de la noi peşte. Îmi dau bani, dar eu le-am mai cerut şi vopsea pentru izbe să mi-aducă. Mi-au adus în schimbul peştelui. Şi mi-au mai adus material frumos de rochie. Pentru material a trebuit să le dau tot peştele ce-am strâns o săptămână întreagă, – răspunse Aniuta şi-mi arătă o bucată de mătase extraordinar de frumoasă.

— Anea, dar aici nu este numai de o rochie, de ce ai cumpărat aşa de mult material? am întrebat-o eu.

— Nu-i pentru mine. Acesta este cadouaşul pe care i l-am pregătit mămicuţei mele pe când va veni. Şi o să-i mai fac un cadou: un batic frumos şi mărgele lungi.

Aniuta scoase dintr-un vechi geamantan scorojit, o pereche de ciorapi de damă de import, un şirag de mărgele de perle şi un splendid batic colorat.

— Şi să nu fie supărată mămicuţa că nu-mi poate cumpăra cadouri, eu însămi, de-acum o să-i cumpăr de toate. *Ca să* nu creadă mămicuţa mea că viaţa ei se iroseşte în zadar.

M-am uitat la ea cât era de fericită; îmi arăta cadourile pentru mama ei, bucuroasă şi încântată de ele şi am înţeles că dintr-o complet neajutorată creatură căreia să-i plângi de milă şi care aştepta ajutorul cine ştie cui, micuţa;

Aniuta se transformă într-un Om încrezător în sine şi plin de viaţă. Fericirea poate că-i venea şi de la toate acele lucruri care-i mergeau de minune, dar, consider eu şi de la altceva... Acum eu sunt convins că fericirea sălăşluieşte înăuntrul fiecăruia din noi. Fericirea se află pe un anumit nivel al conştiinţei. Întrebarea este numai, cum se poate atinge acest nivel? Anastasia a ajutat-o pe micuţa Aniuta. Ar putea oare să-i ajute pe toţi ceilalţi? Sau poate că noi înşine ar trebui să facem cumva să ne deprindem?...

Tăcu. Ne gândeam fiecare la ale lui.

M-am învelit în şubă şi, cu capul sprijinit pe o curmătură de lemn, am început să privesc la strălucitoarele stele polare şi mi se păreau aproape de tot, deasupra noastră, ca şi cum s-ar fi încălzit la flăcările focului de tabără. Am încercat să aţipesc...

Am dormit vreo trei ore, apoi, împreună cu Aleksandr ne-am îndreptat spre barca cu motor. Dar înainte să împingă barca în larg, Aleksandr mă anunţă:

— Gândesc că... adică sunt cert că nu ar trebui să mergi în taiga. N-o s-o mai găseşti pe Anastasia. Nimeni nu o s-o mai găsească şi nici tu.

— De ce?

— A plecat Anastasia, s-a afundat în taiga. Nu putea să mai rămână. Tu, dacă mergi, ai putea să mori, nu eşti pregătit să înfrunţi taigaua. Şi, pe lângă asta tu trebuie să mai scrii încă. Să-ţi ţii promisiunea în faţa ei.

— Ca să pot continua să scriu, trebuie neapărat să aud răspunsurile la întrebările cititorilor mei. Despre educarea copiilor, despre religii...

— Nu o va mai găsi nimeni acum.

— Dar ce te-ai fixat aşa, nu-i de găsit, nu-i de găsit?! Eu ştiu unde-i poieniţa ei, o s-o găsesc.

— Ba n-o s-o mai găseşti, îţi vorbesc. Anastasia nu poate să nu fi înţeles că s-a pornit vânătoarea pentru ea.

— Care vânătoare? Cine-i poate cumpăra pe vânătorii acestor locuri? Aşa ca pe voi?

— Da, eu şi Egorici încercăm să-i convingem să n-o deranjeze sau s-o alarmeze. Când nu reuşim îi ducem pe malul opus al râului. Vânătorii din aceste locuri nu pot fi cumpăraţi, ei au legile lor, scara lor de valori. Cu mult înaintea ta ştiau de Anastasia. S-au comportat cu ea cu un infinit respect. Până

şi între ei vorbeau cu mare băgare de seamă despre ea. Nu le plăcea să vadă străini prin taiga, au o ţintă impecabilă.

— Şi-atunci cine ar putea s-o urmărească?

— Gândesc eu, acela care ne-a adus pe noi în sta-rea asta în care ne găsim acum. Şi continuă s-o facă...

— Mai concret?

— Mai concret, fiecare la rândul lui să-şi facă socotelile de unu' singur.

— Bine, bine, totuşi pe cine ai în vedere? Pe aceia ca Boris Moiseevici?

— Cine este Boris? O unealtă, ce altceva? Ceva nevăzut se joacă cu noi. Până şi Boris Moiseevici a început să priceapă asta, iar cel care era în dosul întregii expediţii, de asemenea pare să fi înţeles...

Cine suntem noi?

Cu o lună în urmă, Boris Moiseevici s-a întors pe aceste meleaguri, – povesti Aleksandr. Era singur de data asta, fără niciun soldat după el. M-a căutat, era calm şi meditativ, am discutat cu el o zi întreagă. Mai bine spus, a fost o spovedanie a lui şi nu o discuţie. Mi-a adus nişte hârtii scrise. Un soi de raport despre Anastasia. Eu am sintetizat totul într-un mic rezumat special pentru tine. Vrei să ţi-l citesc?

— Pentru cine era *această dare de* seamă?

— Nu ştiu. El însuşi – Boris – nu ştia. S-a întâlnit cu comisionarul său într-o sală mare şi respectabilă cu şemineu. Comisionarul ocupa funcţia de reprezentant al Academiei Internaţionale. Academie care acum este foarte dezvoltată. Tu înţelege doar, de poţi! Vezi doar, în zilele noastre, seriozitatea şi renumele unei instituţii se măsoară în puterea sa financiară.

Acest domn nu s-a lăsat cumpărat de creditori şi a

Cel mai neverosimil şi îndoielnic, din punctul nostru de vedere, s-a dovedit, însă, faptul că ar putea exista probabilitatea ca în textul cărţii să fie aşezate formule de litere şi semne care, în terminologia obiectului „X" se numesc „adâncul veşniciei şi infinitatea Universului”.

După afirmaţiile proprii ale obiectului, aceste semne exercită o influenţă binefăcătoare asupra oamenilor.

Noi am hotărât să efectuăm o serie de teste, prin care să comparăm parametrii schimbărilor fiziologice în om înainte şi după citirea cărţilor, cu ajutorul aparaturilor folosite în medicină. Pentru moment însă rămâne lipsit de sens acest experiment.

Chiar de pe acum suntem constrânşi să constatăm imbatabilitatea existenţei lor. Efectul lor nu are a face cu organele fizice, materiale ci cu un nivel imaterial, intangibil al colectivităţii. Senzaţia care pluteşte în aer ne face să vedem cum printre masele de oameni ce trăiesc pe Pământ s-a dezlănţuit o reacţie pe care noi nu o vom putea controla şi, în consecinţă, nu o vom opri.

Ca un important sprijin, în dovedirea existenţe acestui efect, vine reacţia psihică a celor care intră în contact cu cartea... Analiza corespondenţei cititorilor, sunt mărturia acelei porniri spre creaţie a marii majorităţi, pornire

care se concretizează sub formă de versuri, tablouri şi cântece. Mulţi sunt atraşi de a intra în contact cu plantele, de a le sădi, alţii de a-şi schimba meseria. În anumite cazuri, după citire, îşi fac apariţii simţitoare îmbunătăţiri ale sănătăţii şi dispariţia anumitor simptome de boală.

Am făcut un experiment pe treizeci de persoane afectate de diferite maladii. Experimentul a fost realizat în cabinetele psihiatrice pe perioada somnului unora din cei care au citit cărţile. La douăzeci dintre ei s-a verificat apariţia unei încărcături emoţionale care nu-i lăsa să adoarmă şi care a făcut ca în sânge să *crească* concentraţia de hemoglobină Dacă ar fi să presupunem că reacţiile cititorilor au loc în funcţie de nivelul strălucirii emanate de literatura artistică, atunci se poate demonstra că strălucirea emanaţiei, în cazul nostru, pe cât priveşte acţiunea psihologică asupra cititorului, întrece cu mult celelalte până acum cunoscute, clasicismul şi Biblia incluse.

Fără urmă de îndoială, confirmarea ne-o dă procentajul de cititori care şi-au exprimat emoţiile prin creaţii poetice sau prin alte forme de creaţie artistică. O statistică făcută de noi stabileşte un procentaj cuprins între unu şi nouăsprezece. Comparativ cu aceste creaţii, stilul propriu al scriitorului se dovedeşte a fi de o grosolănie egală cu analfabetismul. Nu sunt respectate câtuşi de puţin regulile impuse de creaţia literar-artistică iar în texte se găsesc nu puţine greşeli gramaticale. În pofida acestora, testările textelor cu ajutorul programelor de calculator, destinate a stabili un coeficient de lizibilitate, au scos la iveală o valoare de optzeci de procente – lizibil.

Prin contactul indirect cu obiectul „X", am putut observa un fenomen, nemaiîntâlnit niciunde înainte şi care nu a mai fost descris de niciun ufolog în lucrările sale. Am văzut norul de energie, de forma unui glob asemănător unui enorm fulger globular. Potenţialul său energetic depăşeşte imaginaţia ştiinţei actuale asupra unor atât de puternice energii prezente în natură. Capacitatea acestuia de a schimba atracţia gravitaţională îi conferă posibilitatea ca, într-o clipită, să pulverizeze în Cosmos tot ceea ce nu se ţine stabil într-o rădăcină, în pământ.

În momentul contactului nostru cu el, gravitaţia terestră a fost schimbată într-un mod necunoscut. În timpu amplificării forţei sale, noi şi toate aparaturile materiale am putut, efectiv, să ne afundăm în abisurile Cosmosului, în timp ce în jurul obiectului „X" atracţia gravitaţională a rămas neschimbată, lucru care vorbeşte despre capacitatea acestuia de a acţiona selectiv.

Modificarea atracţiei terestre a condus la restrângerea spectrului albăstriu al luminii diurne. Ca ipoteză se poate admite că aşa-zisa atracţie gravitaţională nu vine de la însuşi Pământul, adică de la masa acestuia, ci de la concentraţia luminii şi energiei emanate de anumite corpuri cosmice, sau de scoarţa terestră special creată cândva de cineva.

Obiectul „X" ignorând oportunitatea de a primi vastul volum de informaţii, nu are nici-o intenţie să o analizeze, dar foloseşte cele primite la nivelul sentimentelor;

al percepţiilor şi al intuiţiei, fapt care dă impresia unei relative naivităţi. Relaţia reciprocă dintre obiectul” *şi* concentraţia de energie nivelul percepţiilor în totală absenţă de servilism sau adulaţie.

Prin respectul reciproc dintre cei doi, se păstrează intactă libertatea de acţiune.

Concentraţia energetică de lumină, observată de noi acţionează cu inteligenţă iar ceea ce este cel mai neverosimil, cu sentimente, aspect care le-a scăpat tuturor uf ologilor în lucrările lor. Dovada existenţei unei încărcături sentimentale la concentraţia de energie o face modul în care în timpul contactului cu obiectul „X", acesta îi mângâie picioarele şi părul, reacţionând vizibil la starea emoţională a obiectului „X".

Odată cu posibilitatea de a acţiona pe plan fiziologic asupra materiei, obiectul observat de noi este înzestrat, de asemenea, cu posibilitatea de a exercita şi o influenţă psihologică.

Ca ipoteză putem afirma că obiectul „X" îi poate prezenta omului terestru cu care vine în contact, pe reprezentanţii altor civilizaţii extraterestre sau cu acesta pot intra în contact anumite fenomene naturale încă neconstatate de ştiinţă.

Şi tot ca ipoteză s-ar putea afirma că el însuşi, obiectul „X" este unul din acei reprezentanţi ai altor civilizaţii extraterestre. În pofida afirmaţiei „eu sunt Umană, sunt o femeie”. Asta ne încurcă şi mai mult socotelile. O astfel de ipoteză ne pune într-o situaţie fără ieşire şi în acelaşi timp dă naştere unei întrebări: „ Atunci, cine suntem noi?” Sau, altfel spus: „pe calea progresului a apucat-o omenirea ori pe cea a regresului?”

Mutanţii sunt plăsmuiri ale oamenilor

— Bine, ajunge, l-am întrerupt eu pe Aleksandr . Pentru mine Anastasia este o pustnică. Chiar dacă înzestrată cu daruri neobişnuite, este totuşi Umană! Pentru moment ar fi mai bine să ne mulţumim cu asta. Dacă ar fi să ne gândim chiar la toate am putea să ne smintim. Porneşte-ţi, mai bine hurdubaia şi hai să plecăm.

Până la sătucul din taiga am făcut cu barca vreo patru ore. Când am ajuns, eu am sărit din barcă, Aleksandr m-a urmat şi a reînceput cu ale lui:

— A plecat Anastasia, Vladimir, judecă. Mai bine ar fi să-ţi schimbi hotărârea şi să renunţi la călătoria spre poiana din taiga. N-o să ajungi la ea!

— Eu o să ajung!

Mi-am ridicat rucsacul ca să mi-l aşez pe umeri. Când m-am întors cu faţa spre Aleksandr, am văzut cum acesta scoase din teacă un cuţit enorm de vânătoare.

Am aruncat rucsacul la pământ şi-am început să caut cu mâna prin jurul meu ceva cu ce să mă apăr. Însă Aleksandr îşi suflecă mâneca hainei,îşi dezveli cotul mâinii drepte şi îşi făcu singur o tăietură pe mână. Şi-a oprit sângele care gâlgâia din rană cu un fular de în alb, apoi mi-a cerut să iau din barcă trusa de prim ajutor şi să-i bandajez tăietura.

Buimăcit, am făcut întocmai. El mi-a întins fularul îmbibat de sânge şi mi-a spus:

— Strânge-l în jurul capului.

— De ce?

— Cel puţin vânătorii n-or să te împuşte. Nu ţintesc niciodată în răniţi.

— Da' ce-s chiar aşa proşti vânătorii ăştia ai tăi? Numai ce se vor apropia de mine, pe loc vor pricepe că este un şiretlic la mijloc.

— N-or să se apropie. De ce ar trebui să rişte? Fiecare are teritoriul şi cărările lui. Dacă un om trebuie să meargă în taiga, atunci se pune de acord cu vânătorii, le dezvăluie scopul şi intenţiile şi-şi stabileşte un traseu propriu. Dacă toate astea se fac cu bunele intenţii, aceştia îl vor îndruma, îl vor ajuta şi chiar ar putea să-l conducă ei înşişi. Despre tine ei nu ştiu nimic. Sunt în stare să te ucidă fără crâcneală, dar în răniţi nu trag niciodată.

Am luat fularul de la el şi mi l-am legat aşa plin de sânge în jurul frunţii.

— Poate că ar trebui să-ţi spun mulţumesc dar, nu ştiu de ce, nu-mi vine.

— Nici nu trebuie. Nu-s tipul. Ştii, parcă ceva, cât de cât, aş vrea să fac. Când vei face cale-ntoarsă, aprinde un foc pe mal. Din când în când voi trece nu departe de aici, o să văd fumul şi o să vin să te iau, de te vei mai întoarce.

Odată intrat în taiga am văzut la vreo sută de metri doi câini. „Or fi probabil de-ai ţăranilor – am gândit eu. Bine, ar fi să se apropie mai mult. Cu câinii alături, oricum ar fi stat mai liniştit”. Am încercat chiar să-i chem la mine, dar câinii nu s-au apropiat, au continuat să meargă în paralel cu mine. *Am* înaintat aşa până am intrat în taiga.

Degeaba m-a speriat Aleksandr, nu mi se părea deloc ostilă taigaua. Poate şi datorită senzaţiei care mă însoţea, că printre aceşti copaci şi moviliţe trăieşte Anastasia, ciudată cum e ea, totuşi o femeie bună. Dar, cel mai important, în *această* taiga cu dâmburile ei neobişnuite pentru un om de la oraş, cu zgomotele şi cu aerul ei, trăieşte fiul meu iubit.

Acest gând făcea ca taigaua să mi se pară ceva mai familiară.

Cei douăzeci şi cinci de kilometri de la râu până la poieniţa Anastasiei, prin taiga, sunt mai greu de străbătut decât pe un drum normal. De nenumărate ori a trebuit ba să trec peste vreun copac cu crengile aplecate până la pământ, ba să traversez prin tufişuri le îndesate.

Când, pentru prima dată am traversat cu Anastasia prins de dialogul cu ea, nici nu am *observat toate* aceste obstacole. Important era să nu mă dezorientez şi să nu pierd direcţia de drum, tot ocolind aceste piedici. Am început, tot mai des să controlez busola, gândind în sinea mea: „Cum de găseşte oare Anastasia, poieniţa ei fără ajutorul busolei? Nici măcar o cărăruie nu este pe aici.”

Odihnindu-mă după fiecare ceas de înaintare, pe la amiază am ajuns pe malul unui pârâuaş larg de vreo doi metri. Era acelaşi pârâu pe care l-am întâlnit şi prima dată când *am* mers cu Anastasia, traversând taigaua. Am hotărât să trec pe celălalt mal şi să poposesc ceva mai mult în poieniţa din vecinătate. Am păşit pe trunchiul putregăios al unui copac prăbuşit în apă. Trunchiul nu ajungea până la celălalt mal. Ajuns la capătul trunchiului, am aruncat înainte pe mal rucsacul, apoi m-am avântat şi eu, dar am făcut un salt cam stângaci... se vede. Am simţit piciorul că s-a răsucit, alunecând pe un ciot sau pe o crenguţă a trunchiului. Cred că s-a scrântit sau s-a rupt ceva înăuntru, un junghi dureros mă apucă de jos străbătându-mă până în creştet. M-am

odihnit puţin, apoi am încercat să mă ridic în picioare dar pe loc am priceput că nu o să mai pot merge. Am rămas locului şezut, sforţându-mă să văd ce se putea face mai departe. M-am chinuit să-mi aduc aminte ce se făcea de obicei în astfel de cazuri, când ţi se răsuceşte sau ţi se scrânteşte un picior, dar nu-mi trecu nimic prin minte, probabil din cauza durerii care mă răzbătea. Am decis să rămân imobil, între timp să mănânc ceva, poate că aşa se vor mai ostoi junghiurile din picior. Şi dacă o să vină vremea, o să aprind un foc şi o să înnoptez aici. Spre dimineaţă cu siguranţă că piciorul îşi va reveni. Aşa-i făcut omul, să se reîntremeze încetul cu încetul.

Am văzut din nou câinii de mai înainte. Deja erau patru, iar pe celălalt mal se mai zăreau alţi doi. Stăteau pe loc, nu mergeau nicăieri. S-au aşezat pe jos în jurul meu la o distanţă de vreo zece metri. Erau de mai multe rase amestecaţi. Un airedale-terrier, un boxer şi câteva corcituri. Mai era şi un mic bishon maltez, tot zdrenţuit. De fapt toţi erau jerpeliţi, cu blănurile murdare, jigăriţi, terrierul avea ochii urduroşi.

Mi-am amintit în acele clipe povestirea ajutorului de căpitan, despre o situaţie similară şi de la agitaţia care mă apucase am uitat cu totul de durerea din picior. El povesti cum şi-i abandonau oamenii pe prietenii lor cu patru labe când vroiau să se debaraseze de ei, îi duceau în locuri cât mai departe de casele lor şi-i lăsau în voia sorţii. Când se întâmplă să fie abandonaţi prin oraşe, câinii şi pisicile se adună în grupuri şi se pripăşesc pe lângă cantine sau restaurante, pricopsindu-se cu câte ceva de mâncare. Când însă aceştia sunt abandonaţi departe de sate sau oraşe, în locuri pustii, se organizează în haite şi-şi procură hrana atacând alte animale. Nu de puţine ori se întâmplă chiar pe oameni să-i atace, mai ales când aceştia din urmă merg neînsoţiţi prin aceste locuri. Câinii care trăiesc aşa sunt mai periculoşi decât lupii. Pândesc răbdători prada rănită sau sleită de puteri şi o atacă toţi în acelaşi moment. Aceşti câini se adună în haite şi se abrutizează devenind mai periculoşi decât lupii chiar. Asta se întâmplă pentru că rămân fără Stăpân şi, cunoscând bine obiceiurile omului, încep să-l *urască*. Sunt furioşi pe oameni, se bat ca nişte sălbăticiuni, ca lupii, însă ei nu au experienţa vieţii sălbatice, cu toate astea pe om îl atacă cunoscându-i foarte bine comportamentul.

Cu atât mai înfricoşători devin dacă, întâmplător, printre ei se află vreun câine care mai înainte a fost dresat special să atace oameni. Prin şcolile de dresură, unul din adjutanţii instructorului îmbracă o haină specială, căptuşită cu

vatelină şi cu mânecile lungi, iar câinii sunt puşi să atace *şi să* muşte cu violenţă. Şi dacă acel câine îşi execută bine comenzile, instructorii îl încurajează şi-l îndoapă cu dulciuri Şi uite aşa antrenează unii deştepţi, câinii.

Aş fi curios să aflu dacă pe lume mai există vreo altă vieţuitoare, în afara omului, care să dreseze alte forme de viaţă să atace pentru plăcerea *sa*?

Cercul format de câinii care mă înconjurau, se strângea din ce în ce mai tare. Ca un fior m-a străbătut un gând: „Ar trebui, într-un fel sau altul, să le arăt că sunt încă în viaţă, că mă mai pot mişca şi apăra.” Am vânturat prin aer un vreasc şi l-am aruncat spre un câine enorm cu blana toată zdrenţuită. Javra s-a ferit puţin de vreasc şi s-a aşezat la locul său de mai înainte. Alte vreascuri prin apropiere nu se mai zăreau, aşa că am început să cotrobăi prin rucsac. Am scos la iveală două cutii de conserve de metal. În tot acest timp micuţul maltez s-a furişat prin spate şi şi-a înfipt colţii în pantalonii mei. Dar în acelaşi timp a şi făcut un salt îndărăt de frică, îndepărtându-se. Ceilalţi câini, fără să se mişte de pe locurile lor, au urmărit scena cu atenţie, cu siguranţă observând reacţia mea la atacul micului bastard.

Una din conserve am aruncat-o în micuţul bishon maltez, cealaltă într-unul din câinii mari. Rămânând fără nimic la îndemână cu ce să arunc în ei, mi-a îngheţat sângele în vine înţelegând situaţia fără scăpare în care mă aflam.

imaginat cum o să mă mănânce câinii, sfâşiind micile bucăţi de carne, iar eu în tot acest timp nu puteam face altceva decât să asist cu luciditate la toate astea, zvârcolin-de durere. Să-i ucid deodată sau cât de repede pe toţi câinii nu aveam cu ce... Şi nici ceva care să mă ajute să mor mai repede... fără chinuri interminabile.

Abia atunci am regretat că nu am luat şi rucsacul cu cadourile cititorilor pentru Anastasia şi cu diferitele lucruri pentru micuţul meu fiu.

Jumătate din rucsacul care-l aveam cu mine era plin cu scrisorile cititorilor cu întrebări şi cerinţe. Foarte multe scrisori. Scrisori neobişnuite care vorbeau despre Suflet, despre viaţă şi pline de foarte multe versuri. Uneori fără rimă, versuri departe de a fi profesioniste, dar aceste *versuri aveau* în ele *ceva bun*. *Şi* acum *se va* prăpădi totul, –, vor putrezi aici în taiga. Gândind aşa m-a fulgerat o idee, ca şi cum aş fi fost luminat de o rază: o să scriu o scrisoare pe care o s-o pun la un loc cu toate scrisorile într-o pungă de plastic. *O* depeşă! Şi cine va găsi rucsacul, lasă să ia tot ce era înăuntru şi banii să-i ia, însă scrisorile de la cititori să i le trimită înapoi fiicei mele Polina. Am scris depeşa. Am scris

că Polina va trebui să le publice toate acele scrisori, cu banii încasaţi din vânzarea primei cărţulii.

Nu puteam să îngădui să se piardă în van atâtea versuri din inimă compuse. Mulţi dintre cei care au compus era prima dată când scriau. Le-au ieşit versuri bune, de suflet, iar din vina mea să se piardă unica lor creaţie poetică...

Cu greu am reuşit să scriu scrisorica, mâinile îmi tremurau de spaimă. Oare de ce se agaţă omul atât de strâns de viaţă, chiar şi atunci când, ca mine, este evident că nu mai are nici-o şansă de *scăpare* cu viaţă? În cele din urmă am finalizat de scris scrisoarea, am băgat-o în sacul de celofan la un loc cu celelalte ale cititorilor şi am *strâns bine punga să* nu pătrundă umiditatea la ele. Am observat cum câinii, care deja strânseseră considerabil cercul în jurul meu, s-au lansat într-o manevră ciudată. Au rupt-o la fugă, îndepărtându-se de mine, călcându-se în picioare unii pe alţii. Unii s-au întors, dar au luat-o într-altă direcţie nu spre mine. S-au regrupat ca şi cum ar fi trebuit să atace. M-am ridicat într-un picior şi m-am uitat să văd ce-i ademenea. Am zărit-o, în amonte pe malul râului, pe Anastasia alergând. Părul ei auriu flutura în bătaia vântului, alergătura-i era atât de fascinantă încât am uitat cu totul de primejdiile care mă înconjurau, m-am lăsat fermecat de acest peisaj extraordinar şi m-am îndrăgostit. Brusc, însă, mă fulgeră gândul: „câinii!!!” Simţind că puteau alege prada, acum s-au organizat s-o atace pe cea mai bună. Intenţiile lor erau aţintite asupra Anastasiei care acum se îndrepta spre mine.

Câinii înfometaţi şi abrutizaţi se vor lupta până la capăt, furibunzi, pentru prada lor. Anastasia, de una singură, nu poate să le ţină piept, o vor sfâşia. I-am strigat cât m-au ţinut puterile:

— Opreşte-te! Opreşte-te, Anastasia! Câinii!! Fii atentă, sunt nişte câini sălbatici! Nu veni aici. Anastasia, rămâi locului!

Anastasia a auzit, dar nu şi-a încetinit fuga nici măcar câtuşi de puţin. A continuat să alerge în direcţia mea. A ridicat o mână deasupra capului şi a agitat-o. „Ce face?” – am gândit eu – „Acum nici măcar acea ciudată apariţie n-o va mai putea ajuta”.

Cât de iute am putut, am scos din rucsac nişte sticluţe cu suc pentru copii şi am încercat să-i asmut pe câini asupra mea, aruncându-le în ei. boar una din ele a nimerit ţinta, dar acesta nici măcar nu s-a sinchisit.

Probabil, au înţeles câinii cine este pentru ei adevărata ameninţare. Cu toţii s-au năpustit asupra Anastasiei imediat ce ea a intrat în cercul lor. Şi... Ah, acest tablou! Era de văzut... Anastasia şi-a transformat toată inerţia alergării în rotire. Din toată viteza cu care alerga, Anastasia a început să se rotească ca un prâsnel, cum fac balerinele pe scenă, dar cu mult mai repede. Câinii, în Intenţia de a o ataca, izbindu-se de corpul în rotaţie al Anastasiei, au ricoşat în toate părţile, fără să apuce să-i pricinuiască vreun rău. Nu s-au lăsat impresionaţi şi pe loc au organizat un alt atac asupra femeii care se oprise deja din rotaţia ei de titirez.

Eu, atunci, m-am aruncat în ajutorul Anastasiei. Era îmbrăcată î rochiţa ei uşoară şi scurtă. Măcar de ar fi avut pe ea o pufoaică sau ceva mai gros, le-ar fi venit mai greu câinilor să o încolţească...

Anastasia se lăsă într un genunchi, stătea chiar în centrul cercului de câini sălbatici şi aproape turbaţi de foame, dar pe chipul ei nu se zărea nici măcar urmă d spaimă. S-a uitat la mine şi iute mi-a spus:

— Bună ziua, Vladimir. Numai, nu te speria. Odihneşte-te oleacă. Relaxează-te. Nu te frământa. Nu au să-mi facă nimic aceşti câini înfometaţi. Nu te îngrijora.

Doi câini robuşti, de pe margini, s-au năpustit din nou asupra Anastasiei care stătea într-un genunchi. Fără să înceteze să-mi vorbească. Anastasia dintr-o mişcare fulgerătoare, cu fiecare mână i-a prins din zbor pe ambi câini de câte una din labele din faţă, i-a rotit deasupra ei aplecându-şi puţin corpul într-o parte ca apoi să-i lanseze p cei doi dulăi unul contra celuilalt. Aceştia s-au lovit în aer după aceea, ajunşi la pământ, au rupt-o la fugă. Ceilalţi pregătiţi de un nou atac, la vederea acestora s-au potolit p loc. Anastasia s-a ridicat în picioare, a ridicat o mână deasupra capului, a agitat-o prin aer, apoi a bătut de două ori cu o palmă pe coapsă.

Dintr-un tufiş din apropiere, într-o secundă s-au ivit patru lupoaice. Din mişcarea lor plină de determinare şi din salturile cu care se îndreptau spre câini se putea înţelege că nici nu luau în seamă superioritatea numerică a inamicului. Vor lupta cu oricine şi-n orice condiţii.

Câinii au rupt-o la fugă cu coada-ntre picioare. Lupoaicele mi-au trecut atât de aproape încât le-am simţit respiraţia înfierbântată pe faţă. Din urmă, se silea din toate forţele să ţină pasul cu grupul un mic lupişor. Alerga cu mici salturi, parcă era un căţeluş. Ajuns în dreptul Anastasiei s-a oprit şi s-a răsucit.

Din două salturi s-a apropiat, şi i-a lins zgârietura proaspătă de pe piciorul desculţ.

Agilă, Anastasia îl apucă pe lup de blana de pe spate şi-l ridică la înălţimea feţei:

— Încotro te-ai pornit? Eşti cam prea mic, încă nu-i vremea.

Lupişorul, schelălăind, se zbătea din toate puterile în mâinile Anastasiei. Până la urmă s-a eliberat... sau poate chiar Anastasia i-a dat drumul. Imediat ce s-a văzut la pământ, a mai lins o dată zgârietura Anastasiei şi s-a pornit î urma haitei lui.

— De ce ai făcut asta? am întrebat eu. Ea s-a apropiat de mine, dar eu am continuat:

— De ce nu ai chemat de la început lupii? De ce? Anastasia a zâmbit, şi-n grabă s-a apucat să-mi palpeze mâinile şi picioarele. Cu vocea-i cristalină şi liniştitoare îmi vorbi:

— Nu te agita, te rog. Câinilor, întotdeauna le trebuie arătat că omul este mai puternic decât ei. De lupi se tem deja, de om, de-acum nu se vor mai anina.

Tu nu te frământa. Eu am simţit că vii tu şi... Am alergat în întâmpinarea ta. De ce ai riscat aşa? Te-ai pornit... La început, pentru un timp, te-am pierdut dar mai apoi te-am regăsit...

Anastasia s-a depărtat de mine, a rupt câteva Ierburi, le-a stors între palme şi s-a apucat să-mi fricţioneze cu mare băgare de seamă piciorul unde era umflat de la scrânteală. Continuă să vorbească în tot acest timp.

— Trece. O să treacă imediat. Pân' te însori, îţi trece. Mirat de zicătoarea pe care tocmai am auzit-o de la ea, am întrebat-o:

— De unde ai învăţat zicale?

— Aud, din când în când, cum oamenii, pentru a sintetiza esenţialul unei fraze, folosesc aceste prescurtări. Nu ţi-a plăcut?

— Nu era chiar nimerită. Nu în acest caz.

— Ehei, da' poate că uneori o nimeresc? Trebuie să fi grozav să nimereşti?

— Ce să nimereşti.

— Acest cuvânt l-ai pronunţat tu primul, eu doar l-am repetat după tine.

— Spune-mi, Anastasia, este departe de aici poieniţa ta?

— Tu ai parcurs deja jumătate de cale, acu împreună o să parcurgem cealaltă jumătate.

— Prea repede nu o vom parcurge, mă doare piciorul.

— O să te mai doară încă puţin, probabil. Lasă să se odihnească în timp ce eu o să te ajut la mers.

Anastasia, cu mare uşurinţă, ridică enormul şi greoiul meu rucsac, se întoarse cu spatele la mine, se lăsă într-un genunchi şi mă invită:

— Agaţă-te de mine, urcă-te în spinare.

Vorbi atât de repede şi convingătoare că eu, fără să stau pe gânduri, m-am aburcat în spate, agăţându-mă d gâtul ei. S-a ridicat în picioare Şi, sprintenă, începu să alerge cu mici salturi. Continuă să tot vorbească în timpul călătoriei

— Nu-ţi este greu? am întrebat-o eu după un timp.

— Povara nu mă apasă – îmi răspunde ea şi adăugă:

— Eu sunt şi cal şi bou, eu sunt şi femeie şi bărbat.

— Opreşte-te. Lasă-mă să cobor, o să-ncerc să merg singur.

— Da' nu mi-e greu, de ce vrei să mergi singur?

— Ce ai vrut să spui cu „şi bărbat şi femeie”?

— Era doar o zicală. De ce, nu se potrivea? Te-a supărat cu ceva?

— N-are nici-o importanţă, vreau doar să-ncerc să merg singur. Doar rucsacul mai du-l tu o bucată.

— Dacă vrei să poţi merge singur, ar trebui să-ţi mai odihneşti piciorul cel puţin încă un ceas. Tu aşează-te, eu o să mă întorc numaidecât.

Se îndepărtă pentru un timp de mine, culese un mănunchi de ierburi, le frecă în palme şi se aşează jos să-mi fricţioneze talpa piciorului scrântit. Pe urmă, cu o privire indiscretă, se uită lung la rucsacul cu scrisori şi mă întrebă:

— Vladimir, îmi spui ce ai în rucsac?

— Câteva scrisori de la cititori, ceva cadouri pentru tine tot de la ei şi mai am câte ceva cumpărat pentru copilaş.

— Cât te odihneşti, ai putea să-mi arăţi cadourile?

— Da' tu o să-mi dai voie să-mi văd copilul? Pe fiul meu? N-o să începi cu ale tale? Să-mi interzici să-l văd până n-o să mă curăţ?

— O să te las să-l vezi. Pe fiul nostru. Numai că nu dintr-odată. Abia mâine o să-l vezi. Mai întâi va trebui să înveţi câte ceva din comportamentul pe care să-l adopţi faţă de el. O să-nţelegi imediat ce o să vezi.

— Fie.

Am deschis rucsacul şi am început să scot, mai întâi cadourile pentru Anastasia. A luat la rând fiecare cadou în mână. Le-a privit cu mare interes, le-a mângâiat. A început să sune din clopoţeii de Valdai pe care i-a dăruit Olga Sidorova, iar când i-am trecut şalul cel mare şi frumos colorat dăruit ei de o altă femeie excepţională – Valentina Ivanovna – am înţeles imediat că femeile sunt femei şi că toate se aseamănă între ele.

Anastasia a luat şalul şi l-a despăturit, apoi a făcut câteva jonglerii. Şi l-a înfăşurat în jurul capului aşa cum îl avea fetiţa de pe cutiile de ciocolată „Aleonuşca”. Şi l-a mai legat încă în câteva moduri hazlii, după care şi l-a trecut în jurul taliei ca ţigăncile Şi, râzând, Anastasia s-a rotit într-un dans popular. La urmă, cu grijă, l-a împăturit şi l-a aşezat pe iarbă lângă celelalte cadouri.

— Vladimir, te rog, spune-i fiecărui om... Transmite-le de la mine cuvântul pentru căldura sufletelor, trimisă mie împreună cu cadourile lor.

— O să le transmit celor pe care o să-i văd. Acum am terminat de arătat, nu mai am nimic să-ţi arăt. Restul nu e pentru tine, este pentru fiul meu. De toate cele trebuincioase. Tu o să poţi să le foloseşti toate astea, o să-ţi explic cum se face când o să ajungem în poieniţa ta.

— Acum de ce nu vrei? Tot stăm fără să facem nimic, care-i diferenţa? Sunt aşa de curioasă să văd.

Nu aş fi vrut să-i arăt Anastasiei ce-am cumpărat pentru copilaş, întrucât mi-am amintit vorbele ei rostite la prima noastră întâlnire: „Tu-ţi vei dori să-i cumperi copilului tot felul de jucării, dar toate astea, lui nu-i sunt de trebuinţă, ele îţi sunt necesare ţie. Pentru a te simţi bun. bun şi grijuliu sunt eu.” Cu toate astea am hotărât să i le arăt. Eram şi eu curios să văd cum va reacţiona la ceea ce umanitatea a reuşit să facă pentru binele copiilor. I-am arătat scutecele *pampers* şi i-am explicat cât de eficace sunt şi cât de bine absorb lichidele, ferind copilul de iritaţii la piele. I-am descris totul aşa cum văzusem în reclamele *de* la televizor.

I-am mai arătat şi alimentele pentru copii.

— Vezi, Anastasia, aceste alimente pentru copii sunt pur şi simplu opere de artă. În compoziţia lor intră toate substanţele necesare copilului, pe deasupra au şi destule vitamine. Dar ce este mai important, pot fi preparate fără nici un efort. Le amesteci cu apa şi păpica-i gata! Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Aşadar, nu chiar de prisos fumegă coşurile din lumea noastră tehnocratică. Dintre toate acele tuburi, unele fac să treacă prin ele şi ceva bun, cutii cu mâncare pentru copii, ca de exemplu. Vezi imaginea acestui copil cum este de îmbujorat? Uite la cutia asta...

— Văd.

Chiar la urmă i-am arătat Anastasiei jocul l*ego şi* cu mândrie i-am explicat:

— Acesta este un sistem logic de construcţii pentru copii. Nu este un simplu joc stupid. Vezi ce scrie aici? Este conceput în mod special pentru a ajuta la dezvoltarea copilului. Se pot construi maşini din aceste cubuleţe, o locomotivă, un avion, o casă. Ceva mai încolo o să fie numai bun pentru fiul nostru. Pentru moment el va trebui să mai înveţe încă ce vrea să zică zbor, mişcare ş.a.

— De ce devreme? Tocmai în această perioadă el analizează aceste aspecte – răspunse Anastasia.

— Vezi, numai bine o să-i prindă, aşadar, jocul. Îl va ajuta.

— Tu zici? Eşti convins de asta?

— În asta nu numai părerea mea contează, Anastasia, aceeaşi opinie o au o mulţime de învăţaţi şi psihologi care studiază profilul psihologic infantil. Eu nu fac altceva decât să adnotez din cele deja descoperite.

— E bine aşa, Vladimir, tu nu-ţi fă griji, fă aşa cum tu însuţi găseşti de cuviinţă că-i mai potrivit. Numai un singur lucru te rog: mai întâi priveşte-l cu atenţie pe fiul nostru cum trăieşte, doar atunci vei fi în măsură să hotărăşti ce-i poate fi necesar în primul rând.

— Fie Şi aşa. Bine. Cum spui tu Anastasia, am răspuns eu, bucurându-mă că nu a pus în discuţie utilitatea celor aduse de mine, – O să văd şi o să hotărăsc la faţa locului ce şi cum.

— Pentru moment, hai mai bine să dosim rucsacul, pe urmă, numai ce vei înţelege dacă şi ce să-i dai mai întâi fiului tău, eu o să trag o fugă şi o să-ţi aduc tot rucsacul sau ceea ce-mi vei spune tu. Acum este greu de tăbârcit. Piciorul te doare şi ca să te duc în spate tu refuzi.

— Sunt de acord să-l ascundem pe undeva pentru moment. O să luăm doar scrisorile, în ele sunt o mulţime de întrebări adresate ţie. Eu nu aş putea să mi le amintesc pe toate.

— Bine, vom lua numai scrisorile, – a aprobat ea.

A luat punga cu scrisori, eu m-am sprijinit pe umărul ei şi, împreună, ne-am pornit spre poieniţă.

Ca mai înainte, în poiana Anastasiei nu era nimic. Nici-o construcţie, nici-o cabană sau ceva asemănător. Cu toate astea, în inima mea s-a cuibărit pe loc senzaţia că mă aflam în casa natală. Moralul mi s-a ridicat iar Sufletul îmi fu cuprins de o beatitudine binefăcătoare. M-am moleşit pe loc şi aş fi vrut să dorm. M-am gândit că-mi este aşa somn poate şi pentru noaptea pierdută la taclale cu Aleksandr . „Asta-i destul de curios, – am gândit eu – aici în taiga lipsesc orice condiţii, dar chiar şi aşa mă cuprinde acea senzaţie de a fi *acasă*."

Am tras concluzia că, „probabil senzaţia de a fi acasă nu este dată doar de o casă minunată pe care ai putea-o avea, mobilată sau chiar cu cele mai sigure încuietori, ci de cu totul altceva."

Anastasia, fără să piardă timp, m-a condus spre micuţul iaz şi m-a invitat să *mă* scald. Nu prea-mi ardea *să* fac baie dar am gândit că ar fi bine ca pentru moment s-o ascult în toate pe Anastasia, astfel să-mi uşurez calea spre a-mi vedea fiul.

După ce m-am spălat, numai ce-am ieşit la mal, am simţit frig. Era cu mult mai rece decât în apă. Anastasia a şters apa de pe mine cu palmele mâinilor, după aceea mi-a frecat tot corpul cu nişte buruieni, iar eu m-am simţit imediat mai cald. Mi-a întins rochiţa ei şi, râzând, mi-a spus:

— Îmbrac-o te rog, Vladimir, asta îţi va fi cămaşa de noapte. Eu o să-ţi spăl hainele şi o să ţi le curăţ. Miros puternic.

Am îmbrăcat rochiţa ei scurtă pentru că eram conştient că de pe hainele mele mirosul puternic trebuia să dispară.

— Toate astea pentru ca fiul meu să nu se sperie?

— Şi pentru el – răspunse Anastasia.

— Da', numai că în rochiţă o să-mi fie frig la noapte.

— Nu-ţi fă griji, eu am pregătit deja totul, o să dormi bine şi nu o să-ţi fie frig. Sub cap o să-ţi aşezi pachetul cu scrisori, ele or să-ţi ţină de pernă. Am avut eu grijă de toate, o să dormi şi nu o să-ngheţi de frig.

— Şi de data asta mă va încălzi ursoaica? Nu mai vreau să dorm cu ea, mai bine singur, o să fac eu cumva.

— Am făcut un aşternut în care n-o să simţi nici frig nici cald...

Ne-am băgat în bârlogul în care am dormit şi data trecută, prima dată când am venit la ea. Anastasia a ferit la o parte crengile uscate de la intrare.

Am intrat înăuntru, simţind imediat mireasma plăcută de ierburi uscate, am călcat pe ierburile uscate şi pe florile peste tot presărate şi cuprins de o dulce moleşeală, a început să mi se învârtă totul împrejur.

— Poţi să te acoperi cu bluza asta, nici fără ea nu-ţi va fi frig. Dacă vrei pot să mă întind lângă tine să te, încălzesc – am auzit eu, ca prin somn, vorbele Anastasiei şi, i-am răspuns:

— Nu-i nevoie. Mai bine tu mergi şi-l încălzeşte pe copilaş...

— Tu nu-ţi fă griji Vladimir, fiul nostru, deja de unul singur, se descurcă cu multe.

— Cum poate el să se descurce de unu' singur, este încă aşa de mic?...

Nu am apucat să mai continui, am căzut într-un som profund, într-o senzaţie de binecuvântată amorţeală. Am adormit instantaneu.

O nouă dimineaţă ca o nouă viaţă

M-am trezit dimineaţă. Eram într-o dispoziţie atât de bună, încât stăteam şi mă gândeam: nici nu mă mişc ca să nu mă părăsească această stare. Şi ce noapte a fost asta? De ce dimineaţa m-am trezit cu senzaţia de parcă toată noaptea corpul meu şi conştiinţa s-ar fi scăldat în dragoste? Abia la lumina zilei am înţeles de ce nu mi-a fost nici frig nici cald toată noaptea. Mă aflam afundat în ierburile şi florile uscate care emanau un miros plăcut şi încălzeau. Cititorii întreabă deseori cum de Anastasia nu îngheaţă în timpul cumplitelor geruri siberiene, însă totul este atât de simplu: dacă omul se bagă într-un stog cu paie, atunci pentru el niciun ger nu poate fi prea straşnic. Tot atât de adevărat este că Anastasia se mai încălzeşte şi altfel din moment ce reuşeşte să meargă seminudă pe afară la o temperatură ce nu atinge niciodată nici măcar cinci grade Celsius. Nu îngheaţă, chiar face baie la astfel de temperaturi, iar când iese din apă nici măcar nu tremură.

Şi mai gândeam eu acolo, învăluit de acea binefăcătoare moleşeală: „Iată, dimineaţa se lasă sau o nouă zi soseşte, dar senzaţia este ca şi cum o nouă viaţă ar începe. Uite-aşa de ar fi tot timpul, în fiecare dimineaţă, atunci într-o singură viaţă ar fi ca şi cum ai trăi o mie de veacuri, iar fiecare veac ar fi minunat ca această dimineaţă. Cum s-ar putea face ca fiecare dimineaţă să fie minunată ca asta?”

M-am ridicat abia când am auzit glasul vesel al Anastasiei:

— Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge.

Am ieşit afară din minunatul dormitor. Ea stătea chiar la ieşire. Şuviţele aurii îi erau împletite într-o codiţă iar capătul cozii era strâns într-un bucheţel de flori colorate. Îi stătea bine cu părul făcut aşa.

— Hai să mergem la iaz, să te speli şi să te îmbraci, – m-a invitat Anastasia, aruncându-şi cosiţa dinainte cu un gest cochet. „Ţi-ai găsit... Femeile sunt femei...” – am gândit eu şi i-am spus:

— Foarte frumoasă coada ta. Anastasia.

— E frumoasă tare?

— a râs Anastasia şi a făcut piruetă.

Am alergat spre iaz. Pe malul apei, pe nişte crengi de copac stăteau întinse cămaşa, pantalonii, maieul şi toate celelalte haine ale mele, pe care i le-am lăsat cu o seară înainte să le spele. Le-am atins cu mâna şi păreau deja uscate.

— Cum de s-au uscat aşa repede?

— Eu le-am ajutat, răspunse ea. Le-am îmbrăcat şi am alergat oleacă prin poieniţă în hainele tale şi uite *aşa* s-au uscat mai repede. Acu tu o să te scalzi bine şi o să le tragi pe tine.

— Tu nu te scalzi?

— Eu am făcut deja totul întru întâmpinarea unei noi zile.

Înainte de a intra în apă, Anastasia mi-a uns tot corpul cu un suc de ierburi. Când am intrat în contact cu apa, în jurul meu apa sfârâia, pielea de pe tot corpul m-a pişcat uşor dar când am ieşit din apă mă simţeam bine. Era ca şi cum toţi porii de pe corp ar fi respirat singuri, intens şi fiecare por în parte ar fi absorbit vântul în el. Am început să respir mai uşor şi mai liber.

Anastasia, veselă şi jucăuşă, mi-a uscat, ca şi în seara dinainte, picăturile de apă de pe corp cu palmele. Când a ajuns să le usuce de pe spinare, am simţit dintr-odată ceva fierbinte care se prelingea de-a lungul spinării în jos... Odată, de două ori... M-am răsucit brusc. Ea, cu amândouă mâinile, îşi strângea un sân, împroşcându-mă cu un jet de lapte fierbinte drept în faţă, apoi din celălalt, un alt jet în piept. Apoi, printre hohote, îmi întinse laptele pe corp cât reuşi ea de bine.

— De ce faci asta? am întrebat-o eu, când mi-am venit în fire din mirare.

— De aceea, de aceea! hohoti Anastasia, întinzân-du-mi cămaşa şi pantalonii. Deja nu mai miroseau ca înainte, am simţit imediat ce le-am luat pe mine. Cu hotărâre i-am spus Anastasiei:

— Am făcut totul aşa cum ai vrut tu. Acum, hai, arată-mi fiul.

— Bine, hai să mergem, numai că, Vladimir, tu încearcă, te rog, să nu te apropii imediat de el. Mai întâi observă-l şi încearcă să-l înţelegi.

— Bine. O *să* fac cum spui tu, haidem. O să-l înţeleg...

Ne-am apropiat de poieniţa deja cunoscută mie. Printre tufişurile de la margine, Anastasia îmi vorbi:

— Ne oprim aici uşurel şi observăm. El, acuşi, o să se trezească şi tu o să-l vezi.

Sub un copac, la marginea poieniţei stătea tolănită pe o rână ursoaica, numai că eu nu vedeam niciun copil. O stranie agitaţie mă învălui şi inima începu să-mi bată tot mai tare.

— Unde-i?

— tot mai preocupat am întrebat-o eu pe Anastasia.

— Uite-te mai atent, – mi-a răspuns ea – uite-i căpşorul şi picioruşele cum atârnă de sub laba ursului. El doarme pe ea, acolo îi este moale şi cald. S-a cuibărit la vintrele ursoaicei, iar ea l-a acoperit cu laba ei protectoare. *Ursoaica*, cu laba îl acoperă doar, fără să-l îngrămădească.

Şi eu l-am văzut. Corpul prichindelului stătea cuibărit în blana deasă a ursoaicei, ca în poală, acoperit de una din labele din faţă ale impunătoarei fiare. Ursoaica întinsă pe o coastă, nu se mişca, doar capul şi-l rotea din când în când dintr-o parte într-alta pentru a controla împrejurimile. Micuţele picioruşe s-au mişcat în blana groasă şi imediat ursoaica şi-a ridicat uşor laba de pe el. Micuţul s-a trezit. Când şi-a agitat mânuţa, ursoaica a ridicat laba de p el, când s-a oprit, ea l-a acoperit din nou. Doar laba şi-a ridicat-o la nivelul capului, însă corpul i-a rămas, ca pe atunci, nemişcat.

— Ursoaica, cum de reuşeşte să stea aşa fără să se mişte deloc? Nu-i este incomod, tot timpul în aceeaşi poziţie?

— Ea poate rămâne aşa, nemişcată, mult timp şi nu îi vine absolut deloc greu. Mormăie mulţumită de fiecare dată când copilul se caţără în pătuţul lui. Şi, în genere, a devenit mai grijulie şi mai responsabilă. Nici măcar pe prietenul ei nu l-a lăsat să se apropie de ea atunci când le-a venit timpul împerecherii. Desigur că aşa nu-i prea bine, dar când fiul nostru va mai creşte puţin, atunci ea o să-l lase pe prietenul ei să se apropie.

Am ascultat-o pe Anastasia fără, însă, să pierd momentul în care s-au mişcat din nou micuţele picioruşe de sub enorma labă a ursoaicei. Apoi laba ursoaicei s-a ridicat.

Prichindelul şi-a mişcat mânuţele şi picioruşele, s-a întins, apoi şi-a ridicat căpşorul şi deodată a rămas nemişcat.

— De ce nu se mai mişcă? Adoarme din nou? am întrebat-o eu pe Anastasia?

— Uite-te mai atent, el face pipi. Iarăşi nu a apucat sau nu a vrut ursoaica să-l coboare în iarbă. Îl alintă. Fântâniţa de pipi se revărsă pe blana ursoaicei. Ea, ca şi micuţul, a rămas nemişcată, fără să-şi mai rotească măcar capul sau

să-şi mişte laba, până când fântâniţa nu-şi întrerupse jetul de pipi. Apoi ursoaica s-a răsucit pe cealaltă parte, iar micuţul a coborât în iarbă.

— Foarte bine. Uite, a înţeles ursoaica că mai are de făcut şi treaba mare, micuţul nostru om, – mă informă cu veselie Anastasia.

Micuţul stătea în iarbă şi se scremea. Deasupra lui, uriaşa ursoaică parcă-l ajuta cu răgetele ei pe micuţ, Scremându-se împreună cu el. Copilaşul s-a moşmolit, s-a ridicat şi, de-a buşilea, s-a pornit prin iarbă. Funduleţulîi era puţin mânjit cu caca. Ursoaica se învârti spre el şi, din urmă, îi linse funduleţul măzăcut al omuleţului, cu limba ei enormă ştergându-l la fel ca o dădacă. Limba ei îl îmbrânci pe micuţ Şi el căzu pe burtă, însă, sprintenel, se ridică în patru labe şi-şi continuă plimbarea, fără să se sinchisească. Ursoaica îl ajunse din urmă şi-l mai linse odată cu toate că se vedea bine că era deja curat.

— Tu cum gândeşti, Vladimir, ar fi putut oare ea să-i dea jos pelincuţele sau chiloţeii şi să-l schimbe? mă întrebă Anastasia.

— Ce vorbeşti tu – i-am răspuns eu tot şoptit – am că nu-i nevoie.

Copilul s-a prăvălit pe spate şi când, înc-odată, ursoaica l-a lins între picioruşe, el, cu o mişcare agilă, s-a agăţat cu o mânuţă de părul de pe botul ei.

Strunit de forţa neînsemnată a mânuţelor lui, uriaşul cap al ursoaicei s-a aşezat pe pământ, la picioarele copilaşului. Cu o mânuţă el a apucat-o de bot, cu cealaltă *a* început să se caţere în sus pe capul fiarei.

— Ce vrea să facă?

— La ochi vrea să ajungă. Îi strălucesc ochii ursoaicei, pe el îl atrag, de fiecare dată vrea să-i atingă.

Micuţul copilaş stătea întins cu burtica pe botul ursoaicei şi o privea în ochi. Apoi a încercat cu un deget să-i atingă ochiul, dar ursoaica, într-o fracţiune de secundă, a închis ochii. Degeţelul s-a oprit pe pleoapă. A aşteptat aşa o bucată şi văzând că ochii strălucitori nu se mai deschideau, copilaşul a început să coboare uşor de pe botul ursoaicei. Coborî, făcu câţiva paşi şi se opri privind la ceva în iarbă. Ursoaica s-a ridicat şi a mormăit de două ori.

— Acum o cheamă pe lupoaică. Trebuie să se spele şi să mănânce şi ea. Acum, tu o să vezi cât de prietenos vor discuta între ele – anticipă Anastasia.

Peste câteva minute, pe marginea poieniţei îşi făcu apariţia lupoaica, doar că ursoaica nu o întâmpină tocmai prietenos aşa cum spunea Anastasia, ba dimpotrivă cu nişte răgete înfiorătoare. Cealaltă, la rândul ei o salută destul de ostil pe suplinitoarea ei şi făcu ocolul poieniţei. Cu mersul energic şi-n

acelaşi timp elastic făcu înconjurul poieniţei, se aşeză şi dintr-odată făcu un salt. Din nou îşi reluă poziţia ca şi cum s-ar fi pregătit de atac.

— Şi unde-i toată prietenia asta? am întrebat-o eu – de ce a mai chemat-o ursoaica de vreme ce rage aşa la ea şi de ce lupoaica i-a ripostat aşa violent?

— Aşa discută ele. Prin răgetele ei, ursoaica a controlat-o pe lupoaică să vadă dacă totul este în regulă cu ea. Să nu fie bolnavă de cine ştie ce şi să nu prezinte pericol pentru micuţul pui de om. Să vadă dacă-i destul de puternică încă pentru a-l ocroti pe copil. În felul ei, lupoaica a arătat că totul este în ordine cu ea. Nu prin cuvinte, ci prin gesturi. Tu ai văzut bine, ea a alergat şi a sărit destul de vioaie.

Ursoaica, într-adevăr, a urmărit-o pe lupoaică apoi, liniştită, s-a îndreptat cu mersu-i legănat afară din poiană. Lupoaica s-a aşezat, nu departe de micul omuleţ.

Copilul, o bucată de vreme, a continuat să cerceteze ceva prin iarbă, să cotrobăie cu mânuţele apoi, numai ce a remarcat prezenţa lupoaicei, s-a târât spre ea. Ajuns lângă ea, copilul a mângâiat-o pe bot cu mânuţele, cu un degeţel ia atins colţii dezgoliţi ai bestiei, apoi cu pălmuţa a început să-i bată peste limba fiarei. Lupoaica îl linse pe faţă. Micuţul s-a strecurat spre burta ei, i-a atins sfârcurile şi a început să-şi sugă mânuţa, făcând o mică grimasă.

— Pentru micuţul nostru copilaş, timpul alăptării a sosit. Îi este deja foame – vorbi din nou Anastasia – Dar nu a flămânzit atât de tare încât să sugă laptele lupoaicei. Eu, acum, o să merg la el, tu rămâi aici, şezi pe marginea poieniţei. Dacă el o să te vadă şi o să fie *atras* de tine o să se apropie singur, doar că tu, sub nici-o formă, nu te apropia şi nu-l lua în braţe fărăvoia lui. El este deja un Om, în ciuda înfăţişării sale mici. Ninirelile fără de rost, el nu le înţelege. Vei săvârşi doar o agresiune luându-l de mânuţă fără voia lui. Nu te va înţelege el de-l vei apuca de mână împotriva voinţei sale, chiar de intenţii curate de vei fi mânat. O impresie, neplăcută despre tine o să-i laşi.

— Bine, n-o să-l ating. *O* să rămân aici. Lupoaica no o să se ia de mine?

— Acum, tu miroşi într-un mod plăcut ei, nu o să te atingă.

Anastasia bătu de două ori cu palma peste coapsă. Lupoaica se ridică, privi în direcţia ei, privi la copilul care se juca cu nişte gângănii prin iarbă, apoi alergă spre Anastasia.

Anastasia se ridică şi mi se lipi strâns de corp, Îi făcu semn lupoaicei să se apropie şi prin nişte gesturi îi făcu semn să stea jos.

— Pot s-o mângâi acum, ca să mă-mprietenesc cu ea mai bine?

— am propus eu...

— Nu acceptă familiaritatea protectivă din partea ta. Ea a înţeles totul şi nu te va atinge, însă nu suportă supremaţia prefăcută – răspunse Anastasia.

A expediat apoi lupoaica spre poieniţă şi a alergat la treburile ei, promiţând că se va întoarce degrabă.

Am ieşit din boscheţii în care am stat ascunşi în tot acest timp şi am urmărit ce se petrecea în poieniţă. M-am oprit la vreo zece metri de micul Vladimir şi m-am aşezat în iarbă. Am rămas acolo preţ de vreo zece-cincisprezece minute. Nu mi-a dat nici cea mai mică atenţie. Am crezut că dacă o să rămân acolo în iarbă fără să mă mişc, el niciodată nu mă va observa şi-atunci am plescăit de două ori din limbă.

Micuţul copilaş a întors căpşorul şi m-a zărit. Fiul meu, cu interes şi fără întrerupere, s-a uitat la mine. Eu la rândul meu, tulburat îl priveam, iar corpul a început să mi se încălzească de emoţie.

Atât de mult îmi doream să alerg spre el şi să-l apuc de mânuţa-i mică, să i-o mângâi şi să mi-o apăs pe piept. Însă rugămintea Anastasiei şi, ce-i mai important, prezenţa lupoaicei, m-au oprit.

În acelaşi moment fiul meu s-a pornit către mine. Mă privea neîntrerupt şi înainta. În piept inima îmi bătea atât de tare că o auzeam. Uf, de ce se zbate aşa tare? Copilaşul ar putea să se sperie.

Dar el înaintă, înaintă şi din nou ceva îi atrase atenţia în iarbă, îşi întinse mânuţele să apuce, cred, vreo gânganie. Apoi rămase aşa privind la ceva care i se plimba pe mânuţă. Trei metri! La trei metri de mine S-a oprit micuţul meu fiu!

Doar pentru o gânganie! Ce-o fi atât de interesant, atât de viu în iarbă de îi poate atrage atenţia aşa de mult? În pădure, legile sunt dispuse altfel decât pe la noi. Pădurea are legea şi orânduirea sa. În faţa tatălui stă copilul, dar pentru el mai interesantă este insecta!... Nu aşa ar fi trebuit să fie. Copilul ar fi trebuit, aşa cum este firesc, să înţeleagă că tata este mult mai important decât o insectă.

Micuţul îşi ridică din nou căpşorul, privi spre mine, surâse cu guriţa-i fără dinţişori şi repejor, mult mai repede ca înainte, se porni în direcţia mea. Eram deja gata să-l apuc din mers, dar am înţeles cu stupoare că trecea pe lângă mine, nebăgându-mă nici măcar în seamă.

M-am răsucit şi am văzut-o dintr-o coastă pe Anastasia care se apropia din spatele meu. Ea se aşează şi îşi lăsă mâinile pe lângă corp cu palmele în iarbă. Copilaşul, plin de bucurie se căţără la sânul mamei. Mama nu-l ajută prea mult, doar puţin îl orientă spre sân, restul făcu singur copilaşul. Stătea deja cocoţat în braţele mamei sale şi bătea cu pălmuţele pe sânul abundent. A atins sfârcul unei mamele, l-a mângâiat, şi-a apăsat buzele pe el şi a început să sugă din sânul plin de lapte al Anastasiei. Ea, o singură dată, şi-a avântat privirea spre mine şi cu un gest, şi-a lipit degetul de buze făcându-mă să-nţeleg că trebuia să rămân în linişte. Am rămas acolo în iarbă, nemişcat pe tot timpul alăptatului.

Anastasia a uitat cu totul de prezenţa mea pe tot timpul alăptatului. În genere, a ignorat tot ceea ce o înconjura. Se uita doar la fiul ei. În tot acest timp am avut senzaţia că asist la un dialog între cei doi. Copilaşul sugea-la un moment dat se oprea, se dezlipea de la sân şi se uita fix la chipul mamei sale. Câteodată zâmbea, câteodată era serios. Apoi s-a liniştit şi a adormit în braţele ei. Când s-a trezit a zâmbit iarăşi. Anastasia l-a apucat în braţe, l-a ridicat cu faţa spre ea. Feţele lor erau aproape, micuţul atinse cu mânuţa obrazul mamei. Şi-a lipit obrăjorul de faţa ei şi, în acea secundă, m-a zărit pentru a doua oară. Din nou, rămas nemişcat şi, cu mare atenţie şi interes, m-a privit.

Şi-a întins mânuţa spre mine, s-a aplecat cu tot corpuşorul în direcţia mea şi a gângurit „ăăă”. Sub impuls puternic a ceva din interiorul meu am întins mâinile spre el, Anastasia mi l-a trecut.

Îl ţineam în braţe pe atât de iubitul meu, micul copil!! Am uitat de toată lumea în acele secunde şi-mi doream din *fiecare* fibră a fiinţei mele să fac ceva pentru el! Micuţul mi-a atins faţa, şi-a lipit buzele de obrazul meu şi trăgând se brusc îndărăt, a făcut o grimasă. Am înţeles că îl înţepa barba mea. Mai departe, eu singur nu mai ştiu ce s-a întâmplat; cu nerăbdare vroiam să-i sărut obrăjorul cald. Am dat să-l sărut, însă, în loc de un sărut, nu ştiu cum s-a făcut că, l-am lins de două ori pe obrăjor exact aşa *făcuse* nu de mult lupoaica.

El s-a tras îndărăt şi, mirat, a clipit din pleoape.

Răsunătoarele hohote de râs ale Anastasiei au umplut poieniţa. Micuţul îşi întinse mânuţele spre mama lui şi începu şi el să râdă zvârcolindu-se cu neastâmpăr în mâinile mele. Am înţeles atunci că el cerea doar să-i dau drumul... fiul meu vroia să plece de la mine! Respectându-i dorinţa şi respectând regulile impuse, l-am lăsat jos în iarbă cu mare grijă. El, imediat, s-a

îndreptat spre Anastasia, iar ea, râzând, s-a ridicat de unde stătea şi, înconjurându-mă, mi sa aşezat alături de cealaltă parte. Copilaşul s-a întors cu faţa la noi şi, surâzător, s-a căţărat în braţele Anastasiei. Şi-a întins o mânuţă şi m-a atins pe faţă.

Acesta a fost primul contact cu fiul meu.

Misiunea unui tată

Fiul meu, micuţul meu fiu Vladimir, a adormit. După ce a supt s-a mai jucat o vreme cu câte ceva prin iarbă şi a adormit. A luat în mânuţă un con de cedru şi a încercat să-l lingă. S-a uitat la norii care se peregrinau pe cer. A ascultat cu atenţie cântul păsărilor. Apoi s-a aburcat pe o moviliţă unde iarba era mai deasă, s-a ghemuit acolo, a închis ochişorii, a zâmbit puţin şi a adormit. Anastasia s-a întors la treburile ei, iar eu am început să mă plimb de-a lungul şi dea latul poieniţei. Împrejurul meu se lăsă o linişte desăvârşită.

Starea de beatitudine nu m-a părăsit nici-o clipă în tot acest răstimp. M-am aşezat sub un cedru de pe malul iazului şi am decis să nu mă mişc de acolo până când n-o să înţeleg cu ce poate participa un tată la educaţia copilului său. Trebuia să existe ceva care să-l facă pe micul copil să-nţeleagă că tatăl este cel mai important din viaţa lui.

Când Anastasia s-a întors, dintr-un început nu-mi veni să vorbesc cu ea. Râsul ei bezmetic mi-a alungat fiul de lângă mine. Anastasia, tăcută, s-a aşezat alături de mine şi, gânditoare, privi la apa calmă a iazului.

— Tu nu te supăra pe mine, te rog. Eraţi atât de amuzanţi împreună... Nu m-am putut abţine.

— Nu supărarea mea este problema.

— Atunci?

— Mulţi cititori, în scrisorile lor întreabă despre educaţia copiilor, cer ca tu să le vorbeşti despre un sistem educaţional pentru copii, iar eu să descriu un astfel de sistem în cartea următoare. Dar ce să le scriu eu? Nici urmă de vreun sistem pe-aici, dimpotrivă, totul pare mai degrabă un anti-sistem. Ce anume ar putea face taţii în acest caz, ar putea întreba mulţi cititori.

— Tu, corect l-ai definit, ca pe un anti-sistem şi descrie-l.

— Şi pe cine crezi că o să intereseze? Oamenii caută manuale unde se spune cum să faci când copilul are o lună, apoi două şi aşa mai departe. Cărţi în care totul este desfăşurat şi prezentat pe baza unui orar. Regimuri alimentare, de asemenea, să fie propuse în acele manuale. Sistemul propus de ele trebuie să educe copiii. Însă aici, la tine, totul este o nesfârşită permisiune, o răzgâiată, ceva de genul „faci ce vrei”.

— Vladimir, spune-mi, cum ai vrea tu să-l vezi pe fiul tău când va creşte?

— Cum adică? Sigur că vreau ca el să fie un om normal, fericit şi să se descurce bine în viaţă.

— Printre cunoscuţii tăi, mulţi oameni fericiţi se află?

— Fericiţi? Probabil că nu prea mulţi sunt fericiţi cu adevărat. Fiecare se confruntă cu neajunsuri. Ori banii nu-i ajung, ori familiei îi lipseşte câte ceva, ori apare câte vreo boală. Însă eu îmi doresc ca pe fiul meu să-l ocolească toate aceste neplăceri.

— Gândeşte-te, cum ar putea el să ocolească toate astea din moment ce tu, în mod special, îl supui acelui sistem care v-a educat pe toţi? Tu chibzuieşte, poate că vreo explicaţie, totuşi, există în faptul că în timp ce toţi părinţii vor pe copiii lor fericiţi să-i vadă, cu toate astea, aceştia cresc şi devin ca toţi ceilalţi? Nu prea fericiţi.

— Ce explicaţie? Dacă o ştii, atunci vorbeşte.

— Hai, împreună, să aprofundăm.

— De mult, omenirea se gândeşte la toate astea? Specialişti şi învăţaţi de tot felul cercetează. Pentru asta născocesc tot felul de sisteme de educaţie, defalcate pe orarii, pentru a găsi sistemul optim.

— Vladimir, tu priveşte mai atent împrejurul tău. Copacii cresc, iarba şi florile. Se poate, oare, stabili dinainte un program pe zile şi ore când să fie udate? N-o să te apuci tu să uzi florile, în timp ce din cer, norii îşi cern ploaia lor doar pentru că aşa a stabilit un oarecare înţelept ora şi ziua când să fie udate.

— Asta e prea de tot. Asta-i o aiureală şi nu un exemplu de educare al copiilor? În viaţa reală, aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Şi totuşi se întâmplă-n viaţă şi în paralel cu ea... Oricare ar fi sistemul. Sistemul, sistem rămâne şi nimic altceva. Sistemul este astfel orânduit ca inima şi sufletul micuţului om să fie îndepărtate de Adevăr şi să fie supuse intereselor lui. Ca toţi să crească la fel şi să-i fie de folos sistemului. Şi aşa decurge viaţa de-a lungul veacurilor nepermiţându-i sufletului uman măcar să întrevadă... Nedându-i omului posibilitatea de a se deschide în toată splendoarea lui, cu Suf letuldăruit lui de Dumnezeu. Doar Lui.

Stăpânul întregului Univers!

— Aşteaptă, nu te încălzi, ci cu calm vorbeşte şi pe o limbă normală. Ce se cere ca totul să fie aşa cum spui tu? Copiii să crească aşa cum spui, cu Sufletele libere? Ca nişte stăpâni ai Universului, fericiţi! Cum Dumnezeu a vrut?

— Nu dezorientaţi copiii şi în minţile voastre vedeţi-i aşa cum Dumnezeu a vrut. Năzuinţele tuturor forţelor Luminii ale Universului sunt ca fiecărui nou-născut, tot ce-i mai bun din orânduirea lumii să-i fie transmis. Iar datoria părinţilor este de a nu obscura Lumina Creatoare cu dogmele de preaînţelepţi născocite. De veacuri, hărţuiala dintre sisteme continuă, care din ele este mai înţelept. Dar tu gândeşte-te singur Vladimir. Contradicţia poate exista doar acolo unde Adevărul este îndosit. În nesfârşite sporovăieli s-ar putea presupune ce este ascuns în camera cu uşa zăvorâtă. Ajunge, uşa numai s-o deschideţi şi clar cu toţii veţi vedea. Motiv de ceartă n-o să mai aveţi, odată ce fiecare, Adevărul îl va putea afla.

— Şi cine, aşadar să deschidă uşa asta?

— Deja este deschisă. Rămâne acum doar ai Sufletului ochi să-i deschideţi şi să vedeţi, să desluşiţi limpede.

— Ce să desluşim?

— Tu, despre sisteme m-ai întrebat. Despre descrierea regimurilor de viaţă mi-ai vorbit, care, prin cărţi, oamenilor le sunt puse dinainte. Dar tu gândeşte singur, mai clar cine ar putea vorbi despre ale Sale creaţii de nu El însuşi – Creatorul?

— Creatorul nu spune nimic. El tace dintotdea-una. Nimeni nu aude cuvintele Sale.

— Diferite sensuri au cuvintele de oameni grăite. Dumnezeu, răbdător şi cu iubire, fiecăruiaîi vorbeşte cu ale Sale minunate şi nepieritoare fapte. Cu răsăritul soarelui şi strălucirea lunii, cu ceaţa pufoasă şi răcoroasă, cu razele jucăuşe prin norii azurii. Există-n Univers o mulţime de exemple evidente. Priveşte-le împrejur. Pe tine fiecare din ele te atinge.

Iar dacă ar fi să considerăm tot ce ea a continuat să spună, ar rezulta că ceea ce facem noi astăzi pentru a educa copiii este diametral opus de cum ar trebui.

Eu v-am spus deja cum Anastasia şi obârşia ei, din generaţie în generaţie, tratează copii ca pe divinităţi şi(îngeri imaculaţi. Ei socot inadmisibilă întreruperea procesului meditativ al copilului.

Bunicul şi străbunicul Anastasiei au putut s-o urmărească de multe ori pe micuţa lor nepoţică cum, cu încântare, cerceta vreo floricică sau vreo gâză şi cum medita la toate astea. Făceau tot posibilul să n-o abată cu prezenţa lor. Intrau în contact cu copila doar atunci când ea însăşi le acorda atenţie şi dorea să comunice cu ei. Anastasia m-a asigurat că în acel moment când eu îl observam pe micuţul Vladimir cum cerceta câte ceva de prin iarbă, el nu cunoştea doar gângăniile dar şi felul în care lumea a fost creată.

Potrivit vorbelor ei, gâzele sunt mecanisme cu mult mai desăvârşite decât orice primitiv *lego* făcut vreodată d mâna omului.

Copilul însuşi, care are posibilitatea de a intra în *contact* cu aceste desăvârşite forme de viaţă, va deveni el decât din contactul cu acele neînsufleţite primitive invenţii artificiale.

Aşa, după cum afirmă ea, *fiecare* ierbuşoară sau gâză sunt în strânsă legătură cu toate celelalte creaţii de p lume şi-l ajută în consecinţă pe copil să afle esenţa Universului. Locul său acolo şi menirea. Obiectele artificiale create nu posedă o astfel de legătură şi, ca urmare, îi vor dispune incorect priorităţile şi valorile în creierul copilului.

Obiectând că împrejurările în care a fost educată ea şi, la rândul său şi fiul nostru se deosebesc mult de cele în care sunt educaţi copiii lumii noastre civilizate, iată cum a început Anastasia să replice:

— Deja din pântecele mamei şi cu atât mai mult odată ieşit la lumină, aşa consideratul – neajutorat – micuţul copil este elogiat de Forţele Luminii din tot Universul. Îl elogiază în fremătătoarea speranţă că noul înger imaculat pe pământ născut, asemănător lui Dumnezeu, al lor împărat va deveni şi Forţa Luminii pe Pământ o va intensifica.

Creatorul a pregătit de toate pentru a-l întâmpina.

Cu plantele şi gâzele sale, sălbatice la vedere. Universul i-a pregătit un dulce leagăn noului sosit. Micuţ încă la vedere, dar cea mai înaltă creaţie a Creatorului. Din aspiraţiile Sale de Preaînaltă creaţie a fost zămislit Omul. Şi pentru el a fost dat şi Raiul Terestru.

Nimeni şi nimic nu-i poate fi stăpân preaînaltei creaţii a Creatorului. Elanul Său creativ şi aspiraţia Sa spre luminos deja din prima clipă în noul-sositau fost implantate.

Dintre toate fiinţele Universului, doar una singură poate destinul să-i influenţeze şi să se interpună între Rai, Dumnezeu, Steaua Fericirii şi micul om nou-sosit pe lume.

— Vasăzică, există totuşi cineva pe lume mai puternic decât Dumnezeu?

— Mai puternic decât Dumnezeiasca Inspiraţie nimeni nu este. Dar există cineva cu aceeaşi putere ca a Lui, în stare de-a se pune între Dumnezeu – delicatul educator şi micuţul înger.

— Cine este acesta şi cum se cheamă el?

— Această fiinţă este Omul – părinte.

— Cum?! Da' cum se poate aşa ceva? Ca un părinte să nu-i dorească fericirea copilului său?

— Toţi, fericirea le-o doresc copiilor. Calea spre asta au uitat-o însă. Şi iată că pe-ai lor fii, împinşi de cele mai pure intenţii, îi pângăresc.

— Măcar câteva din afirmaţiile tale ai putea să le dovedeşti cu ceva?

— Tu, despre diverse sisteme de educaţie ai vorbit? gândeşte-te. Diferă toate între ele. În timp ce Adevărul unic este. Doar acest fapt de unu' singur, dovedeşte că strâmbe-s căile ce ele-au apucat.

— Cum să deosebeşti un sistem bun de unul greşit?

— Cu Sufletul deschis încearcă viaţa s-o priveşti. Şi mintea, de rutine fără de rost, curăţă-ţi-o. Şi doar atunci tu, lumea, Creatorul Universului şi pe tine însuţi, vei vedea.

— Unde sunt ochii sufletului, nu-s ochi normali' Cine poate să înţeleagă asta? Tu, mai bine, despre toate, mai concret vorbeşte. Ai afirmat dintotdeauna că vorbirea tai este ca a mea, dar se pare că” tu vorbeşti cu totul altfel. Şi mă încurci. Te simt că vorbeşti ciudat.

— Doar puţin altfel, este adevărat... Iar tu aminte o să-ţi aduci doar de ce-i esenţial. Vorbirea mea şi cu vorbirea ta. Tu nu-ţi fă griji, de a ta scriere ruşine să nu-ţi fie, vorbirea ta mulţi oameni o vor înţelege. Pentru multe suflete, ea va deschide ceea ce deja-n ele se află tăinuit. Şi fie ca prin ea, poezia Universului să se însufleţească.

— La ce bun toate astea? Nu vreau ca altcineva vorbirea să mi-o modifice.

— Te-ai supărat tu, însă, când unul dintre jurnalişti greoaie exprimarea ta a definit-o. Şi împreună cu cei ce vor citi, a ta greoaie vorbă să o schimb eu voi putea, într-una *care să sune* cel mai frumos de pe lume.

— Bine, fie cum spui tu. Dar toate astea, mai încolo, *să se* realizeze, între timp, tu vorbeşte-mi pe o limbă cunoscută mie. Deja este destul de grea problema şi neclară. Cum se întâmplă şi de ce? Cum de părinţii înşişi, calea spre fericirea propriilor copii o închid? Şi-apoi, o fi chiar aşa în realitate? Iată ce, mai dintâi, ar trebui înţeles.

— Bine. De vrei să te convingi, ale copilăriei tale tablouri încearcă să ţi le-aminteşti.

— Dar asta-i greu. Nu fiecare-şi poate aminti copilăria.

— Şi de ce? Nu oare pentru ca pe-a lor amintire, de deşertăciuni, astfel, s-o protejeze? Şi a nenorocirilor aluzii să le-ascundă? Ale lumii de afară dureroase tânguiri, deja din burta mamei percepute şi prin ale mamei suferinţe de tine simţite?

— Bine, ajută-mă. Ce-a fost mai departe, ce din a mea s-a şters?

— Iar mai departe nu vrei tu, stăpân al Universului, să-ţi aminteşti, cum în pătuţul tău însingurat zăceai şi neajutorat? În scutece burduf înfăşurat, cum pentru tine, zâmbitori ei hotărau când să mănânci tu sau să dormi. Ca să-nţelegi totul, tu ai fi vrut. Însă cu ninireli pe sus te luau şi spre tavan ei te aruncau. „Da' pentru ce?” nici să-nţelegi, tu n-apucai. Apoi, puţin tu te-ai mai ridicat, o mulţime de lucruri fără de grai şi neînsufleţite ce te înconjurau, tu ai văzut, dar nici un drept ca să le-atingi tu nu aveai. Puteai să te atingi doar de acelea care în mod special ţie-ţi erau aduse. Dar tu, resemnându-te, să înţelegi te-ai străduit, desăvârşirea lor; a jucăriilor şi a sunătorilor, pe care le primeai. Dar nu puteai tu să găseşti, în acele absurde lucruri primitive ceva ce-n ele nu era şi nu putea să fie. Şi ai continuat tu să cauţi, nu te-ai lăsat răpus cu totul şi-atunci cu mâinile le-ai atins, la gust le-' ai încercat, însă-n zadar. Răspunsurile nu veneau. Şi astfel, pentru prima oară, tu împărat al Universului, ai tremurat. *Ai* hotărât că nimic vreodată nu vei hotărî. Vândut erai de *cei ce* te-au născut şi singur tu pe tine te-ai vândut.

— Tu vorbeşti despre întâmplările din viaţa mea anume? Sau poate că eu mă deosebeam cu ceva de ceilalţi copii?

— Eu vorbesc concret despre tine. Şi despre aceia care mă aud în acest precis moment.

— Aşadar sunt mulţi împăraţi în Univers de *vreme ce fiecare ce se naşte* împărat devine? Cum aşa? *C*& *se* alege atunci de împărăţia pe care mai mulţi împăraţi stăpânesc? Sau, universurile sunt mai multe?

— Universul este unu' singur. Unic. Indivizibil. Doar că în Univers, spaţiul fiecare şi-l are. Şi în întregul lui, de toate spaţiile acestea, el depinde.

— Şi-atunci spaţiul meu unde este?

— Este rătăcit. Dar îl vei regăsi.

— Când am apucat să-l pierd?

— L-ai pierdut atunci când te-ai vândut.

— Ce vrea să zică „vândut”? Eu eram la fel ca toţi ceilalţi copii.

— Tu, încrezător erai, ca toţi copiii, în bunătatea aproapelui şi alor tăi părinţi şi tot mai des ale lor dorinţe tu le îndeplineai. Erai convins de a fi încă un copil neştiutor şi bun la nimic.

Sentimentul de pângărire, din copilărie, în inima ta s-a cuibărit, de-a lungul vieţii să te-nsoţească se va obstina mai apoi în urmaşii tăi să se cuibărească. La şcoală, tu, ca ceilalţi copii, ai mers. Ţi-au lămurit *acolo* cum că din maimuţă omul se trăgea. Cât este el de primitiv. Cât de naiv este să crezi în Dumnezeu. Despre aceea ţi-au mai vorbit, că este unul singur, un conducător, care le ştie pe toate. Pe el poporul l-a ales. Cel mai destoinic dintre toţi şi cel mai deştept. Şi, versuri pline de-abnegaţie despre acel conducător tu ai citit. L-ai proslăvit cu multă dăruire.

— Nu numai eu am citit versurile şi l-am proslăvit pe cel care ne conducea, eu credeam în el pe atunci.

— Aşa-i, mulţi au citit versuri. Între voi vă-ntreceaţi, cine mai mult îl proslăveşte. Iar tu, primul să fii, te-ai străduit.

— Cu toţii ne-am străduit la fel.

— Da, de la voi sistemul aştepta ca fiecare, propria-i aspiraţie s-o îmbrăţişeze. Asta v-a prihănit pe voi, să vă pângărească, ca el însuşi să se salveze.

Cu toate astea, trăind o bucată de viaţă, ai înţeles că multe sunt, pe lume, sistemele şi de toate felurile. Apoi ai aflat că este posibil ca, niciodată, omul maimuţă să nu fi fost. Şi că-nţeleptul conducător, nimic mai mult decât un ticălos tiran nu era... Generaţia ta, nu viaţa ce se cuvenea, a trăit. Şi că acum un alt sistem, cum să trăiţi vă va-nvăţa.

Şi că părinte tu-ntre timp ai devenit şi fără de raţiune, pe fiica ta, noului sistem, ca pe o jertfă, i-o închini... Ca pe o jucărie care să sune, tu o povăţuieşti. Întinare tu ai suferit şi întinare, tu, copiilor tăi le pregăteşti. Milenii de-a rândul se succed, sisteme peste sisteme se rânduiesc, doar unu' singur

ţelul lor este: să te distrugă, pe tine împărat, înţelept creator, în fără de suflet rob să te preschimbe. Cu ajutorul părinţilor, sistemele dintotdeauna au uneltit. Şi prin cei care înşişi înţelepţi învăţători se proclamă. Învăţătura nouă o fondează, un nou sistem ia naştere. Doar o privire să arunci şi limpede îţi va părea că, doar un antic interes le mână: pe tine, omule, de Dumnezeu să te despartă. Între voi doi să se amestece şi spre ale lui interese pe voi doi *să* vă-nrobească. Acesta-i scopul oricărui sistem. Şi tu, Vladimir, de la mine-acelaşi lucru ai cerut. Nu pot eu astfel de dorinţă să-ţi îndeplinesc, tu uite-te-mprejurul tău. Încearcă să-nţelegi doar cu Sufletul tău.

— Spune, Anastasia, despre fiul nostru. Trăind printre sălbăticiuni, în hăţişurile pădurii, nu a îndurat până acum nici o pângărire?

— El nu cunoaşte subjugarea şi nici spaima. Tot mai încredinţat devine el că omului toate supuse-i sunt şi omul, răspuns la toate de pe lume, este.

— Gestul ursoaicei când i-a lins poponeţul murdar, după ce s-a trezit, n-am putea-o numi oare, câtuşi de puţin agresiune? A căzut pe pântecuţ, micuţul, când l-a lins, ursoaica. Când s-a ridicat, ea încă o dată l-a lins, iar el *a* căzut din nou. Eu am înţeles că nu-i plăcea acel fel de'

De asta şi a apucat-o de bot, ca să-nceteze ursoaica să-l tot îmbrâncească.

— Pe loc a şi-ncetat *ursoaica* să-l mai lingă. Mai încolo, el sensul acestei proceduri îl va-nţelege, pentru moment un joc lui i se pare, el însuşi cu ursoaica să se joace vrea, să-l fugărească el aşteaptă.

— Tu ai spus că omul este cel mai deştept di Univers. Însă pe copilul nostru îl educă fiarele. Nu mi se pare prea normal. Odată am văzut un om la televizor, era matur deja. De mic copil, el, printre lupi a fost rătăcit. Deja matur oamenii l-au prins şi l-au adus printre ei. Avea majore probleme de vorbire şi, mi se păru mie, mintea lui rămase mult în urmă.

— Pentru al nostru fiu, fiarele doar nişte dădace drăgăstoase şi cu adevărat de el îndrăgostite sunt şi învăţători. Şi-n orice clipă, fără ezitare, ale lor vieţi dispuşi *sunt*, pentru al lor micuţ pui de om, să şi le sacrifice.

— Pentru mult timp, tu le-ai dresat aşa? Te-au ajutat bunicul şi străbunicul?

— Pentru ce să le dresez? *Aşa a* rânduit, din adâncurile timpului, Creatorul.

— Dar cum de a reuşit El, ca toate astea, din timp să le prevadă? Pe fiecare fiară în parte ce şi când să facă? Acolo în poieniţă, în timp ce-l urmăream, fiul nostru şi-a îndreptat atenţia către veveriţele din copac, una din ele i-a plăcut, spre ea mânuţa şi-a întins şi zâmbind, gânguri „ăăă”. Veveriţa pe care a pus el ochii, a făcut două salturi şi s-a apropiat de el. El s-a jucat cu ea, a apucat-o de o lăbuţă şi ia mângâiat codiţa. Cum a putut Creatorul să prevadă o astfel de situaţie şi s-o educe pe veveriţă să se comporte aşa?

— Creatorul este înţelept. El a creat totul mult mai simplu şi genial.

— Cum?

— De la omul lipsit de agresivitate, de spaimă, aviditate şi de alte consecinţe ale sentimentelor întunecate,

Lumina Iubirii. Invizibilă, dar chiar mai puternică decât lumina soarelui. Energia sa este vie. Creatorul a făcut totul astfel încât el singur – omul – să aibă darul de a folosi o astfel de înălţătoare energie. Doar omul! El, unicul, să poată încălzi alte vieţuitoare! Iată şi de ce, toate vieţuitoarele, numai spre el tind.

Spre veveriţa lui, atenţia şi-a îndreptat, Vladimir – micuţul nostru fiu – privirea lui pe una singură s-a aşezat şi atenţia s-a concentrat şi spre *această* veveriţă căldura sa sa revărsat. Veveriţa a simţit căldura binefăcătoare şi s-a pornit în întâmpinarea celui ce-o trimitea. S-a simţit bine când s-a jucat cu el. Şi astfel, fiul nostru poate chema la el oricare altă vietate.

Mulţumită Creatorului există astfel de aptitudini în fiecare nou-născut de pe această lume. Atunci, când în Spaţiul de Iubire el se află şi când nimeni, al său minunat nu i l-a nimicit.

Din pântecele mamei sale ia fiinţă al său Spaţiu de Iubire care apoi se va lărgi. Ca Spaţiul de Iubire să-l distrugă sau să-l desăvârşească, însuşi Omului şi numai lui îi; este dat.

Uite, bunicu' a antrenat vulturul, de care tu deja ai auzit. Tot el l-a şi adus în noul spaţiu. Din străvechi timpuri s-au străduit aşa ai mei taţi şi ale mele mame să facă. Iar mâine, o neobişnuită zi va fi şi vei vedea tu ce se va petrece O zi de seamă pentru viitor va fi.

O pasăre pentru cunoaşterea Sufletului

A doua zi, odată ajunşi în poiană, eu şi Anastasia, pe furiş ne-am apropiat de locul copilaşului şi l-am zărit cum se juca în iarbă. Pe marginea poienii stătea tolănită lupoaica şi ea, ca şi noi, observa cu mare interes ceea ce se întâmpla. Împrejur se hârjoneau lupişorii ei.

Din când în când, micuţul Vladimir îşi lua câteun degeţel în gură şi-l sugea. „Un gest comun sugarilor" – am gândit eu. Dar eu ştiam că părinţii sugarilor aveau datoria ca, pe orice cale posibilă, să-l dezbare pe copil de acest năravr. Ori îi învelesc degeţelul cu cârpe, ori îi dau suzeta. Am vorbit cu Anastasia despre asta şi ea mi-a răspuns aşa:

— Nu te îngrijora, acest năravr îi aduce un enorm beneficiu. Copilaşul nostru, de pe degeţeleîşi linge polenul.

— Polenul? Care polen?

— Polenul florilor şi ierburilor. De ierburi se ating el şi de flori. Gâzele, se urcă uneori pe mânuţa lui, iar pe lăbuţele lor, de asemenea, se află polen. Uite cum s-a strâmbat şi şi-a scos degeţelul din guriţă. Se vede că polenul de pe vreo floricică nu i-a plăcut. Acum a aplecat căpşorul şi vrea să încerce la gust o floricică. Lasă să o încerce. Lasă să încerce Universul la gust.

— Universul şi micuţa floare! Ce legătură are una cu alta? Sau, iar vorbeşti *aşa*...? Simbolic?

— În Univers tot ce este viu este corelat.

— Cum aşa? Unde? În ce constă această legătură? Cu ajutorul cărui aparat se poate verifica asta?

— Aparatul este inutil. Aici, Sufletul este *necesar*. Atunci vei înţelege şi să vezi vei putea ceea ce-n fiecare zi şi de mai multe ori se poate vedea.

— Ce să vezi cu Sufletul şi apoi să înţelegi?

— Uite, Soarele. Este departe de noi. Este una din planetele Universului, dar cum răsare şi, cu razele sale, atinge o floricică, aceasta, cu mare bucurie, se deschide. Atât de îndepărtate păreau unul de celălalt; măreţul Şi impunătorul soare care luminează şi micuţa floare, sunt într-o strânsă legătură. Unul fără celălalt nu pot exista.

Dintr-odată Anastasia amuţi şi îşi ridică privirea Spre cer. M-am uitat şi eu. Am văzut pe deasupra poieniţei un vultur enorm care zbura în cercuri,

coborând tot mai jos. Nu era prima dată când vedeam o astfel de răpitoare, deja la grădina zoologică văzusem unul asemănător. Se lăsă spre pământ, continuând să se rotească în cerc până atinse iarba cu ghearele. Se îndreptă planând către micuţul copil şi se opri la vreo doi metri distanţă, se scutură energic şi rămase în picioare într-o poză falnică.

Copilul s-a agitat vizibil. S-a aşezat în funduleţ şi...

Nechibzuitul de el, şi-a întins mânuţele înspre înfiorătoarea răpitoare.

Păşind rar şi tărăgănat cu ghearele sale uriaşe, vulturul se apropie tot mai mult de copil şi îşi aplecă deasupra căpşorului lui capul împodobit cu un enorm cioc coroiat.

Micuţul însă, deloc înfricoşat, i-a mângâiat penele păsării, apoi i s-a agăţat de picioarele *osoase* şi i-a bătut cu pălmuţele pe piept, neîncetând o secundă să zâmbească.

Ciocul impozant al vulturului atinse cu delicateţe căpşorul micuţului odată, de două ori... ca şi când ar fi căutat ceva prin păr. Apoi făcu doi paşi lateral şi, deschizându-şi larg aripile, le flutură de câteva ori, se ridică cu uşurinţă din iarbă şi imediat îşi reluă poziţia de mai înainte. Copilul a întins mânuţele spre impunătoarea şi înfiorătoarea răpitoare şi a chemat-o la el cu gângurelile lui *ăăăă”*.

Pe neaşteptate, vulturul se apropie de micuţ, alergă pe lângă el şi-şi luă avânt, ridicându-se în zbor! Desenă un cerc aproape razant cu solul şi-l înşfăcă din zbor de umeri pe micuţul copilaş cu ghearele.

Dar ghearele nu se înfipseră în corpul micuţului.

Vulturul îi trecu ghearele sale ascuţite pe la subţiori şi, bătând energic din aripi, încercă, zburând mai întâi la joasă înălţime, să se ridice cât mai sus cu copilaşul în gheare.

Micuţul depăna repejor din picioruşe, uneori le ridica uşor din iarbă, iar ochişorii îi scânteiau de excitare. Şi, la un moment dat s-au ridicat! S-au ridicat cam la un metru şi au continuat aşa oscilând între pământ şi cer. În momentul în care atingea pământul, copilaşul împingea cu picioruşele odată cu bătăile din aripi ale păsării.

Vulturul zbură în cercuri, tot mai sus înălţându-se, ducând copilaşul cu el. Dar micuţul nu ţipa. Au zburat împreună şi s-au înălţat spre cerul albastru.

Vulturul ajunse cu copilul deja deasupra coroanelor celor mai înalţi cedri, dar nu s-a oprit, ci a continuat să se ridice tot mai sus.

Înlemnit de surprindere şi nesimţindu-mă în stare să scot o vorbă, am prins-o de mână pe Anastasia. Fără să-şi dezlipească ochii de la scena din înălţimi, şopti mai mult ca pentru sine:

— Eşti încă puternic. Bravo. Şi chiar de eşti deja bătrân, tu eşti încă puternic. Aripile tale sunt vânjoase. Zboară! Zboară mai sus!

Iar vulturul, purtând în ghearele lui micuţul corp al copilului, desenând cercuri largi, se înălţă tot mai sus *spre* cerul senin.

— Ce folos îi aduce copilului o astfel de acrobaţie. De ce a trebuit să-l expui acestor primejdii? i-am strigat eu Anastasiei, imediat ce mi-am revenit din stupoare.

— Nu te îngrijora, te rog, Vladimir. Înălţarea vulturului nu-i aşa periculoasă ca a avionului cu care tu ai zburat.:

— Dar dacă îi dă drumul copilului din văzduh?

— Lui, niciodată, aşa ceva, prin minte nici măcar nu-i trece. Iar tu, calmează-te, nici îndoieli şi nici înspăimântare în gândurile tale nu aduce. Acest zbor al vulturului are o deosebită însemnătate pentru fiul nostru.

— În afară de prejudecăţi ce altă însemnătate are asta? Şi poate că omul nu ar trebui să se amestece în preaînaltele creaţii. Eu sunt de acord cu asta. Acest zbor nu era prevăzut. Voi înşivă, bunicii tăi, aţi învăţat *pasărea să* facă asta. Cred eu că mai degrabă din superstiţie aţi făcut-o. Din ce altceva dacă nu din superstiţie? Este absurd un asemenea risc.

— Când eram mică, cu acest vultur m-am ridicat şi eu în înălţimi. Prea multe nu eram în stare să-nţeleg, dar zborul pentru mine a fost foarte interesant şi neobişnuit. Poieniţa mică de tot din înălţimi mi-a apărut. Şi neasemuit de imens Pământul mi se păru. Atât de strălucitor a fost totul şi neobişnuit, că-n amintire pentru totdeauna mi-a rămas. Într-unul din rânduri, străbunicul a venit, eram încă mică, să fi avut trei anişori doar, şi mi-a pus o întrebare:

— Spune Anastasia, tuturor vieţuitoarelor le place mângâierea mâinilor tale?

— Da, le place tuturor şi dau din coadă la mângâierile mele. Firişoarelor de iarbă, florilor şi copacilor, deopotrivă le place, dar nu toate au coadă ca să se bucure şi să arate cât de mult le place mângâierea mea.

— Aşadar, toate vor să cunoască a mâinilor tale mângâiere?

— *ba*, toate vieţuitoarele şi plantele, fie ele mari sau mici.

— Şi Pământul cel mare vrea şi el mângâieri, tu ce spui? Tu ai văzut Pământul în toată măreţia sa?

Tabloul splendid din copilărie, cu vulturul din înălţimi mi se înfăţişă. Măreţia Pământului eu, nu din auzite-o cunoscusem. De asta i-am şi răspuns străbunicului:

— Pământul este mare, marginile lui sunt de necercetat. Şi, dacă toţi, mângâierile le-aşteaptă, atunci, înseamnă că şi Pământul le doreşte. Dar cine poate, tot Pământul, în braţe să-l cuprindă? Atât de mare este el, bunelule, că nici ale tale braţe nu ar putea să-l cuprindă.

Străbunicul îşi lărgi braţele şi, privindu-le, aprobă spusele mele:

— Da, nici măcar braţele mele nu-s de ajuns să îmbrăţişeze Pământul întreg, dar tu spui că şi el aşteaptă să fie mângâiat?

— Da,., şi el aşteaptă. De la om, cu toţii, alintări aşteaptă.

— Uite, tu, Anastasia,întreg Pământul va trebui *să* îmbrăţişezi? Gândeşte-te cum ai putea să-l îmbrăţişezi, şi plecă străbunicul.

Eu tot mai des mă gândeam cum s-ar putea face să se îmbrăţişeze tot Pământul. Dar nu am reuşit să înţeleg Şi ştiam că străbunicul nu-mi va mai vorbi, alte întrebări nu îmi va mai pune până nu o să răspund la asta, iar eu sufeream?

A trecut mai bine de o lună. Întrebarea, răspuns nu şi-a aflat. Şi iată că într-o zi priveam eu la lupoaică cu blândeţe, de la depărtare. Stătea pe cealaltă margine a poieniţei.

Lupoaica, dintr-odată, se gudură, dădu din coadă sub privirea mea. Am observat apoi că toate vieţuitoarele se bucură când la ele priveşti cu plăcere şi dezmierdător. Iar distanţa până la ele sau mărimea lor, nu au nici-o importanţă. Se bucură la fel atât de la priviri cât şi de la gândurile d dragoste de tine transmise. Am înţeles că se simt la fel *de* bine ca atunci când cu mâna le mângâiam.

Şi-atunci am reflectat... există un „Eu” cu mânuţe picioruţe, dar mai există şi un alt „Eu” mai mare decât cel care cu mânuţele poate fi arătat. Şi acel „Eu” mare şi invizibil tot eu eram. Şi că, fiecare om era conceput ca mine. Şi acel mare „Eu” la un loc, tot Pământul pot să-l îmbrăţişeze!

Când străbunicul a venit la mine eu, radioasă d bucurie, i-am spus:

— Uite, bunicuţule, uite, vieţuitoarele toate se bucură nu numai când cu mânuţele le îmbrăţişez, dar şi atunci când de la depărtare le privesc. Invizibil,

dar ceva din mine le îmbrăţişează şi acel ceva şi Pământul tot îl poate cuprinde.

Eu, Pământul îl îmbrăţişez cu mine – invizibilă! Există o Anastasia mică dar şi una mare! Cum s-o chem pe cealaltă Anastasia mare, eu nu ştiu încă. Dar o să mă gândesc ce nume i s-ar potrivi şi la toate întrebările tale bunicuţule, o să răspund. Atunci şi tu o să-mi vorbeşti din nou?

Străbunicul vorbi cu mine imediat:

— Numeşte-o, nepoţico, tu pe-a doua – Suflet. Sufletul tău. Apără-l şi foloseşte-te de al tău Suflet imens.

— Spune-mi, Vladimir, câţi ani aveai când al tău l-ai simţit şi cunoscut?

— Nu-mi amintesc exact – am răspuns eu Anastasiei şi m-am întrebat, oare eu şi ceilalţi din jurul meu l-am cunoscut vreodată?... Iar de l-am cunoscut pe Sufletul meu, la ce vârstă şi cât de bine? Abia acum am înţeles că, probabil mulţi dintre noi, vorbim despre Suflet aşa, nesimţindu-i însă existenţa, nefiind în uniune cu el, nepercepând al doilea *Eu*, cel invizibil. Şi cât ar fi de important să simt toate astea şi pentru ce?

Infimul punct mişcător de pe cer se mări. Vulturul, desenând cercuri largi pe bolta cerească, începu să se lase spre poieniţă. Ajuns în dreptul coroanelor de cedri, am reuşit să-i zăresc obrăjorii îmbujoraţi şi ochişorii scânteietori de emoţii ai micuţului meu fiu. Degeţelele răsfirate prin aer băteau tactul în ritm cu bătăile aripilor vulturului. Numai ce picioruşele minuscule au atins solul, copilaşul a început să le mişte repejor-repejor. În acel moment, vulturul şi-a deschis ghearele şi a slobozit micuţul corpişor în iarbă. Copilaşul s-a rostogolit de câteva ori prin iarba deasă şi iute s-a ridicat în patru labe. S-a aşezat în funduleţ şi, rotindu-şi căpşorul, a început să-l caute din priviri pe ciudatul său prieten.

Vulturul s-a scuturat energic şi s-a îndepărtat de copil. A făcut câţiva paşi, după care s-a întins pe o rână. La vreo zece metri de micuţul Vladimir, galeşă, răpitoarea, şi-a deschis în lături o aripă şi s-a sprijinit în ea. Respira anevoie şi avea capul plecat în iarbă.

Copilul l-a găsit din priviri, a surâs cu guriţa-i fără dinţi şi s-a pornit spre el de-a buşilea. Pasărea a zvâcnit pentru a-l întâmpina pe micuţul pui de om, dar s-a povârnit din nou în aceeaşi poziţie de mai înainte.

Lupoaica a mârâit furioasă şi, din două salturi, s-a proţăpit între copil şi vultur. Anastasia rosti, vizibil îngrijorată:

— Cât de desăvârşite şi riguroase sunt legile Tale! Tu de la început i-ai dat totul, în cea mai completă formă omului, Creatorule. Legile Tale le respectă lupoaica, de ea nu mi este milă, de vultur mi se rupe inima.

— Ce se petrece? De ce mârâie lupoaica şi se manifestă atât de agresiv?

— Lupoaica nu-i mai permite vulturului să se apropie de Vladimir pentru că îl consideră bolnav, din moment ce s-a întins aşa. L-ar putea chiar ataca, numai să-l alunge din poiană. Micuţul nostru fiu nu ar trebui să asiste la acest atac, este încă prea mic ca să-nţeleagă. Dar ce să fac? Neapărat trebuie să fac ceva...

Impunătorul vultur, dintr-o smucitură, se ridică semeţ în picioare, îşi înălţă capul mândru, clămpăni de dou ori din ciocul ameninţător şi, cu paşi ţanţoşi şi încrezători se apropie de micuţul Vladimir. Lupoaica păru să se fi potolit s-a retras deoparte dar nu s-a îndepărtat, a rămas în vecinătatea lor, urmărind fiecare mişcare, pregătită în orice moment să atace.

Copilaşul i-a mângâiat mai întâi ciocul păsării, apoi a început să-l tragă de penele de pe o aripă, zgâlţâind şi cerând ceva de la ea, repetând *„ăăă”*-urile lui.

Ciocul arcuit al păsării de pradă i-a atins uşor capul micuţului, iar cu o gheară de la piciorul *osos* i-a atins umărul. S-a aplecat, a curmat cu ciocul o floricică şi, ca unui puişor de-al său, i-a trecut floarea culeasă în guriţa deschisă a copilului. Vladimir nu a contenit cu „ăăă”-urile lui.

Vulturul l-a hrănit pe micuţul pui de om ca pe un pui de vultur, apoi, pe neaşteptate, s-a prăvălit iarăşi pe o coastă în iarbă. *Ca* un arc, lupoaica s-a ridicat în poziţie de atac, dar pasărea a pornit în fugă bătând energic din aripi şi s-a ridicat în zbor.

Tot mai sus în înălţimi se avântă apoi, pe neaşteptate, veni în picaj spre poieniţă. Ajunse la un metru jumătate de sol, se redresă şi se reînălţă bătând cu forţă din enormele aripi. Copilaşul, tot mai excitat, şi-a agitat braţele, le-a întins spre cer chemând la el vulturul, continuând să râdă cu guriţa-i deschisă fără dinţişori. Anastasia, fără să-şi dezlipească privirea de la vulturul acrobat, şopti îngrijorată:

— Nu trebuie să faci toate astea, tu ai făcut totul minunat de bine. Eşti sănătos, eu ştiu că tu nu eşti bolnav. Odihneşte-te, odihneşte-te. Îţi mulţumesc! Te cred, te cred că eşti sănătos! Eşti doar un pic cam bătrânel. Acum odihneşte-te!..

Bătrânul vultur şi-a mai executat încă odată dificila-i piruetă. S-a coborât atât de jos că a brăzdat cu ghearele pământul, smulgând un mănunchi de iarbă. Totuşi, nu s-a aşezat pe pământ ci cu enormele aripi, bătând puternic aerul, în aceeaşi clipă s-a reabilitat. A mai făcut un cerc deasupra poieniţei, împrăştiind firele de iarbă din gheare.

Anastasia, în tot acest timp, nu l-a slăbit din priviri nici măcar o secundă, până când nu a devenit un punct minuscul în zare. La început, vulturul a zburat deasupra poieniţei, s-a ridicat pe verticală, apoi a început să ia distanţă părăsind spaţiul de deasupra noastră.

Brusc, punctul zburător s-a lansat cu o viteză impresionantă către pământ. Cu mare surprindere, am înţeles că aripile nu i se zbăteau voluntar, ci datorită curenţilor de, aer. Pasărea nu mai bătea din aripi, ci vântul îi ridica din când în când ba una ba cealaltă aripă în cădere... Nu mai plana ca mai 'nainte ci venea jos, pur şi simplu ca un bolovan.

Anastasia, atunci, strigă:

— Ai murit în ceruri, în înălţimi! Acolo vei şi rămâne; pururea! Ai făcut pentru om tot ce ţi-a stat în puteri. Îţi mulţumesc... Pentru înălţimi îţi mulţumesc ţie, bătrânul meu învăţător!

Vulturul cădea... În înălţime, deasupra lui, se vedeau alţi doi vulturi mai tineri.

— Puii tăi s-au înzdrăvenit bine deja. I-ai ridicat şi le-ai creat un viitor!

— şopti Anastasia vulturului căzut pe undeva prin împrejurimile poieniţei, ca şi cum acesta mort ar mai fi auzit-o.

Cei doi vulturi mai tineri se coborâră în cercuri tot mai jos deasupra poienii. Am înţeles gestul lor imediat; Vladimir le-a făcut şi lor semne din mânuţe.

— Mi se pare prea mult. Pentru ce o jertfă atât de absurdă? Pentru ce a făcut toate astea? Doar pentru *om*? Ce-i determină să facă astfel de gesturi, jertfă?

— Lumina îi atrage. Lumina care vine de la om. Pentru binecuvântarea ce, doar omul le-o poate da, pentru speranţă, pentru puii lor. Acum puii îl vor vedea, vor Simţi lumina dragostei, dătătoare de viaţă, care iradiază de la om.; Uite, Vladimir, fiul nostru le zâmbeşte puilor de vultur, către el se îndreaptă ei. A înţeles probabil, vulturul că în această lumină, de om emanată – lumina binefăcătoare – va fi şi pentru el o părticică a sa.

— Pentru lumina oricărui om sunt gata să se jertfească astfel?

— *Pentru fiecare* om în stare ca lumina binefăcătoare s-o emane!!!

Sistemul

Anastasia se pregăti să-l hrănească pe fiul nostru, iar eu, între timp, m-am plimbat prin poiană meditând. Două aspecte nu-mi dădeau pace şi nu-mi plăceau deloc. Primul: eu, ca tată, nu reuşeam să-mi aflu poziţia din care să particip la educarea fiului meu. Mi-a trebuit puţin *ca* să-nţeleg că nu-i voi putea aduce niciodată jucării care să-i placă mai mult decât ceea ce are el aici. De *mâncare*, de asemeni, mi se părea lipsit de sens, să-i fi adus.

Laptele matern, polenul proaspăt de pe flori, mai târziu alunele şi fructele... Ar fi fost o absurditate să cred că aş putea să-i înlocuiesc toate acele prospături cu alimente conservate pentru copii. Dar, în ciuda aspectelor pe care tot mai limpede le realizam, în capul meu încă nu-şi găsea o explicaţie situaţia asta ciudată. Anastasia, din câte se vedea, nu avea nimic, cu toate astea nu-i trebuia nimic şi, pe deasupra, reuşea să-şi educe copilul fără nici-o greutate.

La televizor se face reclamă la tot felul de jucării *sau* lucruri pentru copii, lăsând să se creadă că fără toate astea, copilul nu ar putea, pur Şi simplu, să trăiască. Însă aici, în taiga, nu numai că nu are nevoie de toate acelea, dar pare chiar să-i dăuneze. Fiul nostru nici măcar un pătuţ nu avea. Clar lucru că pe un astfel de pătuţ ca acela pe care i-l oferea ursoaica, nici măcar la minus patruzeci de grade, copilul nu ar putea să îngheţe. Nu era nevoie de călcat cearşafuri sau de spălat. Ursoaica era curăţică, de fiecare datăîşi ţesăla blana de pe burtă cu ghearele labelor din faţă ca şi cu un pieptene. Se rostogolea prin iarbă ca să se cureţe, apoi făcea baie în râu. Ieşea din apă, se scutura, împroşcând totul ca un pulverizator, se tolănea cu burta în sus şi se usca. Se mai pieptăna încă odată pe burtă şi... asta-i tot.

Anastasia m-a condus la ea şi m-a îndemnat să o mângâi pe locul unde dormea fiul nostru. Era pufos, călduţ şi curăţel.

Am înţeles bine că participarea mea din punct de vedere material, la creşterea copilului, era de prisos, totuşi ceva trebuia să fac ca să fiu părtaş la educarea lui... Dar ce? Sau poate, cu hotărâre şi asprime, să-i cer Anastasiei o explicaţie? Aş avea dreptul, mai ales că am respectat de la toate regulile

impuse de ea – nu am atins copilul din proprie iniţiativă, nu am fost invaziv şi posesiv şi nu am insistat să-i dăm cadourile, în mod special aduse de mine.

Al doilea aspect care mă stânjenea era imposibilitatea de a le îndeplini cerinţele cititorilor şi să descriu schema unui sistem complet de educaţie pentru copii.

Majoritatea cititorilor cer asta în scrisorile lor şi la conferinţele organizate. Eu le-am făgăduit că o să-i cer amănunte Anastasiei pe care să le descriu cu minuţiozitate în *cartea ce* urmează s-o scriu. Am promis că o să scriu despre un sistem după care a fost educat, din generaţie î generaţie, arborele ei genealogic. Dar ea, *ce-mi* spune? C refuză conceptul de sistem în sine şi, mai mult decât atât, *ca* orice sistem poate fi şi este doar dăunător. Evident că este; o aberaţie! Trebuia să existe măcar un sistem just printre toate acele sisteme păgubitoare. Dar, tocmai punându-mi *această* întrebare, am simţit ca o lovitură... În toate scrisorile şi la toate conferinţele cu cititorii, niciuna din acele întrebări nu-mi era adresată mie! Toate îi erau puse Anastasiei.

Am înţeles că ei toţi cred mai mult în ceea ce spune ea decât în ceea ce vorbeşte oricare alt specialist din lumea noastră şi lăsau să se înţeleagă că Anastasia îmi era cu mult superioară mie... Mi-am zis atunci: las-o pe ea să răspundă la toate aceste întrebări. Treaba mea se va limita doar la a scrie cartea. Eram şi aşa plin până peste cap cu treburile cu publicarea cărţilor.

Anastasia abia se eliberase de îndatoririle ei şi alergă spre mine cu veselie şi îmbujorată la chip.

— Am terminat de făcut tot. Micuţul nostru a adormit. Cred că tu te-ai plictisit aici.

— Am meditat şi eu.

— La ce?

— M-am tot gândit că în carte nu o să mai am ce să mai scriu. Eu ţi-am spus într-una: oamenii aşteaptă răspunsuri concrete la întrebările puse. Educaţia copiilor interesează pe ei. Şi eu, despre educaţie, ce să scriu? Să scriu cum te comporţi tu cu fiul nostru, cum trăieşte el aici; îndeobşte? Şi, din asta, ce să se înţeleagă? În condiţiile noastre de viaţă, astfel de comportamente nu vor *fi* acceptate. Pentru că nu se poate găsi câte o ursoaică pentru fiecare, sau câteo lupoaică care să se îngrijească de copii, sau câte un vultur care să-i poarte pe aripi, ca să nu mai vorbim de câte o poieniţă cu polen curat de flori pentru fiecare copilaş în parte. Nimeni nu are *aşa* ceva.

— Esenţiale nu sunt lupoaica şi ursoaica, Vladimir. Nici vulturul... Ele, toate, sunt numai nişte efecte. Există, însă ceva important. Acest ceva îşi croieşte calea în orice situaţie.

— Ce este acel *important*?

— Comportamentul faţă de copil. Gândurile cu care-l învăluiţi când în preajmă-i staţi. Crede şi înţelege. Se poate naşte un Hristos doar dintr-o mamă care crede că unui Hristos îi va putea da naştere. Iar dacă părinţii ca şi cu Hristos sau Mohamed se vor comporta cu fiii lor, atunci copiii vor avea aceleaşi gânduri curate ca ale lui Hristos. Şi să devină la fel ca el, vor năzui. Mai există totuşi oameni care trăiesc în contact cu natura, iar dintre ei, cel care va reuşi să devină conştient de creaţiile Creatorului, să le înţeleagă şi să le vadă predestinarea, atunci acela, pentru odrasla lui, o lume fericită şi luminoasă va crea.

— Cum să devină conştient? După mine, asta s-ar putea atinge doar progresiv, urmând o anumită metodică.

— Doar cu inima este posibil a simţi, doar inima este în măsură să-nţeleagă.

— Mai concret spus?

— Mai concret chiar tu ai scris, când despre grădinari ai povestit, nici măcar tu însuţi nu ţi-ai dat seama. Vorbele în vânt la ce bun să fie irosite? Dacă inima şi Sufletul închise vor rămâne, vorbele doar în vântişor deşart se vor transforma...

— Da, am scris. Totuşi, în viaţă nimic nu se întâmplă încă.

— Muguraşii, în diferite moduri vor putea fi văzuţi şi nu de toţi de-odată. Şi mai ales, muguraşii ce-n suflete ia naştere.

— Dar, dacă nu sunt vizibili, atunci de ce-aş mai scrie? Eu scriu, îmi dau silinţa, dar nici pe departe toţi cei care citesc nu vor înţelege spusele tale. Sunt şi dintre-aceia care chiar şi de existenţa ta se îndoiesc.

— Gândeşte, Vladimir, poate că ai putea vedea un sens chiar şi în îndoieli.

— Ce sens să fie în îndoieli?

— Îndoielile stăvilesc împotrivirea, iată şi explicaţia, pentru care eu exist pentru aceia pentru care exist. Noi le suntem apropiaţi şi-n inimi unul altuia existăm. Mai gândeşte) te, tu încă mai poţi înţelege. Eu exist pentru că ei

există! *Creaţia este* puterea lor şi nu distrugerea. Ei pe tine te înţeleg, te susţin, în gânduri aproape-ţi vor fi.

— Dar orice ai spune tu, ajunge cu poveştile astea, derutante! Mai bine tu, îndoiala din inimile necredincioşilor, spulberă! Hai să ne prezentăm în televiziune, arată-le ceva din neobişnuitele tale capacităţi, i-am cerut eu Anastasiei, iar ea, ca răspuns, mi-a spus:

— Crede-mă, Vladimir, a mea existenţă terestră şi minunile pe care asupra publicului să le fac eu aş putea, în necredincioşi lumina credinţei nu o vor aprinde. Acestea, doar iritarea o vor amplifica în cei ce nu acceptă viziunea asupra lumii din ele emanată. Iar tu nu-ţi cheltui energia pe ei. Fiecare are orizonturile şi priorităţile lui, iar eu, de voi merge printre ei, tu crede-mă Vladimir, doar imaginea unui corp fizic voi proiecta. Însă în loc de asta, mai bine-ar trebui, ca eu să fac astfel încât femeile care o viaţă-ntreagă fără de satisfacţii şi-o petrec grijind prin bucătării şi altfel de bucurii să mai cunoască... Iar peste tânăra mamă, care de una singură cu copil a rămas, a iubirii lumină să se reverse. Şi copiii! Peste ale lor Suflete, a postulatelor prihănire, neîntârziat să înceteze...

— Uite, din nou cu visul tău. Destul de multă vreme a trecut de când tu ai visat, dar cele înfăptuite sunt puţine. Cărticica a fost scrisă, tablouri au fost pictate ca să nu vorbim de potopul de versuri revărsat peste omenire, însă cât despre realizările tale globale pentru oameni? Numai numi vorbi despre vlăstarele luminoase care în sufletele umane cresc. Tu arată-mi acele fapte pe care oamenii să le poată atinge, în realitate să le perceapă. Nu-mi poţi arăta sau nu vrei?

— Pot.

— Atunci arată-mi!

— Ispitei ca înainte de vreme să le dezvălui eu te voi supune, şi-atunci cine o să le apere pe micuţele vlăstare abia de grindina distrugătoare?

— Tu, apără-le.

— Greşeala ca s-o repar eu de voi vrea şi-aşa ceva va veni vremea să fac. Priveşte.

Mulţumită Anastasiei am avut atunci ocazia să intru în contact cu un fenomen cu mult mai neobişnuit şi mai cutremurător decât toate celelalte câte-am descris deja în cărţile de mai înainte. Pentru câteva clipe, pe dinaintea mea, pe lângă mine sau poate chiar prin mine – nu aş putea precis să spun – s-au

perindat o mulţime de chipuri minunate de oameni de toate vârstele. Din toate părţile lumii.

Nu era o halucinaţie. Oamenii mi s-au înfăţişat în minunatele lor activităţi, iar feţele lor le-am putut observa în cele mai mici detalii. Se vedeau condiţiile lor de viaţă şi îndeletnicirile, evenimentele la care asistau sau erau părtaşi de-a lungul anilor lor de viaţă. Cu toţii veneau din cotidianul contemporan. Ar fi fost nevoie de ani întregi pentru a urmări toate astea la televiziune sau pe ecranele cinematografelor, aici însă... o clipă şi iat-o din nou pe Anastasia dinaintea mea. Nici măcar nu a apucat să-şi schimbe poziţia în care Stătea, îmi vorbi precipitat numai ce-a înţeles că *m-am întors.* Ai gândit, Vladimir, că un banal miraj tot ce-ai văzut, era? Taina prin care ei pe dinaintea ta s-au perindat, te rog, n-o dezlega. Vorbeam noi despre copii, nu-i aşa? Despre esenţial? Ai văzut copiii? Spune.

— Da, am văzut copiii. Aveau conştiinciozitatea şi bunătatea tipărite pe feţe. Îşi construiesc o casă singuri, *o* casă încăpătoare. Şi cântă în timp ce-o fac. Şi-am întrezărit printre ei un bărbat cu părul sur. Un academician. Părea un om foarte înţelept. Am observat imediat. Doar că vorbeşte ciudat. Consideră cu mult mai înţelepţi copiii chiar şi decât acei profesori care au o anumită faimă în ştiinţă. Copiii se comportau cu academicianul cărunt ca şi cu un seamăn de-al lor dar în acelaşi timp şi cu deosebit respect. În viziunea mea se distingeau multe detalii despre acei copii. Cât de ciudat studiau ei, ce visau, dar asta este doar o viziune, cine ar putea întări veridicitatea lor? În viaţa reală lucrurile, cu totul altfel, decurg.

— Tu ai văzut viaţa reală, Vladimir şi despre asta grabnic o să te convingi.

Incredibil! Chiar aşa s-a şi întâmplat! Totul s-a dovedit real! Eu am văzut!

Transpuneţi în viaţă viziunea fericirii

Imediat după întoarcerea mea din taiga, am mers din nou în Gelendjyk unde trebuia să se ţină o conferinţă a cititorilor cărţii *Anastasia*. Supleantul responsabilului regiunii *Krasnodar* din raionul Ghelendjyk m-a condus la şcoala academicianului Mihail Petrovici Shetinin care se afla la puţină distanţă în pădure.

Aleea îngustă şi pietruită ducea de la strada principală spre pădure, şerpuind spre un mic deluşor dosit între munţi. Aleea, degrabă, se termină, la capătul ei ridicându-se o ciudată casă-turn. Era încă în fază de construcţie. Din cadrul ferestrei fără tocuri se strecura afară o melodie populară rusească cântată de voci de copii.

Casa, care se ridica dinaintea ochilor mei, era exact aceeaşi casă din viziunea pe care am avut-o în taiga, doar că aici o vedeam aievea.

Nu am vorbit cu nimeni. Am trecut pe lângă grămezile de tot felul de materiale de construcţie, pentru a mă convinge singur de existenţa casei, pentru a o atinge. M-am apropiat şi am văzut cum de pe o scară de şantier, cu mare abilitate, cobora o fetiţă de vreo zece anişori. *S-a* apropiat de una din grămezile de lespejoare de râu, a început să şi le aleagă pe cele care-i plăceau şi le-a pus într-o cutie de conservă de scrumbii afumate. S-a căţărat pe scară, iar eu am urmat-o, ademenit de seducătorul cântecel care venea) dintr-acolo. La etajul al doilea am întâlnit câţiva copii d vârsta fetiţei de pe scară şi alţii puţin mai mărişori. Unii dintre ei s-au apropiat de fetiţă şi au luat din cutie câte-o lespejoară netedă, apoi le-au lipit pe perete cu mortar. Pe urmă au desenat fiecare pietricică în parte, ornându-le cu desene deosebit de frumoase. Două fetiţe, cu cârpe umede în mâini, imediat din urma lor au curăţat fiecare lespejoară murdară de ciment de pe perete. Munceau cu pasiune şi cântau. Printre ei nu se vedea nici măcar un adult. Abia mai apoi mi-a fost destăinuit că, fundaţia casei şi fiecare chirpic în parte, au fost aşezate doar de mânuţele acestor copii. Şi tot ei au pus la punct un proiect în cele mai mici detalii şi au avut grijă de toate aspectele realizării fiecărei etape.

În micuţul complex şcolar din pădure, casa asta n era singura de acest fel. În acest fermecător colţ de lume, copiii, de unii singuri, îşi construiesc casele, oraşul şi viitorul” lor, cântând. Aici, în această şcoală, o fetiţă de zece anişori este destoinică să-şi construiască singură *casa*, să *deseneze* încântător de frumos, să gătească, să cunoască dansuri populare şi-n acelaşi timp să stăpânească tehnica rusă de luptă corp la corp.

Aceşti copii o cunoşteau pe Anastasia. Ei înşişi mi-au vorbit despre ea. În şcoala din pădure studiază trei sute de copii proveniţi din toate colţurile Rusiei.

În această şcoală, într-un singur an, copiii dobândesc cunoştinţele de matematică ale cursurilor unei şcoli normale de zece ani şi-n acelaşi timp învaţă trei limbi străine. Nu sunt aleşi copiii-minune pentru această şcoală şi nici nu sunt creaţi copii-minune. Aici le este oferită, pur şi simplu, posibilitatea de a-nflori şi dezvolta ceea ce deja se află în ei.

Şcoala academicianului Shetinin aparţine Ministerului învăţământului al Federaţiei Ruse, este fără plată şi nu este promovată. Cu toate astea, locuri libere nu sunt aproape niciodată. În puţinele rânduri, când aşa ceva se întâmplă, pe un singur loc se înghesuie douămiicincisute de pretendenţi.

este greu – aproape imposibil – să vă descriu fericirea ce le luminează chipurile copiilor din şcoală. Am vizitat această şcoală imediat după ce am participat la conferinţa cititorilor din Ghelendjyk. Am mers acolo însoţit de un mic grup de participanţi la conferinţă, care auziseră de existenţa şcolii.

Printre cititorii care au participat s-a aflat şi minunata femeie Natal ia Sergheevna Bondarciuc. Actriţă, regizoare de cinematografie şi membră a conducerii asociaţiei „Rerich”, Natalia era înzestrată cu aptitudini deosebite în ezoterism şi în altele legate de acest domeniu. A luat parte la conferinţă la care, cu mare măiestrie, a vorbit despre cei doi soţi Rerich şi despre ezoterism. Despre Anastasia a vorbit chiar cu mai multă pricepere decât mine.

Cu ea venise şi fiica ei, Maşenka. Imediat după conferinţă, au fost invitate la festivalul de film din Anapu unde pe amândouă le aştepta iubita mătuşă a Maşenkăi cunoscuta actriţă Inna Makarova. Şi cu câtă smerenie şi implorare sună vocea Maşenkăi, cerându-i mamei:

te rog, doar trei zile! Doar trei, nu mai mult Cât tu vei fi la festival, fă ca eu să pot rămâne în şcoală!” Şi a rămas pentru trei zile, graţioasa Maşenka, în această şcoală, spre uimirea mamei sale care, cu inflexiuni triste în glas,

pronunţă în şoaptă către mine: „Este evident că d multe îi privăm pe copiii noştri. Chiar iubindu-i, le aducen prejudicii.”

Împreună cu Natalia Bondarciuc mai era şi u operator cu o cameră de luat vederi, care a înregistrat povestirea copiilor de la şcoala lui Shetinin despre relaţia lor cu Anastasia şi despre accepţia vieţii. Reproduc aici dialogu cu copiii prinşi de munca lor la construcţia casei-turn. Întrebările le-au fost puse copiilor de mine şi Natalia:

— Se dă impresia că în fiecare cărămidă a casei voastre este înglobată energia luminoasă a unei mari forţe.

— Da, asta aşa-i – ne răspunse din grup o fetiţă mai mare cu păr roşcat – depinde foarte mult de oamenii care *a* atins cărămizile. Noi, toate astea, le-am făcut cu dragoste, ne-am străduit să investim în viitor doar trăirile noastre de bine şi fericire.

— Cine este autorul proiectului acestei clădiri, al co Ioanelor şi al desenelor?

— Aceasta este colaborarea, gândirea noastră colec tivă.

— Vasăzică, toţi cei care lucrează aici, doar în' aparenţă se ocupă fiecare cu treaba lui, în realitate) rezultatul este al gândiri comune?

— Da, noi în fiecare seară ne adunăm în jurul focului unde gândim şi modelăm ziua care vine. Ne înfăţişăm formele concrete care vor lua fiinţă în casa noastră.

Mai există printre noi unii copii care îndeplinesc rolul arhitecţilor, ei concretizează şi reunesc munca colectivă.

— Care este imaginea caracteristică acestei camere în care ne aflăm acum?

— Imaginea lui Svarog, iniţiatorului Focului ceresc. Se poate vedea pe simboluri şi pe lespezile protectoare.

— Printre voi, puteţi semnala un conducător sau o călăuză?

— Noi avem o călăuză dar, în principiu, aici funcţionează gândirea colectivă – *lava – cum* o denumim noi.

— Puteţi repeta,*gând-lavă*?

— Da, – condiţie, imagine, aspiraţie.

— Voi, cu toţii munciţi cu plăcere, toţi zâmbiţi, tuturor le strălucesc ochii? Sunteţi cu toţii veseli?

— Da, asta este viaţa noastră, *deoarece* noi facem ceea ce vrem, ceea ce putem şi ceea ce ne place să facem.

— Tu ai spus că fiecare pietricică are un puls şi un ritm al ei propriu?

— Da, ea pulsează o singură dată pe zi.

— Toate pietrele sunt la fel sau unele pulsează de două ori?

— Pulsează toate o singură dată şi în fiecare zi.

— Vouă nu vi se pare că seamănă cu un templu, casa voastră?

— Templu? Templul nu este o formă, templul este o condiţie. Ca de exemplu cupolele; ele te ajută doar să atingi o anumită condiţie. Forma este o dispoziţie de gânduri. Şi nu întâmplător nouă ne-au ieşit aceste forme: cupole piramide – aspiraţii spre cer, spre descendenta Binecuvântare Cerească.

— Această casă, în care fiecare cărămidă a fost aşezată de o mână bună, poate vindeca?

— Desigur.

— Aşadar, vindecă?

— Da, vindecă.

Am privit la fetele care lipeau lespejoarele, creând' un desen fermecător pe perete. Îmbrăcate în hăinuţe simple, erau de o frumuseţe rară, iar eu am gândit „Unde le cunoaştem noi pe viitoarele noastre consoarte? Pe ringurile de dans, la distracţii, prin staţiunile de vacanţăî. Punem ochii pe cele care ne vor deveni soţii, machiate, îmbrăcate după ultima modă şi ademenitoare cu formele lor şi cu picioarele lungi, apoi ne însurăm cu toate acestea. După aceea, numai ce vopseaua se spală, rămâi uitându-te: stă în faţa ta strigoaia strigoaielor, morocăneşte şi pretinde *să-i* acorzi atenţie şi aşteaptă iubire de la tine. Ce fericire să-ţi aducă o viaţă întreagă lângă o strigoaie, ce să vorbeşti cu ea? Pe lângă toate astea mai aşteaptă de la tine şi bunăstare materială. Eh, ce să-i faci, mi-a mers rău – gândim noi atunci.; Dar probabil chiar asta şi meritäm. Bineînţeles că *asta* meritäm! Am vrut, ca nişte idioţi, cu picioare lungi şi cu vopsele să ne însurăm!

Câteodată, câte unuia i se mai şi brodeşte. Îi merge bine şi se însoară cu vreouna din aceste fete care zidesc lespejoarele în perete. *Casa* ştiu s-o construiască singure, mâncarea o pot găti cu dragoste, limbi străine de toate-felurile pot vorbi, sunt inteligente, înţelepte, frumoase. Iar când vor creşte, chiar fără machiaje, vor deveni cele mai frumoase dintre toate. Şi cum este de aşteptat, pretendenţi la mâinile lor vor fi o droaie, dar pe cine o să aleagă ele?”

Şi chiar asta a fost următoarea întrebare pe care *i*-am pus-o unei frumoase îmbrăcată într-o rochiţă simplă:

— Spuneţi-ne, cu care bărbat v-aţi mărita? Ce virtuţi ar trebui să aibă soţul dumneavoastră?

— Bunătatea, răbdarea să fie virtuţile lui şi un Om care să-şi iubească Leagănul său Natal, trebuie să fie el. Cinste şi demnitate să aibă.

— Dar, în concepţia voastră, ce înseamnă cinste?

— Pentru mine cinstea, într-o expresie înseamnă'. *eu am cinstea de a fi rusoaică*.

— Ce „*înseamnă rusoaică”?*

— Este un om care-şi iubeşte Leagănul Natal. Este cel care, mai întâi de toate, rămâne în Leagănul Natal şi nu-l părăseşte niciodată. Nici măcar în clipele cele mai grele. El este Omul care se simte parte a Rusiei.

— Copiii voştri tot pentru Leagănul lor Natal vor trăi?

— Da!

— Şi, înseamnă că soţul va trebui să-l împartă cu dumneavoastră?

— Da!

Cea de-a doua fată pe care am întrebat-o a răspuns:

— El va trebui să fie un om în stare să dăruiască lumină şi căldură semenilor săi. Dacă el le va emana, atunci celor ce-i înconjoară le va fi bine şi implicit şi familiei noastre. Nici-o altă bogăţie nu se poate compara cu Omul cu Sufletbogat şi sănătos spiritual.

Celei mai mici fetiţe din grup, în tot timpul improvizatului interviu, nimeni nu i-a dat nici-o atenţie. Puţin după, eu am întrebat-o despre ceea ce abia vorbisem cu celelalte, iar ea a răspuns:

— Probabil că cei mai buni se vor însura până voi creşte eu, dar soţul meu va fi, oricum, foarte bun, omenos şi fericit. O să-l fac eu aşa, o să-l ajut aşa cum Anastasia face.

Şi-atunci am înţeles că *Anastasia* le împărtăşea harurile ei, copiilor. De ce copiilor de la şcoala lui Shetinin Pentru că academicianul Mihail Petrovici Shetinin este cel mai măreţ mag, este cel care a pus bazele şi continuă s ajute la extinderea Spaţiului de Iubire.

Acum, ele sunt mici, cosiţele blonde ale Anastasiei,' dar vor creşte! Se vor răspândi pe Pământ, creând peste tot astfel de oaze, până vor cuprinde tot Pământul.

În timp ce şedeam în camera de la etajul doi al neobişnuitei case-turn, priveam la ornamentele şi desenele făcute de mânuţele acelor copii care păreau operele unor măreţi maeştri şi am avut impresia că mă aflu în cel mai măreţ şi luminos templu de pe Pământ. Asta, probabil, pentru că în *casa cărei* fiecare milimetru cu dragoste a fost mângâiat de mânuţele copiilor, se afla mai multă energie luminoasă decât în multe alte temple din lume.

Şi am gândit eu atunci: Iată, noi restructurăm templele şi mănăstirile dărăpănate, folosind tehnicile cele mai moderne, construcţii de fier şi beton; nu-i aşa de greu, astăzi, de reparat cu astfel de tehnologii. Venim, apoi, în aceste lăcaşuri cu sentimentul datoriei împlinite şi ne apucăm să cerem: *Binecuvântează-neDoamne*!, dar nu primim nici-o binecuvântare. Deoarece, în tot acest timp, atenţia lui Dumnezeu se va concentra asupra copiilor care construiesc neobişnuita casă-templu. Şi se va îngrijora El că li se termină copiilor cimentul, cărămizile şi scândurile pentru podele nu le ajung. Şi cu dragoste îl va binecuvânta Dumnezeu pe orişicare îi va ajuta.

Iar eu n-am rezistat tentaţiei de a destăinui aceste vlăstare. N-am rezistat, exact cum se temuse Anastasia şi iată ce s-a întâmplat:

Mergeam pe cărăruia din faţa casei printre mesele de bucătărie la care copiii se îndeletniceau cu treburile lor.

La un moment dat am simţit o căldură care se revărsa, ca dintr-un proiector, asupra-mi. Senzaţia de căldură era asemănătoare cu aceea care venea de la Anastasia când îşi concentra privirile asupra mea, numai că puţin mai slabă. M-am oprit şi am privit împrejur să disting de unde venea. O fetiţă de unsprezece ani stătea în picioare la marginea unei mese şi alegea orezul. Mă privi şi zâmbi. M-am aşezat lângă ea. Ochişorii ei albaştri mă încălziră şi mai tare cu privirile lor. Am întrebat-o:

— Cum te cheamă?

— Bună ziua. Pe mine mă cheamă Nastea.

— Aşadar, tu poţi să-ncălzeşti oamenii cu privirile aşa cum face şi *Anastasia*?

— Dumneavoastră aţi simţit?

— Am simţit.

Micuţa Nastea, chiar de nu în măsură completă, era înzestrată cu darul de a încălzi cu privirile corpul celui pe care-l alegea ea, la fel ca Anastasia. S-a

apropiat de noi Natalia S. Bondarciuc, s-a aşezat lângă noi, iar operatorul care o însoţea a pus în funcţiune camera. Fără să se sinchisească câtuşi de puţin, fără să se abată de la activitatea ei, micuţa Nastenka ne răspunse la întrebări.

— De unde asimilaţi voi cunoştinţele şi iscusinţa?

— Din stele.

— Ce învăţăminte ai tras tu din contactul cu siberiana Anastasia?

— Că este foarte important să-ţi iubeşti Leagănul Natal.

— De ce este atât de important?

— Întrucât Leagănul Natal este ceea ce ne-au lă-sat apropiaţii şi îndepărtaţii noştri părinţi.

— Cine sunt părinţii tăi, tatăl tău unde lucrează?

— Tata este învăţător, în şcoala în care predă este bine dar tot mai bine este aici.

— Voi trăiţi aici într-o familie unică, intimă şi fericită? Voi, în acest fel, nu uitaţi de părinţii voştri?

— Dimpotrivă. Tot mai mult ne iubim părinţii, le trimitem gânduri bune pentru ca şi lor să le fie bine ca nouă aici.

Camera video înregistra. Şi eu mi-aş fi dorit cu foarte mare ardoare ca micuţa Nastenka să le arate scepticilor ce este aceea – privire care încălzeşte.

— Nastenka, arată-le mai multor oameni cum poţi tu să încălzeşti cu privirea ta. Priveşte în obiectiv şi încălzeşte i în acest fel pe toţi cei care te vor vedea, i-am cerut eu.

— Pe toţi deodată, este foarte greu. S-ar putea să nu reuşesc.

Însă eu am continuat cu insistenţă. Am reformulat cererea şi atunci cu Nastenka s-au întâmplat exact aceleaş lucruri care s-au întâmplat cu Anastasia în taiga atunci când cu puterea voinţei şi cu *raza* ei de la distanţă, *a salvat* bărbatul şi femeia de la răzbunarea răufăcătorilor lor. Eu am descris această întâmplare în prima carte.

Anastasia, pe-atunci, m-a lămurit astfel:

— Asta nu Stă în puterile mele s-o fac, este ca şi cum ar fi deja planificat totul dinainte, nu de mine, eu nu pot să mă amestec direct. *Ele* acum sunt mai tari.

Cu toate astea, la insistenţele mele, ea mi-a îndeplinit dorinţa. Mi-a îndeplinit-o conştientă fiind că ar fi putut chiar să moară.

Micuţa Nastenka, în urma rugăminţilor mele insistente şi repetate, a încercat să facă la fel. Ea, de două ori la rând, a inspirat adânc aer în piept, a închis ochii pentru câtva timp, apoi cu seninătate a început să privească în obiectivul camerei. Operatorul fascinat a rămas imobil. Pe neaşteptate Natalia Bondarciucîşi dădu jos şalul de pe umeri şi o înveli pe micuţa Nastenka. Ea a fost prima care a observat cum mai întâi corpul fetiţei a început să vibreze apoi a devenit tot mai palidă la faţă.

Am înţeles imediat: nu trebuia să mai insist cu cererea mea. Şi că nu se merita ca atâta energie să fie cheltuită pe necredincioşi. Asta amplifica doar împotrivirea răutăcioasă în ei.

Adulţii veniţi în vizită nu au rezistat tentaţiei de a-i mângâia pe copii. I-au atins, i-au îmbrăţişat şi i-au mângâiat ca pe nişte pisici. Nu pot să-nţeleg de ce a trebuit s-aduc cu mine acel grup de persoane? Ştiam deja de desele vizite ale diferitelor comisii şi delegaţii de toate felurile sau pur şi simplu ale oamenilor de rând, care vin să privească la miracolele ieşite din mâinile copiilor de aici. Vor atinge orice le cade la îndemână şi vor lua ce le va place, fără ca, în schimb, să dea ceva de-al lor. Şi, poate, adevărat a grăit Anastasia: „Căutând să-ţi însuşeşti Binecuvântarea locului sfânt, tu gândeşte-te ce ai putea în schimb să-i laşi. Şi dacă încă nu ai învăţat cum să răspândeşti lumina împrejurul tău, de ce atunci s-o iei şi s-o păstrezi dosită-n tine ca într-un mormânt?”

Eu, s-ar părea că am nimerit în această şcoală împins de aceeaşi curiozitate. Doar mulţumită Anastasiei, academicianul Shetinin ne-a întâmpinat, iar copiii la masă ne-au poftit cu ospitalitate pe mine şi pe cei sosiţi împreună cu mine. Nu numai de mâncare am primit noi atunci, acolo. Focul viu din ochişorii copiilor nemăsurat de mult ne-a dat, iar noi în schimb ce le-am lăsat? Ca nişte protectori grijulii, noi pe creştete, i-am mângâiat pe copii.

Cuprins de repulsie pentru propria-mi persoană m-am retras deoparte de grupul sosit acolo împreună cu mine şi am început să meditez. La puţin timp s-au apropiat de mine deja cunoscutele Lena şi Nastenka.

— Liniştiţi-vă, – a şoptit uşor Nastenka. Aşa-s adulţii întotdeauna. Vor doar să mângâie şi să îmbrăţişeze. Consideră că este important să îmbrăţişeze. Iar dumneavoastră, de cu dimineaţă, sunteţi tot nervos. Haideţi cu noi în poieniţă, o să vă povestim despre Anastasia. Eu ştiu în care spaţiu se află ea acum.

Când am ajuns în poiană, operatorul cu camera video mi-a propus:

— Hai să-ncercăm să le mai luăm un interviu fetelor. Or să iasă nişte cadre minunate, uite ce peisaj minunat împrejur şi nu o să ne deranjeze nimeni aici.?

— Poate că nu trebuie. Le-am necăjit îndeajuns cu întrebările noastre sâcâitoare.

— Dar cu tine, oricum, le va face plăcere să vorbească. Pe jurnalişti şi pe vizitatori nu prea-i primesc *cu* plăcere în şcoală. Iar nouă ni s-a prezentat această ocazie unică! Ar fi mare păcat s-o ratăm. Crede-mă, îţi vorbeşte un profesionist.

Am luat microfonul, m-am apropiat de fete şi le-am întrebat:

— Va trebui să vă luăm un interviu. Eu o să formulez unele întrebări iar voi va trebui să-mi răspundeţi, sunteţi de acord?

— Dacă pentru dumneavoastră este important; atunci puneţi-ne aceste întrebări, – răspunse Lena, iar adăugă:

— Desigur, desigur,întrebaţi.

Fetele s-au ridicat în picioare una lângă cealaltă, şi-au aranjat lungile lor codiţe blonde şi au început să mă privească atent în ochi în aşteptarea întrebărilor. După două întrebări banale, am tăcut, devenind conştient că astfel de banalităţi şi întrebări standard le pun toţi cei care vin acolo, membrii tuturor comisiilor şi ziariştii. Doar că aceste fete sunt în măsură să răspundă la chestiuni la care puţini au avut ocazia, în viaţă, să se gândească. Avea dreptate otomanul cazac care spusese:

— Copilul meu, doar de trei luni învaţă în această şcoală iar eu simt deja că neîntârziat va trebui să învăţ şi eu câtuşi de puţin altfel voi trece drept un dobitoc în faţa lui.

Şi că îndeobşte, noi toţi, oare, nu-i înjosim pe copii cu întrebările noastre prosteşti, deliberat inoculându-le ideea că de mai mult nu sunt capabili? Stăteam mut dinaintea fetelor, cu microfonul în mână, înţelegând după feţele lor cum se îngrijorau pentru mine, văzând că m-am pierdut şi nu mai ştiu despre ce să vorbesc cu ele. Atunci, m-am dat bătut în faţa lor şi am recunoscut:

— Nu ştiu eu ce să vorbesc cu voi, ce întrebare să vă pun.

Şi atunci s-a complicat şi mai mult situaţia care deja era destul de comică şi aşa. Stăteam noi doi, eu şi operatorul, doi bărbaţi adulţi, în faţa a două copile

care, fără să piardă o secundă, au început, câte una pe rând, să ne explice cum se ia un interviu şi cum se vorbeşte cu un alt om:

— Destindeţi-vă, trebuie să ştiţi să vă destindeţi. Cel mai important este să vorbiţi deschis. Trebuie să vorbiţi despre ceea ce vă frământă.

— La noi nu vă gândiţi. La omul cu care vorbiţi trebuie să vă gândiţi, dar la noi nu vă gândiţi. Nu mai staţi încordaţi.

— Voi, întrebările voastre, cu inimile puneţi-ni-le. Noi o să vă putem răspunde, nu vă gândiţi la noi.

— Până când veţi putea din nou să ne interogaţi, mai bine să vă povestim noi despre câte ceva...

Ele s-au plimbat prin poiană, zâmbind şi atingând cu mâinile florile, au vorbit. Profunzimea cunoştinţelor asupra lumii, puritatea care le radia din suflete şi ochii lor plini de bunătate impregnau atmosfera dimprejurul nostru cu pace şi încredere. Operatorul filma cu ochiul dezlipit de camera video, fără să urmărească ceea ce înregistra. Nu am vizionat nici măcar odată caseta video pe care mi-a făcut-o cadou, Natalia Sergheevna. Mă uitam cum se plimbau prin poieniţă micuţele cosiţe blond-ruse. Ele vor creşte! În şcoală sunt trei sute.

Eu am scris despre această şcoală nu pentru a demonstra cuiva cine ştie ce, ci pentru a bucura inimile celor) care au citit, care au simţit-o şi înţeles-o pe Anastasia.

Dacă pe cineva dintre dumneavoastră vă deranjează ce şi cum am descris eu aici, atunci nu citiţi. Critici am primit eu destule şi despre stilul narativ şi despre greşelile gramaticale şi pentru aşa-zisele mele intenţii mercantile Însă cu toate astea, eu, cartea următoare, o voi scrie, mai bine abţineţi-vă s-o citiţi, întâmplările din ea sunt cu mult mai importante decât în cărţile dinainte, iar stilul narativ va fi uşor îmbunătăţit. Aţi putea să vă iritaţi prea tare.

Academicianul Shetinin

Cine este? Noi suntem obişnuiţi să caracterizăm omul, cercetându-i biografia, scrisorile de recomandare sau faima. În cazul nostru, însă, toate astea nu ar avea niciun sens. În Biblie se vorbeşte: „după fructe îi veţi cunoaşte...” Roadele academicianului Shetinin sunt chipurile luminate de fericire ale copiilor din şcoală şi ale părinţilor. Aşadar, cine este el? Natalia S. Boundarciuc, care nu este numai o stimabilă actriţă a Rusiei dar şi membru în conducerea Centrului Internaţional Rerich – (ONG), a declarat:

— Am avut ocazia să colaborez cu numeroşi cunoscuţi propovăduitori şi învăţători din diferite ţări ale lumii, dar niciunde nu am rămas atât de uimită ca aici. Cu siguranţă că noi am dat peste măreţul Mag. Mag, nu pentru că el cunoaşte străvechile magii, ci pentru că lui îi este cunoscut ceea ce multor dintre noi rămâne nevăzut.

Aş fi vrut şi eu să-mi împărtăşesc impresia ce mi-a lăsat-o întâlnirea cu Shetinin, dar eu nu sunt un bun cunoscător al acestor domenii ale instruirii, iar aprecierile mele ar putea părea neverosimile. Aşadar, am hotărât să transmit totul aşa cum a fost expus, fără să fac adăugiri şi să povestesc ceea ce-a vorbit Shetinin însuşi.

Natalia S.B., colaboratoarea ei, eu şi Mihail Petrovici ne-am îndreptat spre coridorul şcolii. Pe holul nedespărţit de niciun perete, aşezaţi în jurul meselor, se aflau copii de diferite vârste, cu toţii se îndeletniceau cu câte ceva necunoscut nouă, nici noi şi nici camera de luat vederi nu i-a deranjat de la ale lor. Câte unul, în răstimpuri, se ridica de la masă, mergea undeva prin casă şi se întorcea la locul lui. *Uneori se* apropiau de standurile cu cifre pe ele, atârnate pe pereţi, alţii se perindau prin casă, se adunau în cercuri şi discutau, explicau unul altuia şi lămureau câte ceva.

— Mihail Petrovici, ce se petrece aici?

— a întrebat Natalia Sergheevna.

— Aici, dumneavoastră vedeţi, în mare parte, încer carea de întâlnire. Dacă întâlnirea are loc, atunci copiii *pot* urma cursul de matematică de zece ani în nu mai mult de un an. Asta este tema. Asta se întâmplă cu cei înzestraţi

cu aceleaşi capacităţi şi depinde de cât de deschişi sunt ei în-relaţiile lor. Structurile lor de câmp îi ajută să-şi transmită liber informaţiile de la unul la celălalt. Vă este cunoscut' aforismul popular „dragoste la prima vedere”, când doi îndrăgostiţi se pot înţelege dintr-o jumătate de cuvânt. Atunci când tu nu ai apucat nici să deschizi gura şi celălalt deja a înţeles ce intenţionai să spui. Vedeţi dumneavoastră; aici se face tot ce se poate pentru ca ei să se simtă liberi şi» mulţumiţi. Aici pot pune neperturbaţi orice întrebare, pot să se ridice şi să se plimbe. Important este să întreţină contactul.

Este foarte important, ca în acest proces, copilul să lucreze pe contact, iar cel care declanşează procesul să se comporte la fel. Pentru că noi dăm frâu liber acţiunilor lor şi nu punem niciun accent pe vârstă. Aici, lângă Ivan Aleksandrovici – un băieţel de cincisprezece ani – stă o fetiţă de zece anişori pe nume Masha. Printre ei se mai află şi un student universitar Serghei Aleksandrovici care anul acesta va termina universitatea.

— Câţi ani are?

— Serghei Aleksandrovici, anul acesta va împlini optsprezece ani.

— Cum de termină universitatea la vârsta de şaptesprezece ani?

— Şaptesprezece ani înseamnă vârstă, iar noi aici ne străduim să nu folosim expresia *vârstă*. Este foarte important. Dumneavoastră observaţi cu atenţie; aici învăţătorii-s ca şi cum s-ar contopi cu elevii. Este adevărat totodată, că acest grup este deosebit. Printre ei se află unii care nu au putut lua parte la construcţia casei. Dinaintea lor stă o altă problemă: ei vor trebui să urmeze un curs de matematică. Un curs care de obicei durează zece ani. Vor trebui să-l urmeze ca apoi să-l transmită celor care lucrează la construcţia casei. Şi chiar aşa se şi întâmplă. Deoarece în ei ia naştere un nou sistem de integrare a elementelor comune de dialog reciproc. Memoriei noastre le sunt cunoscute, chiar de la începutul vieţii, structura Cosmosului şi regimurile de viaţă din spaţiul universal. Ca urmare, este imperativ ca noi să nu lăsăm ca gândurile de genul că ei nu ar putea face sau crea una sau alta, să ajungă la minţile lor. Dacă se întâmplă ca unul dintre cei care explică să perceapă astfel de gânduri, atunci elevii săi nu vor mai reuşi să asimileze. Cel mai important este ca cel care explică să *se* menţină în strict raport cu cele tratate de chestiunea în discuţie, atunci învăţătura va decurge de la sine. Să nu concentreze atenţia pe învăţat sau pe memorizare. Să nu lase niciodată să se

creadă că cineva acolo învaţă; Colaborând, ei vor uita cine este învăţător şi cine este elev.

În procesul de rezolvare a temelor vin folosite cunoştinţele strict necesare, de fapt se derulează o aducere aminte a celor uitate. Acesta este exact reflexul lui Pavlov; dacă vă mai aduceţi aminte: stimul – reacţie. Dacă sunt necesare măsuri urgente decid eu.

Foarte important este ca ceea ce fac ei să aibă o legătură nemijlocită cu oamenii ce-i înconjoară. Iar ei, în prezent, nu studiază pentru ei înşişi, asta-i cel mai important. Ei, acum sunt însărcinaţi cu transmiterea către alţii a ceea ce ştiu. Evaluarea, lor nu le este de folos. Ei ştiu că nu peste multe zile vor trebui să le transmită celorlalţi ceea ce ştiu. Ei au la dispoziţie principiul procesului de învăţare. Pentru fiecare grup în parte. El va urmări cum lucrează pe şantier cei cărora va trebui să le transmită cunoştinţele lui şi se îngrijorează ca nu cumva grupul său să rămână în urma celorlalţi. O altă mare importanţă o dă sensul conceptului *a-i servi pe ceilalţi*. Şi dacă ei, cu« adevărat, învaţă ceva, atunci acel ceva este înţelegerea” spiritului, aspiraţiilor şi gândurilor semenilor. Aici, nu matematica este importantă ci omul care concepe matematica. Nu matematica de dragul matematicii ci matematica de dragul căii pe care o arată ea pentru a se ajunge la Adevăr. Şi cu cât este mai amplu motivul „ *de* dragul cui” cu atât este mai răzbitor procesul de deplasare spre domeniul cunoaşterii.

Important este ca în atmosferă să circule sincerita-»

tea, nu trebuie în nici un caz să circule ofensele şi furia. În genere expresia „*nu* ayff” lipseşte în slavona antică nu exista oprirea mişcării sau cuvinte urâte. În antichitatea niciunui popor nu au existat niciodată expresii urâte care să definească vreun fenomen. Acesta nu există, asupra lui nu trebuie să se fixeze oamenii. Răul nu există. Dacă voi aţi nimerit într-o fundătură, atunci expresiile cu care să vă fie descrise căile de ieşire de acolo trebuie să fie de genul: ia-o la dreapta, ia-o la stânga, ridică-te, sau mai sintetic: *încotro să te îndrepţi* şi nu *nu stai corect*. În prezent, rusofobii ultragiază folosind expresia *s-ar spune pe ruseşte*, lăsând să pătrundă prin asta expresii deşucheate sau imorale. Kobzev are o definiţie foarte precisă a acestei expresii:

La strămoşii noştri, la slavoni
Printre măreţele învăţături
Din *totdeauna, pentru exprimare şi cuvinte*
S-*a demonstrat o mare consideraţie*.

Asta negreşit. Deoarece la aceia care cu vorbele se îndeletnicesc, orânduiala lor precisă şi curată trebuie să fie, sensul profund şi lipsit de expresii cazuale şi gânduri derutante. Cuvintele încălzite de sentimente au o neasemuită importanţă.

Adevărul, rezultatul, spiritual trebuie să fie Neapărat copilul să fie armonizat în procesul natural al Universului, de necontenită auto-reprocreare. Abia atunci i-ai dăruit copilului tău bucuria vieţii şi o existenţă reală. Şi nu aşa-zisele forme; uite eu am reuşit, m-am descurcat, fiul meu, ţi-am cumpărat cămaşă, pantaloni, pantofi... de-acum chiar pot să mor. Şi ce i-ai dat fiului tău? Vezi tu, cadourile tale pot să dureze un sezon, cel mult! Dar dacă i-ai fi dăruit tu fiului tău un nume demn, o onoare, un rost pe lume prieteni ai lui şi o lume înfloritoare...! Când i-ai dat înţelegerea Adevărului, a existenţei şi înţelepciunea vieţii, abia atunci poţi spune:

„Fiule, ţi-am dat ce-i mai important, tu vei fi fericit»! Îţi vei cumpăra cămaşă, îţi vei construi casă, acum tu *ştii* cum să le faci pe toate astea."

Ascultând toate aceste vorbe ale academicianului Shetinin şi observând strânsa relaţie dintre copii şi el, ai tras concluzia că toate acestea se aseamănă într-un mod uluitor cu ceea ce spunea Anastasia despre copii şi am rămas uimit: „Cum de pot gândi atât de similar, pustnica siberiană *Şi* acest academician cărunt?" *Şi*, în genere, de ce vorbeşte el cu mine? De ce cu atâta căldură m-a primit, la masă m-a pus şi m-a tratat atât de sincer? M-a condus prin şcoală, mi-a arătat tot. De ce? Ce reprezint eu pentru pedagogie? Nimic. Un fost ucenic. Desigur... ea, încă odată, s-a străduit să...

Se înţelege de la sine că mi s-a oferit această oportunitate de a vizita şcoala lui Shetinin doar mulţumită Anastasiei. Însă cu Shetinin nu am discutat niciodată despre Anastasia. Am discutat pe teme de viaţă, la fiecare vizită a mea am mers să vedem cum decurge construcţia neobişnuitei case-templu. Despre cărticică el *a* spus doar', „este o carte foarte precisă" şi atât.

La câteva zile după vizita de la şcoală, întorcândumă împreună cu grupul participant la conferinţa cititorilor,' am vrut să le-o prezint şi lor pe Nastenka.

Aş fi vrut ca, Nastenka să ne încălzească pe toţi cu privirea ei numai că s-a întâmplat ceva inexplicabil. Eu, împreună cu Mihail Petrovici, mergeam pe coridorul şcolii. Eu o cercam din priviri. Căutam aşa cum caută izvorul de lumină orice vietate de pe Pământ.

— S-a stins Nastenka, – pronunţă pe neaşteptate Shetinin, – acum mă necăjesc să-i întorc puterile. Încet, dar cu mari eforturi. Restabilirea completă cere timp.

— Cum adică s-a stins? De ce? Era puternică Nastenka. Ce s-a întâmplat?

— E adevărat că ea este puternică. Dar şi efortul emoţional din partea ei a fost puternic.

Stăteam în cabinetul lui Shetinin înfuriat şi supărat pe mine însumi. Da' pentru ce?! Ce şi cui am vrut să-i Să demonstrez fără să pun la socoteală vorbele Anastasiei: „nici prezenţa mea fizică şi nici miracolele făcute asupra publicului, în inima necredincioşilor nu vor revărsa lumina credinţei... toate *acestea doar* tulburarea o vor amplifica în aceia căror viziunea asupra lumii aşa cum reiese din ele, nu le place.”

„Gata! Ajunge!, – am gândit eu, n-o să mai dovedesc nimic la nimeni şi nu o să mai scriu nimic. Ajunge! Am terminat cu scrisul!” am gândit eu în sinea mea. Shetinin, ca din senin, vorbi:

— Nu trebuie să încetezi să scrii, Vladimir.

Pe urmă s-a apropiat de mine, mi-a pus mâna pe umăr şi, privindu-mă drept în ochi, începu să murmure o melodie. Academicianul cu părul nins atacă unele note acute,însă ceea ce mă miră mai mult, melodia murmurată de el *era* aceeaşi melodie pe care mi-a cântat-o Anastasia în taiga.

spre ieşirea din şcoală, printre copii care mişunau în toate direcţiile, am zărit-o, aşezată pe un scăunel, pe micuţa Nastenka. M-am îndreptat spre ea. Ea m-a văzut, s-a ridicat, iar când şi-a înălţat privirile – din ochişorii ei obosiţi, numaidecât m-au învăluit căldura şi lumina. Abia atunci am înţeles cu adevărat: ea îşi dăruieşte energia şi căldura ei toată, fără rezerve, pentru a o ajuta pe cealaltă...S-o ajute pe siberiana Anastasia şi *sa* ajute visele ei. Vise, acum devenite comune amândurora. În ce stă puterea acestui vis? Cum se întâmplă toate astea? De ce ele, cu atâta dăruire... Şi acele priviri de copil... Ar ajunge oare o viaţă de om pentru a deveni demn de acele priviri? I-am răspuns în şoaptă:

— Bună să-ţi fie ziua, Nastenka.

Şi-n sinea mea am adăugat”. „Nu trebuie, Nastenka. Îţi mulţumesc. Iartă-mă...”

— *O* să vă petrec. Eu şi Lena vrem să vă conducem până la maşină.

Până când maşina a virat complet, eu m-am uitat la tot mai micile figurine rămase în capătul aleii, sub un lampion din faţa casei-turn. Nu-şi fluturau mâinile în semn de bun rămas. Amândouă ţineau câte o mână înălţată cu palma orientată spre maşina care se îndepărta tot mai mult. Ştiam acest gest, mi-l explicase mai înainte Shetinin. Însemna: „; „Noi te îndrumăm cu razele noastre de bunătate, fie ca ele să te însoţească oriunde vei merge”. Şi iarăşi îmi încolţi gândul: „Ce-aş putea să fac, cum să mă schimb sau cum să-devin pentru a fi demn de razele lor?”!

Ce să accepţi, în ce să crezi?

Întâlnirea cu academicianul Shetinin Mihail Petrovici Şi cu şcoala lui a avut loc după a doua vizită făcută Anastasiei. După vizitarea acestei şcoli, din mine s-au spulberat şi ultimele îndoieli în ceea ce priveşte modul în care Anastasia vorbea despre educaţia copiilor şi felul în care ea se comporta cu fiulnostru. Totuşi, acolo în taiga, ceva din mine i se împotrivea. Nu vroiam să cred. Cel puţin, nu tot ce spunea ea...

Scriu aceste rânduri şi îmi imaginez câţi dintre cei care le citesc, fie cu voce tare, fie în gând, spun: „Dar cât se poate să nu crezi? Chiar de în nenumărate rânduri a avut ocazia să se convingă de dreptatea ei, cu toate astea el, ca un debil, nu poate accepta acest nou fenomen.”

Fiica mea Polina a adus de la una din conferinţele cu cititorii o casetă video. Am privit-o şi am ascultat un învăţat pe nume Speranski, care, direct de pe scenă, a spus: „Ceea ce vorbeşte Anastasia, Megre nu poate pătrunde în profunzime. Nimic din toate astea nu este pe înţelesul lui.”

Eu nu sunt supărat pe el, dimpotrivă el, într-un mod foarte interesant, a vorbit despre toate astea, sala l-a ascultat cu respiraţia tăiată iar eu, doar mulţumită lui, am înţeles că „Anastasia este Esenţă, substanţă de sine stătătoare.”

Ce rost are să vorbesc aici despre mine, care mai tot timpul m-am ocupat cu alte treburi? Mai bine despre acei învăţaţi care despre Pământ au studiat., cu toate astea, despre copii ori au tăcut ori au vorbit în şoaptă sau au gângăvit... Până şi copiii îmi scriu în scrisorile lor, mă avertizează să fiu mai atent când vorbesc despre ce spune şi ce face Anastasia.

Însă eu vă asigur, stimaţi cititori, acum sunt mult mai atent cu Anastasia, totuşi asta nu înseamnă că nu pot să nu o contrazic sau să nu mă îndoiesc. Nu pot pentru că nu vreau ca eu şi toată obştea noastră contemporană să ne considerăm nişte idioţi. Nu vreau să cred că noi toţi am apucat pe calea degenerării.

M-am chinuit să le găsesc cel puţin o explicaţie gesturilor noastre. Sau a incompatibilităţii lor cu contemporaneitatea noastră. Şi mă voi strădui atât cât pot; Şi dacă nu aş face-o, credeţi-mă, ar trebui să acceptăm nu numai asta, dar

cu mult mai mult... Situaţia îngrozitoare în care se găseşte societatea noastră astăzi. Iar dacă despre iad ne va veni vremea să vorbim, atunci aflaţi că noi înşine spre iad ne croim *cărarea*. Haideţi să luăm în discuţie cel puţin educaţia copiilor. Eu, despre mine însumi, voi vorbi şi despre cei asemănători mie şi ştiu că nu-s puţini.

La şcoală eram mediocru, iar tata mă pedepsea pentru fiecare doi luat. Mă pedepsea nu numai interzicân-să ies la joacă pe drum cu prietenii mei sau refuzân-du-mi o nouă jucărie dar şi cu altele mult mai severe. Şi era groaznic. Mai groaznic decât o curea la fund. Însă de ceva mai îngrozitor eram terorizat eu tot timpul. Şi mergeam la tablă ca la eşafod. Şi rupeam foile din carnetul de note.

Anii de şcoală sunt minunaţi. *Cu cartea*, *caietul şi cântecelul*. *Dar nu poţi îndărăt să-i aduci*, *Zboară oare fără urmă*? *Nu*, *nu vom uita niciodată*, *Anii de şcoală*.

Vă mai amintiţi cuvintele sugestivului cântecel, cât de minunaţi erau anii de şcoală? Sugestive, sugestive. Şi haideţi să ne amintim noi şcolarii, că doar eram cei mai numeroşi, cu câtă bucurie aruncam cât colo ghiozdanele, odată începute vacanţele.

Cum pot fi minunaţi anii de şcoală pentru un copil ale cărui procese fiziologice cer multă mişcare, dar căruia i se impune ca pentru patruzeci şi cinci de infinite minute să stea şezut fără să se mişte aproape deloc, într-o poziţie rigidă şi fixă, cu mâinile întinse dinainte pe bancă. Câte unul cu caracter flegmatic suportă aşa ceva, dar cel al cărui natură este vivace, temperamentală şi impulsivă, el ce să facă? Cum poţi să-i supui aceluiaşi regim pe toţi laolaltă ca pe nişte roboţi... *stai locului altfel*...

Dar stă locului, se chinuie să reziste pentru cele patruzeci şi cinci de minute, micuţul om, iar după o pauză de zece minute alte patruzeci şi cinci de chin, aşa de-a lungul luni, ani, un deceniu. Îi rămâne o singură cale de scăpare şi anume cea a resemnării, d*ar* cel mai grav este că va trebui *să se* resemneze la ideea că viaţa lui va fi doar o resemnare în" faţa a câte ceva. Să trăiască, să se însoare după cum a fost instruit, să meargă în armată că aşa sunt ordinele. Să creadă morţiş în ceea ce i se spune.

Cel care, cu uşurinţă, a acceptat să se resemneze" este foarte simplu de strunit. Bine ar fi ca măcar să fie sănătoşi fizic pentru diferite munci, însă se

întâmplă să apuce băutura, să se drogheze. Oare pentru ce fac toate astea – droguri, alcool? Nu oare pentru a se rupe măcar pentru câteva clipe de chinul pricinuit de atot-subordinarea care le ţine prizoniere sufletul şi inima într-un mod incomprehensibil lor. Astfel se apucă de băut sau se droghează. Eh, nu mai zboară ei – aceşti ani de şcoală – atât de repede, se prelungesc de-a lungul a fiecare patruzeci şi cinci de minute de groaznică tortură.

Străbunicii, bunicii şi taţii noştri considerau şi încă, mai consideră şi o facem fiecare la rândul nostru, că aşa *este* rânduit; copilul nu trebuie să-nţeleagă. Şi că a-l forţa este un bine pentru soarta lui. Şi iată că şi astăzi continuăm, aşa cum, de-a lungul secolelor au făcut străbunii noştri, să credem şi să le spunem că-i îndrumăm pe fii noştri Vanicica, Kolea, Saşa şi Mashenka pe calea binelui, pe calea cunoaşterii –, Adevărului. Haideţi să spunem AJUNGE! Haideţi să judecăm!

Să ne amintim perioada prerevoluţionară. În scaunele băncilor stau strămoşii noştri, pe atunci încă mici copii. Despre legile lui Dumnezeu li se predă, despre istorie! şi cum fiecare trebuie să trăiască. Cei care nu au putut să-nveţe pe de rost ceea ce li s-a predat, sau cei care nu reuşesc să accepte ideologia după care este orânduită lumea, aşa-zi să ideală, sunt pedepsiţi cu rigla peste degete de către profesorul sever, care argumentează că toate astea doar spre binele lor sunt făcute.

Dar iată că a avut loc şi revoluţia. Abia după asta părinţii au ajuns la o concluzie: că fiilor lor le sunt impuse absolut absurde şi inutile. De prin sălile de clasă au fost aruncate toate cele care erau considerate vechi şi depăşite, noi legi le-au fost create copiilor. Cât despre legile lui Dumnezeu: o aiureală fără sfârşit. Din nou, omul se trage din maimuţă. Înfăşuraţi-vă cravata purpurie, pe rânduri aranjaţi-vă, citiţi versuri de admiraţie şi slăviţi cu pasiune comunismul. Şi au slăvit copii, cuvântul de pionier şi l-au dat părinţilor „Pentru copilăria noastră fericită. Îţi mulţumim ţie patrie iubită!” Şi iarăşi, cei care fără înflăcărare s-au comportat au fost bătuţi, marginalizaţi şi judecaţi în public.

Iar acum, după cum se poate vedea, în secolul nostru, chiar sub ochii noştri ia naştere o nouă rânduială. Cravatele roşii să fie aruncate. Ciuma roşie ne-a cuprins. Comunismul este o infinită ipocrizie şi o teroare infernală. Omul se trage din maimuţă? Iată o altă tâmpenie nemaiauzită! Noi, din cu totul altceva, ne tragem! Comerţul, democraţia – uite Adevărul concret!

Unde-i Adevărul, unde-i dogma înşelătoare? Este indescifrabil până la capăt. Copiii, însă, tot în dosul băncilor stau fără să se mişte, iar la catedre profesorii severi...

De-a lungul multor secole se practică acest sadism spiritual pe copii. Ca şi cum o atroce fiară invizibilă s-ar strădui ca pe fiecare nou-născut să-l împingă într-o celulă nevăzută. Cine sunt oare slujitorii credincioşi ai fiarei cumplite? Cine or fi oare cei care iau în derâdere spiritualitatea în faţa copiilor? În faţa fiecărui nou-sosit pe lume. Care este numele lor? Care este meseria lor?

Dar ce-ar fi să-i numim pe aceştia cu numele învăţătorilor d şcoală şi al părinţilor? Aşa, dintr-odată, parcă nu reuşesc să cred, dar voi?

În zilele noastre învăţătorii sunt tot mai rău trataţi, salariile nu le sunt date la timp. Ei fac repetate greve. „N-o să mai învăţăm copiii" ameninţă ei. Spuneţi voi, este un rău sau un bine când oamenilor care muncesc nu le sunt plătite salariile? Desigur că este un rău. Deoarece omului, ca să trăiască, îi trebuie câte ceva acolo... Dar dacă printre grevişti se află într-adevăr şi acei sadici spirituali? Acum spuneţi-mi dacă este un bine sau un rău că nu le sunt plătite' salariile celor care-şi bat joc de fiii voştri?

În genere, grevele învăţătorilor m-au împins să meditez profund. În timpurile noastre, în Novosibirsk S-au înfiinţat şcoli ,private cu plată. Organizatorii *acestora* selecţionează învăţători cu anumite aptitudini şi le plătesc salarii frumoase; aproape de două ori mai mari decât cele plătite învăţătorilor din şcolile de stat. Cu toate astea nu toţi pot să-şi trimită copii să studieze în aceste noi şcoli, deşi partea financiară nu i -ar împiedica. Toate astea pentru că nu sunt îndeajuns de multe astfel de şcoli. Dar, cum de nu sunt de ajuns?

Motivul este cât se poate de clar: lipsesc învăţătorii buni care să predea. Proprietarii şcolilor nu-i pot găsi. Şi încă o întrebare: învăţătorii buni nu sunt de găsit nici măcar pentru salarii aşa bune, atunci cine sunt toţi aceia care fac greve? Uite, asta-i întrebarea care mă frământă.

Un singur lucru vreau să subliniez; nu aş vrea să se înţeleagă că eu acuz doar pe învăţători dintre toţi cei care trăiesc în societatea noastră contemporană. Vorbind despre ei, eu nu mă exclud, dimpotrivă mă am în vedere pe mine însumi în prima persoană. Fac parte şi eu dintre ei. Eu sunt tată şi recunosc că pe fiica mea am constrâns-o să înveţe *ce* i se preda la

şcoală, apoi s-a întâmplat ca la începutul Perestroykăi s-o întreb: „Acum, la istorie, profesorii ce vă predau?” Polina mi-a răspuns: „Vorbeşte profesorul... ca şi cum ar tăcea.” Ce aş fi putut să-i răspund în *această* situaţie fetiţei? I-am zis doar: „Tu nu te înţelepţi. Învaţă, învaţă.”

Greve, azi, nu fac doar învăţătorii. Doctorii, învăţaţii, minerii, toţi fac greve. Greviştii îşi vântură lozincile: „Cerem destituirea guvernului, cerem demisia preşedintelui”. Toate astea ei le apreciază dintr-o logică: Din moment ce salariile nu le plăteşte statul, înseamnă că strâmb îşi îndeplineşte sarcinile.

Pare totul logic în jalbele lor pentru ziua de azi, dar mâine?.. Mâine ce va mai fi? Din nou o întrebare. Poate că mai târziu va reieşi că guvernul şi preşedintele au stat de partea binelui şi de la atentatorii şi vampirii Terrei i-au salvat pe toţi. Involuntar, poate, şi fără preştiinţă şi-au riscat puterea, nimerind sub grindina răuvoitorilor, dar bani nu le-au dat sadicilor, nimicitorilor de Suflete şi trupuri umane şi distrugătorilor Pământului. Iar aceia, în istericale, dinaintea tuturor drept martiri s-au arătat.

Astăzi martiri. De pe poziţiile lor contemporane au respectat postulatele, însă mâine noi postulate vor ieşi şi-atunci cine şi cum va fi? Rămâne cu semnul întrebării. Anastasia a spus:

— Calea nedreaptă fiecare singur şi-o alege. Dintot-deauna răsplata, în această viaţă vine şi nu după. Cu sosirea fiecărei noi zile, odată cu răsăritul soarelui, fiecăruia îi este dat ca pentru fiecare acţiune a sa să-şi definească justeţea căii, alegerea ţieîţi este dată! Tu, de bună voie alege încotro s-o apuci! Tu eşti Om! Fii conştient de condiţia ta! Tu eşti Om – predestinat în rai să te naşti.

— Unde este acest Rai? Cine ne-a adus pe noi în acest fel de hăţiş?

— Fiecare omîşi creează singur totul.

Voi doar încercaţi să-nţelegeţi ce mai vorbeşte ea. Ne încredinţează că a sosit momentul ca anumite procese cosmice să fie accelerate. Iar cei ale căror moduri de viaţă nu sunt compatibile cu adevăratele legi ale existenţei vor fi supuşi unor teste, mai întâi obişnuite, transparente şi aceste teste pentru ei vor fi ca nişte semne bune pentru a-i face să-nţeleagă sensul corect al acţiunilor lor şi să devină conştienţi de calea pe care vor trebui s-o urmeze. Ceilalţi, însă, care nu vor reuşi să pătrundă toate astea, vor mai avea parte de câteva nenorociri, ca apoi din viaţa terestră să plece şi doar peste zece mii de ani să se renască sănătoşi.

Dacă ar fi să ne luăm după afirmaţiile ei, atunci înseamnă că minerii care cotrobăie viscerele Pământului, doctorii medicinei noastre moderne care cercetează ingineria genetică şi savanţii care fabrică tot felul de substanţe aducătoare de moarte, au primit deja primul avertisment sub forma marginalizării lor de către societatea contemporană şi a insatisfacţiilor materiale. Aceia care, actual, sunt în posesia de bunuri materiale, deja de tot mai mari remuşcări morale suferă, în subconştientul lor realizând că acţiunile lor sunt doar dăunătoare şi nu aduc niciun bine nimănui. M-am străduit s-o contrazic, argumentând importanţa cărbunilor pentru uzinele noastre,însă ea:

— Pentru care uzine? Pentru acelea care din coşurile lor fum greu împrăştie şi ard aerul respiraţiei omului predestinat, topind metale pentru a fabrica mitraliere şi gloanţe?

Cu alte cuvinte, ea afirmă că sistemul artificial de viaţă adoptat astăzi de umanitate nu este nici pe departe desăvârşit şi tot ce a atins în realizările lui de până acum, va da naştere doar cataclismelor.

S-a scormonit Pământul de pe sub marile oraşe, au fost purtate zăcămintele curate de petrol natural printr-un întreg sistem de ţevi şi robinete, care, demult nemaifiind întreţinute, au început să rugineascâ, iar toată această putreziciune se amestecă cu apa care vine la robinet fiind purtată astfel în fiecare casă.

Şi mai spuse Anastasia:

— O să vină vremea când omenirea va înţelege. Cel mai ilustru savant va veni la grădinuţa băbuţei.

va cere el o pătlăgică să mănânce. Savantul şi creaţiile sale, astăzi băbuţei nu-i sunt necesare câtuşi de puţin. Despre ei, nimic nu ştie baba şi nici nu vrea să ştie. Ea, liniştită, fără savant, trăieşte. Însă el fără ea nu poate trăi. El trăieşte într-o lume iluzorie, nerodnică, care-l poartă spre nimic. Ea îi aparţine Pământului şi Universului întreg. Universului, băbuţa îi este necesară, savantul nu.

Am încercat atunci să obiectez că dacă noi nu am mai produce arme şi ne-am îndeletnici numai cu munca pământului, vom deveni slabi şi vulnerabili la atacurile celor dezvoltaţi tehnologic şi înarmaţi.

— Problema lor va deveni cum, chiar de propriile arme, să se apere. Şi de cataclismele sociale de ei declanşate.

— Da' lasă ei baltă totul şi cu mitralierele lor vor alerga spre grădinuţele babelor noastre şi ale grădinarilor nu au arme pentru a se bate.

— Crezi c-or s-ajungă? Tu cum crezi? Nu se vor sfâşia unii pe alţii de la băbuţe?

Şi dacă ar fi să nu o contrazicem pe Anastasia şi *să* acceptăm ce spune ea, atunci ar trebui să ne considerăm complet idioţi, nişte viermi vânători de interese. Nu cred că omenirea ar vrea să se vadă într-o astfel de lumină!

Aşadar, să nu-i dăm toată dreptatea ei, eu mă străduiesc ca măcar câtuşi de puţină raţionalitate să găsesc în ceea ce facem noi. Şi de ar fi să nu găsesc o confirmare plauzibilă şi să accept neverosimilitatea căii alese, atunci... Atunci ce ar fi? Haideţi să judecăm. Poate că ar merita efortul să-i lăsăm pe copii să crească fără să urmeze postulatele noastre? Şi copiilor să le cerem să ne-arate cum şi spre ce să ne îndreptăm?

Anastasia vorbeşte despre copiii care vor fi feriţi de mutilarea spirituală din partea noastră, cum că vor fi în stare să găsească singuri calea spre Adevăr, vor reuşi să se salveze şi să ne *salveze şi* pe noi, mai *concret spus*, împreună cu ei să reuşim să repurtăm raiul primordial pe Pământ.

Totul simplu şi nu prea, pe lumea noastră s-ar părea... Atunci de ce nu, spuneţi-mi, de ce să nu se răspândească experienţa şcolii lui Shetinin? De ce să nu se facă măcar câte o şcoală de acest fel în fiecare centru raional? Pare-se că nu-i simplu. I-am cerut lui Shetinin să pună bazele unei astfel de şcoli şi în Novosibirsk. A fost de acord, d*ar* nu s-a găsit nimeni dispus să ne dea o mână de ajutor. Asta a fost problema. L-am întrebat pe Shetinin-.

— Hai să presupunem că se vor găsi şi prin alte oraşe persoane dispuse să pună bazele a astfel de şcoli, atunci dumneavoastră ne-aţi ajuta să le organizăm?

— Aşa dintr-odată nu se stabileşte nimic, Vladimir.

— De ce?

— Nu se vor găsi atâţia profesori pentru toate acele şcoli.

Şi din nou gânduri? Ce vrea să-nsemne „nu-s”?

Atunci toate acele greve cine le face?

Şcoala lui Shetinin nu este privată, este o şcoală oficială de stat. Este una din şcolile gratuite ale Ministerului învăţământului Federaţiei Ruse. Însă de ce este acolo între munţi, pe potecuţă? Care o fi motivul acestei alegeri? Şi de ce

au tras în academicianul Shetinin? De ce l-au omorât pe fratele lui? De ce cazacii îl ajută la apărarea şcolii? Pe cine deranjează şcoala? Cui nu-i place?

Am fost invitat de către Consiliul de conducere al Dumei, mai exact de Comitetul Constitutiv. Printre membrii acestui comitet erau unii care citiseră primele două cărţulii despre Anastasia. Atât în Dumă cât şi în Consiliul Constitutiv s-au găsit oameni care au înţeles şi au interpretat spusele Anastasiei. Persoane de bine. Le-am vorbit şi despre Shetinin cu acea *ocazie*. Am *aflat* că şi ei îl cunoşteau bine şi vorbeau cu admiraţie şi cu respect despre el.

— Aşadar, care-i problema? Am întrebat eu. De ce nimic nu se schimbă în orânduire? Ca şi-nainte suferă copiii şi merg la tablă ca la eşafod. Încă mai stau smirnă şi astăzi în bănci. Răspunsul a fost trist pentru mine. Şi, din păcate, era tragic pentru aceia care încă mai sunt copii în zilele noastre. Paradoxal, dar tocmai învăţătorii s-ar părea să fie piedica, am remarcat eu după ce-am auzit tristul verdict:

— Spune-mi, cu mulţimea de titluri ştiinţifice, şi cu nenumăratele disertaţii pe tema educaţiei copiilor ce să facem, atunci? Ce să facem cu puzderia de institute? Pentru toate acestea a fost conceput un întreg sistem. Angrenajul pornit şi forţa cinetică a mişcării sale nu-s chiar aşa uşor să le opreşti dintr-odată. Fiecare disertant, mai ales dacă i-a fost atribuit titlul de se luptă să-şi impună propriul punct de vedere. A mai aflat apoi că una dintre femeile care au vizitat şcoala, o deputată din Dumă, dezamăgită de ceea ce a văzut la şcoala lui Shetinin, a declarat:

— Nu am înţeles absolut deloc logica unei şcoli de acest fel, este atât de ciudată, pare mai degrabă o nouă sectă.

Necunoscând sensul exact al cuvântului *sectă*, la câtva timp după ce-am auzit declaraţia acelei politiciene am-luat un dicţionar şi am controlat. Iată ce era explicat în dicţionar în dreptul cuvântului:

«Sectă, *secte*, S.f. Comunitate religioasă desprinsă de biserica oficială respectivă; p. ext. grup (închis) alcătuit din adepţii unei doctrine (filozofice sau politice) cu interese proprii restrânse. – Din fr. *secte*, lat. *sectă*»

Nu prea se înţelege ce avea în vedere acea politiciană cu acest cuvânt dar, după mine, nici prima definiţie şi nici a doua nu se potrivesc pentru a descrie şcoala lui Shetinin. Iar dacă el s-a dezis, atunci de la bine sau de la rău s-a dezis? Gândesc eu, cum este şi normal, că de la sadismul practicat pe copii

s-a dezis el. Dar iată că despre Dumă, ale cărei deputaţi fac astfel de declaraţii, nu pot să spun nimic. Fie ca singuri, cititorii, să se gândească în ce măsură li s-ar potrivi, anumitor fracţiuni ale Dumei; definiţia: „*p. ext. grup* (*închis*) *alcătuit din adepţii unei doctrine* (*filozofice sau politice*), *cu interese proprii* restrânse”. Sectă, vasăzică?

În Shetinin au tras. Însă el este bărbat. Acum, cât de cât, o să-l susţină cazacii. Şi Anastasia a spus că va proteja noile vlăstare. Acum îmi este clar; mai bine Anastasia, pentru moment, să nu iasă din taigaua ei. De ar fi fost ceva mai agresivă ar fi biciuit cu raza ei printre disertaţii, printre titluri şi printre toate acele putregaiuri.; Dar nu-i aşa. Cu calm. Va trebui mai întâi Schimbată conştiinţa.

Aşadar, ce-am gândit despre educaţia copiilor, despre şcolile moderne, am scris, doar că, probabil, totul este haotic şi nu îndeajuns de just. Nu am fost prea imparţial întrucât mi-am dorit, în general, despre şcoala noastră chinuită să scriu, despre şcoala rusească. Stilul de scris mi s-a transformat într-unul nou după întâlnirea cu Anastasia şi se pare că nu toate cuvintele să fie prinse în el.

Aş mai fi vrut, de asemenea, să le spun acelor învăţători care au posibilitatea: daţi-le copilaşilor şi câte o fărâmă de bunătate în afara sistemului şcolar şi, aşa cum Shetinin spunea, „înscrieţi copiii în procesul natural al Universului”. Eu vă mulţumesc! Şi mă închin până la pământ în faţa voastră.

Un alt lucru am mai reuşit să pricep din ceea ce spunea Anastasia despre educaţia copiilor: în primul rând ar trebui să devenim conştienţi că fiecare copil este o personalitate distinctă. Spre deosebire de noi adulţii, copilul, desigur că din punct de vedere fizic, este mai delicat, dar nemăsurat mai bun decât noi, el este imaculat, este încă necompromis de postulate. Mai înainte de a-i umple capul cu tot felul de *aşa-zise* drepte învăţături, ar fi de datoria noastră ca mai întâi noi înşine să înţelegem câte ceva despre reala orânduire a lumii. De unii singuri s-o facem, fără sprijinul nimănui să judecăm. Barem pentru un timp să lăsăm deoparte postulatele născocite de alţii.

Noi, oamenii de afaceri ar trebui să ne apucăm să căutăm într-un fel sau altul profesorii pentru ca în fiecare oraş să fie înfiinţată câte o şcoală ca aceea a lui Shetinin unde să-nveţe copii noştri şi nepoţii.

Despre medium

După zi, şederea mea în taiga se scurge, dar eu nu-mi găsesc nici-o ocupaţie. Anastasia aleargă încolo şi încoace, îşi vede de treburile ei. Feciorul, chiar de încă aşa mic, se descurcă de minune acolo cu dădacele sale sălbatice. Ciudată, treaba asta mi s-a părut: lumea parcă în mod deliberat a organizat totul ca niciodată să nu stai degeaba. Dar aici în poiană, plimbă-te doar şi meditează. Şi uite că mă plimb şi meditez. Am mers din nou la iaz, m-am aşezat pe mal la locul meu preferat sub un cedru. M-am uitat la săculeţul cu scrisorile de la cititori şi am gândit: „Să nu uit s-o pun pe Anastasia să răspundă la toate întrebările”. Numai ce s-a apropiat de mine i-am şi spus:

— Uite scrisorile de la cititori. Eu le-am sortat pe toate în funcţie de întrebări. Sunt întrebări despre educaţia copiilor, diverse propuneri, despre religii, despre premoniţiile asupra Rusiei, despre războaie, versuri şi cerinţele anumitor *medium* din scrisori. Le vezi?

– Da, le văd.

Argumentul cel dintâi despre care am început să vorbim au fost *medium*.

— Există oameni care afirmă, uite scriu aici în scrisori, că au contact cu civilizaţii extraterestre, cu anumite personalităţi ale trecutului, aud anumite voci, unii dintre ei imprimă pe bandă magnetică ceea ce aud, apoi vorbesc ca ei, informaţiile cedate lor de către Măreţul Intelect al Universului. În lume se tipăresc mulţimi de cărţi despre *medium*. De exemplu, există o femeie pe nume Blavatskaya care a scris câteva cărţi groase despre astea, iar soţii Rerich care au pictat tablouri şi au scris. Tablourile şi cărţile lor sunt foarte apreciate în multe ţări din lume. Unii oameni Se sperie, le este frică de aceste voci. Uite, am aici o scrisoare de la o fetiţă din Kliniţa, ei îi vorbeşte o voce. Îi spune că el este un învăţător foarte înţelept şi că ea trebuie să-l asculte, însă fetiţa se sperie şi cere ajutor; Este posibil ca cineva să intre în contact cu ea şi dacă-i aşa cum se face asta?

— Vladimir, ce este, după tine, o civilizaţie extra-terestră?

— O populaţie a unei alte planete, a unei stele sau altceva nevăzut apropiat vieţuitoarelor. Din moment ce ei intră în contact cu aceste personaje

care au trăit odată pe Pământ, înseamnă că aceştia mai trăiesc pe undeva prin invizibil şi acum.

— Fiecare om, Vladimir, este astfel conceput încât să fie accesibilă atât partea invizibilă a Universului cât şi cea văzută. Fiecare om poate intra în contact cu cine şi cu ce vrea. Contactul ia naştere aproape în acelaşi mod în care funcţionează aparatul vostru de radio. Există o infinitate de staţii care transmit informaţii de tot soiul, însă proprietarul radioului alege ce-i place să asculte.

este, totodată, şi aparat de radio şi proprietarul acestuia. De conştiinţa şi de puritatea sentimentelor lui depinde staţia sau sursa pe care o recepţionează. Regula stabileşte ca acea informaţie să fie direcţionată spre un anumit om care să fie capabil să o folosească şi s-o înţeleagă. Totul trebuie să decurgă echilibrat şi liniştit şi fără derutante accente pe supremaţie.

Se întâmplă ca unui om să i se vorbească despre propria măreţie şi pe baza trufiei să acţioneze: *eu sunt aşa de măreţ*, *te-am ales doar pe tine dintre toţi*, *tu vei fi ucenicul meu şi tu*, *ca şi mine*, *te vei înălţa de-asupra tuturor*. De regulă, aşa se exprimă acele elemente fără valoare intrinsecă, neînsufleţite. Ele nu au avut şansa de a se apropia de un corp fizic, aşa că năzuiesc să-şi asume corpuri umane alungând Sufletul din ele. Purced la nivel mental, prin egotism şi prin înspăimântarea omului în faţa necunoscutului.

— Dar cum să ne izbăvim de ei, multă lume întreabă?

— Este foarte simplu: ei înşişi sunt primitivi şi laşi. Trebuie doar ameninţaţi: „Pleacă de aici, de ce nu mă laşi în pace? O să te ard cu gândirea mea!” Ei foarte bine ştiu că mintea umană este cu mult mai puternică decât ei.

Se mai poate *mesteca* în gură o frunzuliţă de rostopască. Înainte de asta va trebui ţinută între palme şi i se va spune: „Izbăveşte-mă frunzuliţă de toate cele necurate”.

— Şi în cazul în care mai multe persoane vor vrea să vorbească cu o singură sursă, atunci ce se întâmplă? Uite, de exemplu, în scrisori mulţi scriu că vorbesc cu tine, este adevărat? Şi dacă-i aşa, tu cum de apuci să le răspunzi tuturor? Vezi doar, ei sunt mulţi şi toţi declară că vorbesc nemijlocit cu tine şi că tu răspunzi fiecăruia.

— Fiecare om emană ale sale gânduri. Niciunul *din* gândurile create de oameni nu dispare în neant.

Ale mele, ale tale dăinuiesc în spaţiu. Şi mai există şi visul meu în spaţiu, gândurile mele le poate auzi orice om care vrea, le pot auzi mulţi deodată. Problema este doar cât de mult fiecare receptor permite distorsiunilor să fie recepţionate.

— Ce înseamnă distorsiune? De ce depinde?

— De puritatea celui care recepţionează.

tu asculţi un discurs obişnuit la radio. Însă, în locul cuvintelor fireşti se desprind gâjâituri, unele cuvinte vor fi neclare pentru tine, sensul din dosul lor îţi va fi confuz, ce vei face tu în acest caz?

— Voi încerca să ghicesc ce cuvinte să pun în locul celor confuze.

— Bineînţeles. Însă cuvintele de tine adăugate, valoarea gândurilor din discurs ar putea-o micşora, schimba sau ar putea să le dea gândurilor un sens contrar. Doar prin puritatea intenţiilor se poate auzi Adevărul fără distorsiuni, iar când puritatea şi predispoziţia lipsesc atunci nu emiţătorul trebuie învinuit.

În viaţa materială a lumii voastre, emiţătoarele sonore sunt cu duiumul, din toate părţile pretind toate că Adevărul îl grăiesc, mintea ta şi voinţa să le stăpânească vor căuta, a ta viaţă în avantajul lor să ţi-o organizeze, dar să le-asculţi sau să nu, doar tu eşti în măsură să decizi. Tu liber eşti să hotărăşti, aşa că nu trebuie pe nimeni să învinuieşti.

— Să presupunem că a fost slobozită o întrebare a cărui răspuns în tot Universul nu se află. Ţie-ţi pun o întrebare de exemplu, dar gândurile tale care să conţină răspunsul la acea întrebare nu există, nu ai zămislit tu un astfel de răspuns, ce se întâmplă atunci?

— O întrebare al cărei răspuns în Univers niciunde nu se află, într-o fracţiune de secundă şi în toate va *accelera* mişcarea. *Ca* un fulger strălucitor, ca un clinchet va ajunge în fiecare colţişor, va atinge totul în calea sa, cele două poluri opuse vor fuziona, iar ca rezultat răspunsul va lua naştere şi va fi auzit.

— Vasăzică, tu însăţi, direct şi instantaneu, vei auzi acel răspuns şi-l vei vedea pe cel ce-a pus întrebarea?

— Ca toţi ceilalţi, şi eu la rândul meu, instantaneu îl voi auzi. Din păcate, de milenii oamenii pun aceleaşi şi aceleaşi întrebări, deja răspunsuri pentru ele sunt, numai că nu mulţi sunt cei care să asculte.

— Totuşi cum putem să ne dăm seama?... Când emiţătorul, Adevărul îl poartă? Doar vezi, fără păcănituri în urechi ne vine totul când din afară câte

ceva noi auzim, dar tu vorbeşti că răspunsul se naşte sub formă de gânduri proprii, de el aduse. Cum însă să-nţelegem, cu ajutorul a ce să desluşim, de răspunsul aducător de bine este? Toţi cei care aud voci sunt convinşi că vocea Măreţului Intelect o aud.

— Când în tine nu numai vorbe sună. Când sentimente pe neaşteptate pâlpâie, emoţii în Suflet şi lacrimi de fericire în ochi. Şi *senzaţia* de căldură şi mirosuri şi sunete s-au născut în tine. Şi atunci când dorinţa subită de a crea şi setea de a te purifica apar, încredinţat fii tu că, foarte clar, gândurile Luminii le auzi.

Iar atunci când rece, informaţia ajunge, dispoziţia sau porunca, fie ea de bine să vorbească şi înţeleaptă să se arate, chiar cea mai înţeleaptă şi pretinzând, cel mai suprem şi atotputernic emiţător a fi, atunci, tu ia aminte; în spatele binelui nu binele se ascunde, ci te învaţă ea pe tine cum s-o urmezi spre-al ei folos, esenţa căreia în desăvârşire nu-i este dat.

Să mergem cu toţii în pădure?

— Anastasia, iată o altă problemă. Unii dintre cititori vor să trăiască aşa cum trăieşti tu în taiga. Unii vor să ajungă la tine în taiga, insistă să le fie arătat drumul spre tine, alţii să organizeze sate ecologice în taiga. Şi numai ce hotărăsc să le facă, scriu propunerea lor la centrul din Moscova. Îndeobşte, eu am citit că ar exista deja în lume astfel de aşezări, în care oamenii se adună laolaltă să trăiască abandonându-şi casele din oraşe. Astfel de sate există în India, în America, de asemenea, apoi şi la noi în Rusia, ca de exemplu în zona Krasnodar. Te întreabă oamenii. *Anastasia*, cum ar fi mai bine să-şi pună ideile în aplicare.

— Pentru ce să meargă în alt loc să trăiască?

— Cum aşa, pentru ce? Părăsesc oamenii oraşele murdare unde aerul este atât de viciat, gălăgie şi rutină. Se mută în locuri curate, în locuri ecologice pentru a deveni ei mai curaţi.

— Şi-acolo unde a rămas mizeria, cine să cureţe?

Alţii?

— Nu ştiu. Este, oare, rău când în om încolţeşte dorinţa de a trăi în locuri curate, în mijlocul naturii?

— Dorinţele sunt bune, problema este alta. Când împrejurul tău faci mizerie, apoi în loc curat te muţi, cu tine mizeria o vei duce şi acolo. Acolo unde-ai murdărit, curăţă mai întâi şi spală-ţi propriile greşeli.

— Înseamnă că de la curăţenie ar trebui să înceapă totul? După tine, cum se va întâmpla?

— La început, conştiinţa le va fi de ajutor tuturor, as-piraţiile, gândurile ca un firişor de apă calea potrivit-o vor găsi.

În Rusia, deja de pe acum, aşa se-ntâmplă. Tu priveşte cu atenţie, Vladimir. Nu în zadar şi nu la-ntâmplare uzinele cu coşurile fumegânde fără activitate au rămas.

Tot mai puţine resurse pentru armată se mai găsesc astăzi în ţară.

Însă cel mai important este că nu v-aţi apucat să-i socotiţi eroi pe acei vandali şi păcătoşi care Pământul tot l-au întinat cu acţiunile lor.

În pădure nu trebuie să mergeţi. Pe noul sosit, spaţiul pădurii cu ostilitate îl va primi şi mult timp îi va trebui să se acomodeze cu aspiraţiile lui, cu obiceiurile şi cu modul de viaţă. Vezi, acolo unde trăieşti tu acum, tot pădure era de mult, de Dumnezeu sădită. Oaza paradisiacă binecuvântată în ce aţi transformat-o azi?

nu vor fi mai importanţi decât grădinarii care pe pământul pârlog şi nedorit de nimeni, cu propriile mâini răsadurile le-au plantat, ci dimpotrivă... Pe ei îi cunoaşte şi-i iubeşte fiecare ierbuşoară de pe terenul lor şi căldura Universului se străduiesc să-i dea. Şi sentimentele adevărate sunt în cei care, de unii singuri, au readus oaza de cu sufletul lor au creat bunăstare acolo unde moarte şi murdărie, rutina de mai înainte a creat.

— Şi ce-o să se întâmple, aşadar, cu oraşele? Cine le va menţine în forma lor normală? Că doar fără întreţinere totul se va dărâma, va putrezi şi va rugini.

— Brusca schimbare nu e permisă, o mişcare gra-dual se cere, ceea ce de fapt acum se şi întâmplă. Schimbarea, minunată este şi tot mai minunată-n viitor va fi.

— Anastasia, iar cu repertoriul tău? Ca şi mai 'nainte grădinarii tăi sunt nişte idoli. Numai că despre spirit nu vorbesc ei aproape niciodată, aşa cum diferite confrerii şi organizaţii spirituale o fac.

— Şi ce folos de vorbe, de cu adevărat ale lor fapte, sunt?

— Uite încă o scrisoare. Unu' mi-a scris deja cinci ca asta. Continuă să afirme că aude o voce, lui îi vorbeşte un tablou, că tu îl chemi în taiga şi că el la tine se chinuie să ajungă. Prin scrisori trimise la centrul din Moscova, el mă anunţă că va veni la Solntev la centru. El a declarat şi continuă s-o facă, afirmând că noi te ascundem de toţi ceilalţi şi pretinde să-i fie organizată o călătorie la tine aici în taiga. El crede de cuviinţă că, împreună cu tine, treburi benefice trebuie să facă. Şi cu tine în taiga să trăiască.

— Le răspund tuturor celor interesaţi: vă mulţumesc pentru dragoste, dar nu am chemat pe nimeni la mine în taiga. Ce o să faceţi voi aici? Ce o să aduceţi? Dacă sunt binefăcătoare aspiraţiile voastre, fie ca acolo unde trăiţi acum să se înfăptuiască. Fie ca iubirea să-i lumineze pe cei care pe lângă voi trăiesc.

Despre centrele Anastasia

— În oraşele Rusiei şi chiar şi peste *hotare* s-au înfiinţat centre care-ţi poartă numele. Hai ascultă-mă, o să-ţi citesc doar una din aceste scrisori care, fiicei mele Polina, ajung cu sacul. Ea, la unele le răspunde singură, o parte mi le trimite mie, însă eu la toate nu pot răspunde şi, sincer vorbind, cu unele nici nu ştiu măcar cum să mă port. Există persoane care numesc aceste centre secte. Hai să-ţi citesc această *scrisoare*, *este* de la un astfel de centru, să vedem tu ce spui despre asta?

I-am citit Anastasiei în întregime una din scrisorile pe care mi le trimise Polina. Iată scrisoarea:

„Polina, vă salutăm! Vă scrie un colaborator al centrului nostru şcolar de creaţie ecologică „Anastasia", Karasev Valerij Anatolievici.

Centrul nostru este încă foarte tânăr, s-a înfiinţat în data de 4-12-1997şi acum se află în proces de dezvoltare.

A dus la naşterea lui, cartea tatălui Dumneavoastră pentru care noi îi mulţumim foarte mult.

Anastasia este aievea unei raze de Lumină în împărăţia întunericului şi acum noi ne unim forţele creatoare ale vârstnicilor şi copiilor care nu au pierdut harul creaţiei, cinstea şi demnitatea lor, aspirând la idealuri luminoase, încrezători în ideea că fericirea leagănului lor natal – Rusia – stă în mâinile şi în gândurile noastre.

Noi înţelegem că puterile înnegurate s-au revărsat peste ea şi facem ce ne stă în putinţă s-o ajutăm.

În centrul nostru trudesc laolaltă învăţători, copii şi părinţii lor.

În momentul de faţă, copii care o cunosc pe Anastasia şi gândurile ei, laolaltă cu părinţii lor, ajută prin discursurile ţinute în orele de clasă, folosind şi distribuind cărţile tatălui Dumneavoastră şi articole din ziare.

Se străduiesc să adune şi literatură ştiinţifică care explică capacităţile Anastasiei.

Noi suntem conştienţi de toată dificultatea unei munci de trezire a conştiinţei umane, de menţinere a inerţiei meditaţiei oamenilor şi de asta ne

punem în practică activităţile cu calm şi încredere. Deja am făcut interesante descoperiri.

O parte din oameni au primit-o pe Anastasia ca pe un frumos basm, o alta, din prima citire a cărţii se alătură muncii noastre, o a treia parte însă, infimă, răspândeşte zvonul că Anastasia este o nouă sectă. Părerea celor din urmă trezeşte doar compasiunea. Cum se spune: „Iartă-i Doamne că nu ştiu cefac."

Cel mai important este că noi suntem fericiţi că Anastasia ne-a adunat la un loc în acest sătuc pe cale de dispariţie cu colhozul său fărâmiţat, cu ai săi oameni care au uitat de neajunsuri şi cu ai săi tineri care au luat în mâinile, proprii frâiele satului şi toate acestea în acest precis loc unde demult s-a născut M.I.Kalinin şi a înflorit sovhozul milionarilor „ Verhnetroţkij".

Aici la centrul „Anastasia" se află şcoala lui M.I.Kalinin şi a luat fiinţă programul nostru „Curcubeul", al cărui menire este prelucrarea şi realizarea practică a înclinaţiilor creative destinate a dezvolta colţişorul natal, greul dar plăcutul proces de educare a generaţiilor în creştere, turnarea fundamentelor unei cooperative agricole de producţie de tip ecologic.

Ţelul programului „Curcubeul" este crearea asociaţiei de cultură tinerească şi producţie ecologică „Rus"

În care vor intra centrul cultural slav „Lada" şi complexul de producţie „Rodul".

Iată ce program ne-a ajutat să punem în practică Anastasia.

Fie ca necredincioşii să creadă măcar în necredinţa lor, noi însă vom pune în practică programul nostru cât de ireal ar putea să pară cuiva din afară.

Scopul nostru este de a da posibilitatea tinerilor ca, prin practică, să-şi simtă potenţialul creativ.

Una din directivele programului „Curcubeul" este arheologia, studierea istoriei antice a locului natal, viaţa şi cultura strămoşilor noştri slavi.

Alături de Măreaţa Troiţă, cândva a fost fondat oraşul Medved (Ursul), despre el nu se ştie practic nimic, el a dispărut de pe faţa Pământului. Pe malurile râului Medvediţa (Ursoaica) se află nişte moviliţe, asemănătoare dolmenelor. Unul dintre acestea au aceeaşi funcţionalitate ca a dolmenelor din Ghelendjyk unde s-a dat bătălia dintre aghiotanţii căpeteniilor şi gărzile oraşului Medved.

Nouă ne este necesară această informaţie, nu vrem să fim nerecunoscători. Tot ce putem vom lua sub ocrotirea noastră şi vom restaura chiar dacă vom găsi numai mici fragmente. Asta este cererea noastră, Polina, către Anastasia.

În primăvară vom începe construcţia serei de plante, astfel creşterea răsadurilor de cedru va deveni o realitate mulţumită pământului pe care pădurarul Şapoşnikov Gheorghijni l-a făcut minunat cadou.

Pe subiectele cărţii „Anastasia" teatrul nostru de copii, sub conducerea siberienei Zaoneghina Tamiana Eakovlena, va organiza un spectacol, copii s-au înfierbântat la această idee.

Noi ne dorim foarte mult ca şi alte centre şi asociaţii pe care Anastasia le-a ajutat să ia naştere să intre în legătură cu noi. Fie ca pe tot teritoriul Rusiei să se întindă, între aceste centre, liniile Luminii Divine.

Prin colaborarea conjunctă, fie ca măcar cu ajutorul scrisorilor, să ne mărim forţele şi cât mai repede să putem afla răspunsul.

Adresa noastră:

171622, regiunea Tverskaya, raionul Kalinsk Pos. Măreaţa Troiţă, şcoala im. M-I-Kalinin, Ş.E. Ţ T. „Anastasia"

În continuare vă dedicăm tuturor celor ce credeţi în existenţa Anastasiei această poezie compusă de unii colaboratori din şcoala noastră:

Ascultaţi comanda, frăţiorilor!
Pentru a o ajuta pe Anastasia
Faceţi fericită lumea de pe Pământ.
Catastrofele preîntâmpinaţi-le,
Şi pentru totdeauna de ele să uitaţi.
La şase dimineaţa, în prietenie să ne trezim
Şi cu surâsul, inocent
Spre stele ale noastre mâini să-ntindem
Şi mâhnire-n noi să nu mai fie.
Şi să ne întindemca-n copilărie.
Spre iubita mamă ca spre mireasă:
Vino la mine! la-mă, draga mea!
Şi zâmbetul strengăresc
Pe noi să ne cuprindă şi în aceeaşi clipă

Mamele cu chipurile lor să ne răspundă.
Bună ziua, Mama-Natură,
Tu, prin Tatăl, prin Naştere
Ai adus pe lume o valoare
Mai bună în Univers nemaiaflată.
Ooo, tusloveano! Ooo, surioară!
Te-am aşteptat atât de mult.
Raza ta până la noi a ajuns,
Vom îndeplini cererea ta.
Ascultaţi comanda, frăţiori!
La şase dimineaţa!
Pe întuneric!
Ca în cărticică!
Vom dezlănţui un tir de artilerie,
Treabă de cincisprezece minute.
S-o sprijinim pe surioară trebuie,
Pentru a nu se speria copilaşul.
Noi, ca răspuns, îi vom urma.
Cum să-i abandonăm în singurătate?
Nu-i prima dată când va trebui noi
Blocadele să le spargem!

Volerij, ofiţer al flotei ruse.

Succes dumneavoastră şi toate cele bune, Polina. Vom fi bucuroşi să primim aici la centru, de la dumneavoastră, informaţii legate de Anastasia. Transmiteţi-i, de asemenea şi tatălui Dumneavoastră din partea noastră cele mai calde urări.

Un an nou fericit!

— Aşadar, ce spui despre o aşa scrisoare. Anastasia?

— Spun că minunate sunt aspiraţiile sufletelor umane. În asta nu-i meritul meu şi nici al tău. În asta meritul îl are doar puterea lor sufletească şi frumuseţea lor interioară. Nu al meu nume să-l poarte ci meritul lor să fie numit. Eu, în leagănul Creatorului am crescut, însă sufletele lor chinurile iadului le-au înfruntat şi spre cer au reuşit să se ridice.

De-a lungul anilor pe ei nenorocirile, lipsurile şi potopul de ispite ale rutinei au *încercat* să-i abată de la înţelegerea binelui. Sufletele lor au putut să depăşească totul, ele au fost mai tari decât aceia care s-au izolat de lume cu un perete de piatră. Ei, lumea o înfrumuseţează şi pe ei înşişi.

Numele lor, centrul, ar trebui să-l poarte. Deoarece, când numele meu îl vor lua toate centrele, va lua naştere un cult şi aşa ceva nu este permis. Cultul personalităţii sau al icoanei întotdeauna va îndepărta omul de la esenţial şi de la el însuşi.

— Aşadar, ce se întâmplă? în Moscova există centrul lui Solnţev, în Ghelendjyk al Larionovei, există deja secţiunea „Anastasia”, însă în timpul dezvoltării academiei internaţionale spirituale cum vor recunoaşte oamenii orientarea centrelor?

— Tuturor oamenilor le-a fost dată intuiţia, iar esenţa nu se defineşte prin nume. Sufletul, efectul va trebui să perceapă.

— Ia te uită, o nouă întorsătură. Acum, iarăşi să gândim. Tu nu eşti normală, Anastasia, din contactul cu tine acum gândurile în mişcare nu numai mie mi le pui, dar şi altora le vine rândul să gândească, dar când să ne odihnim? Ei îţi mai pun încă o întrebare concretă: ce sunt acele *kurgane depe* malul apei Medvediţa?

— Kurganele nu trebuie săpate.

Menirea lor şi-au săvârşit-o, acolo s-au născut oamenii care au pus prima întrebare importantă.

— Care întrebare?

— Gândeşte-te singur, Vladimir. Pentru moment îţi spun doar: tu ajută-i numai pe cei ce se aseamănă să se cunoască între ei. Adresele lor scrie-le în cărţi. Şi fie ca scrisorile tuturor celor care sunt în stare să emită raze luminoase să-i ajute pe oameni să le încălzească inimile. Poetul Korotinskij din Sankt-Petersburg, mai de mult, ţi-a scris aceste păreri:

De la inimă la inimă. Raza Iubirii
Să strălucească firul Divin.
De la moarte Sufletul să-l depărteze
Şi măreţia Omului s-o cânte.

— Bine, am înţeles. Deja aveam de gând *să* public scrisorile şi versurile pe care cititorii le-au trimis. Am vrut într-o altă ediţie să le grupez şi să le public. Eu însumi am simţit că în ele era ceva sublim. Şi adresele pot fi deja distribuite prin intermediul centrului moscovit, ca oamenii să se poată ajuta unii pe alţii. Polina poate, la rândul ei, să facă aceste treburi, ea cu mult simţ de răspundere a tratat scrisorile.

Şi ce se poate realiza bun atunci când oamenii din diferite ţări vor intra în contact unii cu alţii? Se vor găsi cei care la suflete se aseamănă, se vor căsători sau vor lega prietenii, vor organiza împreună treburile obşteşti sau poate în vacanţă împreună vor merge. Ajunge! Grozav! *O* astfel de colecţie o să o public negreşit! Da' ştii, pe la noi există un serviciu matrimonial, prin ziare oamenii tipăresc publicaţii de gen matrimonial în care descriu mărimile lor, culoarea ochilor, vârsta o spun ca şi cum ar prezenta spre vânzare o vacă pentru gospodărie.

În cazul nostru, probabil, va fi mai bine când după Suflet se vor întâlni şi se vor ajuta unii pe alţii.

— Desigur că este mai bine şi mai direct când cu sufletele se vor consfătui.

— Doar., doar că ar mai fi o problemă...

— Problemă? În ce constă această problemă?

Creaţi-vă propria Shambală

În Novosibirsk toate se petrec *aşa*... cine ştie de ce. Critica, chiar acolo, s-a luat cel mai mult de mine şi de cărticica mea. Şi, chiar mai mult, s-ar părea că doar acolo au mai rămas să mă critice.

În multe ţări străine cartea a fost publicată şi din tot atât de multe alte ţări îmi *sosesc* propuneri să închei contracte pentru publicare. În Novosibirsk, însă, totul este criticat şi mustrat. Acolo trăieşte Polina – fiica mea. Îmi imaginez cum se frământă ea şi suferă. Despre activitatea mea se spune: „Ia te uită, iar mai pune la cale vreo şmecherie, mai bine şi-ar fi văzut mai departe de afacerile lui.” În televiziunea locală a fost lansată prima transmisiune despre oamenii de afaceri. Într-una din aceste transmisiuni au pomenit şi despre mine,

apoi au prezentat un interviu luat Polinei. în care au întrebat-o: „Tatăl tău nu se ocupă cu nimic acum?” Polina s-a străduit să le explice câte ceva despre spiritualitate, dar nu au lăsat-o să vorbească până la capăt, au întrerupt-o tot timpul.

— Va mai trebui să treacă încă ceva timp până când cei din Novosibirsk se vor lumina şi vor fi mult mai cu tine. Cei mai buni dintre foştii tăi prieteni se vor întoarce la tine şi alţii noi vei câştiga, spuse Anastasia. Într-unul din centrele oraşului, nu departe de Focul Veşnic, toţi aceşti prieteni noi şi vechi ai tăi vor sădi o alee de Cedri.

— Fantastic! Tu crezi? Cum de ţi-a trecut aşa ceva prin cap? Alee de Cedrii lângă Focul Veşnic? Te-ai gândit mult sau ţi-a venit aşa spontan. Anastasia? Visătoarea mea, iubită!

Anastasia, sprintenă, s-a ridicat din iarbă, s-a aşezat în genunchi şi, luminată la chip, mi-a şoptit:

— Îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte „Dragă”... „a mea”. Eram eu în vorbele tale, Vladimir, nu-i aşa? Am început să-ţi fiu dragă?

— Aşa-i vorba pe la noi... Oricum, visul tău este frumos, zic eu.

— Şi se va realiza, crede-mă. Se va realiza exact aşa cum l-am visat.

— Nimic pe lumea asta nu are loc de la sine. Uite, de pildă, de-ai putea să faci tu vreo minune pe acolo prin Novosibirsk... Minune... nu. Minunile nu-s bune la nimic, nu ţin nici de cald nici de răcoare. Uite, să zicem că ai putea să faci ca fiece locuitor al marelui oraş să devină un pic mai bogat, mai sănătos şi, îndeobşte, fiecare om din Novosibirsk să fie mai fericit. Abia atunci poate că vor sădi şi vreo alee de cedri. Numai că eu gândesc aşa: o aşa minune nici toate forţele Luminii unite la un loc, nu ar putea s-o realizeze. Nimănui nu-i stă în puteri aşa ceva.

— Ai dreptate, Vladimir, pe voinţa umană nimeni nu poate pune stăpânire. Fericit sau nefericit, omul însuşi îşi făureşte propria-i soartă. Conştiinţa fiecăruia – singură – calea de urmat şi-o alege.

— Cine se joacă cu conştiinţa noastră? Cine ne împiedică să facem ca fericirea din nefericire să se nască?

— De ce în altcineva, vina s-o cauţi şi nu în tine însuţi? Ce gândeşti că se poate schimba învinuindu-i pe alţii?

Minunat pentru omenire este gândul care abia a luat fiinţă în tine: să fie croită o cale mai bună pentru oamenii din Novosibirsk, îmi place foarte mult, va trebui să visez la asta...

Îmi place! Este grozav! Ştii cum?... Vor intra în veşnicie oamenii din Novosibirsk, acum, în acest oraş, o generaţie fericită se va naşte. Oamenii tot mai fericiţi vor fi şi asta se întâmplă deja de pe acum.

Hai, împreună să ne gândim, cum să fie oraşul acestor oameni care mintea ţi-o zbuciumă atât de mult. La ceva care să-i atingă la inimă pe fiecare şi la suflet, să ne gândim...

— Ce ai vrea să-i spui fiecăruia din ei?

— Shambala, doar cu toţii împreună vor putea s-o construiască.

— Ce este Shambala? Vorbeşte mai clar.

— De veacuri, pe Pământ au existat cei care caută locul sfânt. Cei care consideră că acest loc se cheamă Shambala şi că doar acolo ar putea avea acces la universală.

Dar Shambala nu a fost niciodată descoperită de nimeni, în ciuda mulţimii de cercetători de peste mări şi ţări care s-au pornit în căutare. Nici nu o vor găsi, de vor continua să caute aşa, pentru că Shambala înăuntrul fiecărui om se află, iar în afară se poate vedea doar prin manifestările acelor oameni în care ia naştere.

— Mai concret, ce trebuie făcut pentru a intra în contact cu înţeleptul Universal şi mai fericit să devină fiecare şi nu neapărat numai înăuntru? Când este înăuntru parcă nu-i aşa de clar ca în afară. Tu vorbeşte despre afară, ce trebuie făcut, ce să cultivăm sau ce, din ce facem, să schimbăm?

— Fiecare locuitor al marelui oraş să scoată câte o nucuşoară dintr-un con răşinos de cedru şi s-o ţină în saliva din gură. Apoi s-o sădească într-un mic vas în casă, iar pământul să-l stropească în fiecare zi. În timpul udării să-şi moaie degetele în apa de udat. Toate acestea să fie făcute într-o *stare* generală pozitivă şi de calm şi fie ca lui, dar mai ales urmaşilor lui – fiilor, bunătatea şi conştiinţa Divină, Dumnezeu să le-o dăruiască. Aşa, în fiecare zi.

Când va încolţi micuţa plantă, cu ea să se sfătuiască în gând despre ce-i mai intim. În zilele de vară sau în nopţile de iarnă negeroase, vasul în care creşte micuţul copăcel să fie scos afară şi aşezat printre celelalte plante, cedrul având astfel ocazia să-şi întâlnească stelele, soarele şi luna, să cunoască ploaia, vântul şi parfumul plantelor ca apoi, în casă la prietenii şi părinţii săi,

din nou, să se întoarcă. Asta să se facă ori de câte ori se va avea timpul necesar şi când dorinţa va apărea.

De-a lungul veacurilor se va înălţa astfel micuţul copăcel, cedrii, se ştie, mai mult de cinci veacuri dăinuiesc, urmaşi el va aduce pe lume şi altor cedri despre suflet le va povesti. Când va atinge treizeci de centimetri înălţime, din casă afară să fie scos, în primăvara timpurie, în pământ să fie sădit. Iar conducerea oraşului, celor fără pământ măcar câte un metru pătrat să le dea pentru a-şi planta copăceii.

Şi pe marginile oraşului şi pe malul apei şi în depărtare în oraş, printre case şi în centru, pe micile suprafeţe verzi dintre blocurile cu multe locuinţe se vor vedea sădiţi micii copăcei. Iar fiecare om va avea grijă de copăcelul său şi fiecare la rândul său va fi ajutat şi-i va ajuta pe alţii.

De peste tot Pământul, veacuri de-a rândul, vor sosi oamenii să privească, de cele sfinte să se atingă, pe oamenii acestor locuri, măcar cu vorba, să-i întâlnească, iar toţi laolaltă în fericire să se sfătuiască...

— La ce le trebuie lor să meargă acolo? Ca să vadă ce? Un oraş ca toate celelalte? Măcar de tu ai fi dezvăluit locuri sfinte şi acolo, cum ai făcut în Ghelendjyk, unde despre dolmene ai vorbit şi unde acum din toate oraşele Rusiei şi din alte ţări străine, potop de oamenii soseşte! Am văzut cum în fiecare zi se organizează excursii prin acel oraş şi prin împrejurimile lui.

Şi în fiecare an de-a rândul, în luna septembrie, cititorii sosesc la conferinţe din toate colţurile Rusiei. Artiştii îşi prezintă colecţiile de picturi şi tot acolo se toarnă filme. În schimb, aici ce să vadă, nişte copaci? Şi nici măcar copaci, doar nişte mici plante, nişte copăcei.

— Aceşti copăcei nu sunt doar nişte copăcei. Cedrii sunători din ei se vor înălţa. Sub căldura inimilor umane şi sub atingerea sufletelor, cedrii, din Univers cele mai bune raze vor aduna şi oamenilor le vor dărui. Şi pe veci, pe oameni şi pe Pământul acelor locuri, Cedrii îi vor lumina. *O* nouă conştiinţă va apărea şi dezvăluiri ale spaţiului Universal se vor face – meritul acelor oameni – şi pe tot Pământul se vor răspândi!

Ştii ce înseamnă loc sfânt? Crede, Vladimir, tu în acest oraş te vei simţi ca în locul tău natal.

— Tot ce spui tu şi cum o spui pare atrăgător. Dar, crede-mă Anastasia, pe tine nu o să te creadă nici măcar *un* singur om. Istoria, aşa ceva n-a mai

întâlnit, ştiinţa modernă nu confirmă. Dacă ai fi arătat tuturor ceva mai considerabil şi într-un mod mai autoritar...

— În Coran, cu înţelepciune se spune ce reprezintă copacii. Iar Buda, de asemeni, a dobândit acea covârşitoare înţelepciune în pădure, izolându-se pentru multă vreme. Te rog spune-mi, Vladimir, tu ai citit Biblia?

— Am citit-o. Şi cu asta?

— În Vechiul Testament stă scris: încă înaintea Naşterii lui Hristos, cel mai înţelept dintre împăraţii Pământului, Solomon, din cedrii, templu în slava lui Dumnezeu a ridicat şi casă sie-şi a clădit. El, mii de oameni, a angajat ca să-i taie lemnul de cedru şi din depărtări să i-l aducă. Era înţelept regele Solomon, aşa spune Biblia, iar „Cântarea Cântărilor" compusă de el, până-n zilele noastre mai răsună.

În Vechiul Testament se mai glăsuieşte, de asemenea, cum spre sfârşitul zilelor vieţii regelui, nevestele din haremul său au fost atrase de religiile păgâne ale altor neamuri. El, religiile altor neamuri le-a cunoscut şi ştii pe care a îndrăgit-o?

— Pe care?

— Pe acea religie la care copacii nu sunt doar tăiaţi dar şi sădiţi. Şi a înţeles murind, înţeleptul împărat: casa şi templul lui, cu vremea se vor ruina, urmaşii nu vor putea menţine puterea şi măreţia. Impunătorul stat de el clădit va putrezi şi chiar aşa s-a întâmplat.

Şi din acele timpuri încă se mai tânguie Sufletul său de păcat pe vejnicie înlănţuit. A înţeles înţeleptul împărat: „Nimic, în slava Domnului să nu se facă, distrugând prin asta creaţiile Sale vii, viaţa nimicind-o." Tânguiala sufletului său şi a sufletelor multor altor oameni, de-a lungul mileniilor se întinde, privind cum o greşeală, de milenii, continuă să se săvârşească. Greşeala poate fi îndreptată şi abia atunci, deasupra lumii, încă odată, un cer plin de speranţe va dăinui. Despre oraşul tău, vestea se va răspândi pe toate canalele pământeşti şi universale.

Din toate minunile de pe lume făcute până în ziua de azi, nimeni încă nu a auzit despre un oraş în care fiecare locuitor, cu neobişnuită dragoste şi blândeţe şi cu sufletul, astfel de copaci să fi sădit, în Spaţiu de Iubire şi-n templu viu, adevărat, universal, oraşul pietruit să-l fi transformat. Pentru asta, Divină va trebui să-i fie conştiinţa. Şi-odată ce în fiecare se va arăta conştiinţa, menirea sa universală îl va să vadă.

— Poate că există un sâmbure de raţionalitate în vorbele tale, Anastasia şi eu despre asta poate c-o să scriu, lasă oamenii singuri să decidă, dar ştii, mă simt dator să te previn: din toate astea tu vei pierde ceva. Tu tot vorbeşti despre copacii tăi... Cum să spun... Să-i tot dai aşa înainte, n-o să te mai măriţi oficial niciodată... Nici măcar documentele necesare să te înscrii la oficiul stării civile nu ai, dar tot îi tragi cu copacii tăi. Deja de pe acum, slujbaşii bisericii te consideră o păgână, imaginează-ţi după ce-o să mai scriu şi vorbele tale în carte. Nici măcar nu te vor lăsa de altar să te apropii, dar ce să mai vorbim să te mai şi cunune.

— Vladimir, scrie cuvintele mele, fă ca oamenii să le cunoască. Iar tu, înmoaie-ţi mândria, nu te ruşina de ele. Nu toţi şi nu dintr-odată vor înţelege sensul lor. În oraşul tău mulţi învăţaţi se află, lasă ca ei, pe limba lor de învăţaţi, să destăinuie ceea ce eu nu am putut cu a mea, având în vedere că tu Socoţi că pe ei lumea mai uşor îi înţelege. Şi jurnaliştii... Pentru critica lor, tu nu te amărî, nu au vorbit încă toţi jurnaliştii. Iar dacă eu va trebui vreodată să mă cunun, crede-mă Vladimir o să se *găsească cine s-o facă*.

— Dar dacă şi-n alte oraşe vor face la fel şi nu doar în Novosibirsk?

— Să renască aşa, fiecare oraş va putea. Dar pentru ca aşa ceva să se realizeze, în inima oamenilor o altfel de conştiinţă va trebui să se înrădăcineze, iar dacă asta se va întâmpla atunci cu totul altă imagine oraşul va avea. Unul singur, însă, va fi primul care Binecuvântarea asta o va afla.

— Beată Anastasia, eşti atât de naivă, numai la ce este mai curat, într-una visezi. Dar fie, o să scriu tot ce-ai vorbit tu, ca oamenii să afle.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc... Nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc.

— Nu trebuie... că nu-i aşa de greu să scrii... Mai poţi să le înfloreşti aşa câte puţin ca să arate frumos.

— Vă implor pe voi oameni, nu ca pe banalităţi cuvintele mele să le citiţi, să le pătrundeţi stăruiţi-vă.

— Uite, tu Anastasia, cum răspunzi la întrebările cititorilor? Despre om, ca despre un creator vorbeşti, în timp ce tu însăţi femeie comună te defineşti. Vrei să ştii ce spunea ghidul unei organizaţii spirituale vis-a-vis de femei?

— Ce?

— A spus despre femei că ele nu pot să creeze, că menirea lor este doar aceea de a fi frumoase şi că bărbaţii – unicii – pot să aspire la anumite lucruri, iar tot ce este creat doar de ei este creat.

Tu, Vladimir eşti de acord cu spusele lui?

— Aş putea fi de acord. Ştii, s-a făcut o statistică; ştiinţa este imparţială. Iar dacă după statistici ar fi să ne luăm, iată care ar fi situaţia reală.

— Care?

— Andrei Rublev, Surikov, Vasneţov, Rembrandt, dar şi mulţi alţi cunoscuţi pictori erau bărbaţi, în timp ce printre ei, femei îndeobşte nu s-au văzut, sau cel puţin eu nu-mi amintesc să fi văzut. Inventatorii maşinii, avionului, electromotorului, rachetelor spaţiale şi al sateliţilor artificiali sunt cu toţii bărbaţi. Astăzi, una dintre artele cele mai apreciate este cinematografia. Pentru a turna un film se cere creativitatea unui regizor, el este cel mai important în realizarea filmelor. Şi – iarăşi – cei mai buni regizori sunt bărbaţi. Există şi femei, dar foarte rar. Femeilor regizoare nu le ies aşa de interesante filmele ca regizorilor bărbaţi. Muzicanţii cei mai buni sunt, de asemenea, tot bărbaţi, filozofii, fie ei din antichitate, fie contemporani tot bărbaţi sunt.

— Dar, de ce-mi vorbeşti mie de toate astea, Vladimir?

— Că aşa îmi trece mie prin cap acum. Eu gândesc că ar putea să te ajute pe tine.

— Care din gândurile tale să mă ajute? Ai putea să mi le împărtăşeşti şi mie acele gânduri?

— Iată acele gânduri: Tu, Anastasia, mai degrabă crează-ţi condiţii mai îndemânoase ca să-ţi creşti copilul, iar cât despre oameni – nu te lăsa copleşită de gânduri şi griji, până la urmă bărbaţii o să se descurce cu toate aceste probleme. Doar bărbaţii, aşa apreciază statisticile. Ştiinţa este precisă, imparţială. În istorie s-a văzut că, bărbaţii s-au descurcat cu ce era mai important, istoria nu putem s-o ignorăm. Înţelegi acum, ce gânduri de netăgăduit am eu în minte?

— Da, Vladimir, te-am înţeles.

— Nu-ţi fă griji. E mai bine aşa. Mai bine ca tu, din timp, să înţelegi care-ţi sunt îndatoririle şi să nu te bagi acolo unde nu-ţi este treaba, lăsându-i pe cei care se descurcă mai bine să-şi facă treaba. Tu-ţi doreşti să schimbi lumea, Spre mai bine s-o conduci, dar asta doar bărbaţii pot s-o facă, dintotdeauna au fost ei cei care au inventat şi au construit mai bine decât femeile. Eşti de acord cu asta?

— Vladimir, pot admite că, în aparenţă, bărbatul este creatorul, dacă din punct de vedere material ar fi să privim.

— Ce înseamnă „ în aparenţă”? Din care alt punct de vedere, dacă nu dintr-acela material, s-ar mai putea *analiza* totul? Tu nu mai filozofa, ci mai concret explică-mi. Tu, de exemplu, poţi să faci ceva, să coşi, să croşetezi ceva frumos pe o ţesătură?

— Desene frumoase cu acul pe pânză eu nu pot face.

— De ce?

— Acul în mâini eu nu pot să-l iau. Acul care este făcut din mădularele naturii vii. La ce bun o creaţie care să ceară mai întâi distrugerea măreţelor creaţii vii? Imaginea-ză-ţi, Vladimir, un inconştient începe să taie tabloul unui pictor talentat, al unui creator, aşa cum l-ai numi tu, din bucăţelele de tablou îşi decupează iepuraşi şi tot felul de figurine, iar noi, acţiunile lui, din punct de vedere artistic, le numim bazaconii inconştiente. Cum să definim, atunci, aceleaşi acţiuni, de data asta intreprinse de un alt om, unul raţional şi conştient de ceea ce-l înconjoară?

— Cum?

— Hai să ne gândim amândoi. Spre exemplu, poate fi numit vandalism ceea ce face el.

— Ce vrei să spui cu asta? Că toţi artiştii sunt vandali? Ia te uită până unde ai ajuns.

— Ei sunt artişti în conştiinţa lumii de pe nivelul pe care se află. Iar dacă conştiinţa, pe un alt nivel li se va ridica, atunci creaţiile lor prin alte metode le vor săvârşi.

— Prin care alte metode?

— Acelea prin care Creatorul a creat totul în dezlănţuirea Sa de inspiraţie. Iar capacitatea de a desăvârşi creaţiile Sale şi de a face altele noi, El, omului i-a dat-o şi numai omului.

— Cu ce a creat totul Creatorul? Şi ce instrument i-a lăsat omului pentru a crea la rândul lui?

— Gândul! Cel mai însemnat instrument al Creatorului. Şi omului, gândirea i-a fost dată. Creaţiile, reale sunt atunci când gândurile desăvârşitoare din Suflet vin, din sentimente, din intuiţie şi din ce este esenţial,însă cea mai importantă rămâne puritatea conştiinţei.Priveşte floricica

de la picioarele noastre, forma şi culorile sale minunate sunt, semitonurile în creaţie vie se transformă, desăvârşeşte-o cu gândul tău. Concentrează-te, încearcă în ceva mai minunat la vedere s-o schimbi.

— În ce, de exemplu?

— Foloseşte-ţi fantezia, Vladimir.

— Să-mi folosesc fantezia? Încerc, cred că o să pot. Una din petalele romaniţei să devină roşie, cealaltă de lângă ea să rămână aşa cum este, următoarea din nou roşie şi aşa mai departe cu toată floarea. Eu cred că aşa va fi mai veselă la vedere.

Ca la un semn. Anastasia amuţi. Începu să privească cu atenţie la romaniţa albă de la picioarele noastre, înţelegeţi, romaniţa, încet, pe neobservate, dar aievea, sub privirile noastre, a început să-şi schimbe culoarea petalelor. Au început să se alterneze: roşii, albe şi iarăşi roşii. La început erau de un roşu palid dar, gradual, culoarea s-a înteţit devenind roşu purpuriu, din ce în ce mai ţipătoare, în cele din urmă *să* rămână roşii aprinse.

— Uite, ai văzut ce s-a întâmplat? Tu ai gândit şi eu am creat totul cu mintea mea.

— Da, am văzut. Toţi oamenii pot face aşa?

— Da! Şi fac! Doar că folosesc, pentru asta, materia care mai întâi a fost omorâtă. Numai că materia moartă cu timpul poate doar să se degradeze şi să se descompună. Şi uite-aşa umanitatea, de-a lungul veacurilor, se zbate pentru a salva de la descompunere şi de la putrezeală creaţiile sale... continuă să sufere omul, nejudecând şi nerealizând că el însuşi se perpetuează printr-un proces natural.

Tuturor, dintr-un început, le-a fost dată gândirea, pe care, cu timpul, ei au transformat-o în materie sau au folosit-o pentru a-şi schimba orânduirea socială. Numai că nu sunt capabili imediat să-nţeleagă, de în bine sau în rău o schimbă.

Uite, ai vrut să schimbi culorile petalelor de romaniţă. Eu, cu gândirea mea le-am modificat, romaniţa s-a supus gândirii umane, doar că acum tu, cu atenţie, priveşte şi înţelege dacă în mai bune le-ai transformat sau în mai rele? Sunt mai desăvârşite decât erau?

— După mine sunt un pic mai vesele şi mai viu colorate.

— Dacă-i aşa, spune-mi de ce cu aşa lipsă de entuziasm, despre noua ta creaţie-mi vorbeşti?

— Nu ştiu, poate pentru că-i mai lipsesc câteva culori, pentru moment nu înţeleg.

— Culorile între ele sunt prea în dezacord, sunt prea contrastante, semitonurile plăcute la vedere, în culori ţipătoare s-au schimbat. Coloritul ţipător nu este aducător de senzaţii liniştitoare.

— Am înţeles. Atunci fă ca totul să devină cum era mai înainte.

— Romaniţa singură poate să-şi revină, eu nu trebuie să fac nimic. Culoarea roşie va păli încetul cu încetul. Vezi doar, noi nu am omorât-o, am modificat-o puţin. Tot ce este viu în natură se reîntoarce în armonie.

— Aşadar, Anastasia, după tine bărbaţii toţi sunt nişte vandali descreieraţi, iar femeile creatoare?

— Toţi bărbaţii şi toate femeile sunt o unică fiinţă, originile amândurora fuzionează într-un tot unitar. Şi în creaţie sunt nedespărţiţi, pentru ei amândoi o singură existenţă terestră există.

— Dar cum aşa? Ce confuzie. Uite eu, de exemplu, sunt doar bărbat.

— *Aşa* este, dar spune-mi tu, Vladimir, din ce eşti plăsmuit? Corpul femeii şi corpul bărbatului s-au împreunat într-unu' singur, în tine s-au amestecat, iar spiritul celor doi într-unul singur – al tău – au fuzionat.

— Atunci, pentru ce se vorbeşte atât de mult, se scriu o mulţime de tratate, despre cine este femeia şi cine este bărbatul, care dintre ei este mai tare şi care este mai important?

— Gândeşte singur, cine vrea şi în ce scop concepţia ta şi conştiinţa din timpurile primordiale de Dumnezeu date-ţi, în dogmele sale să le transforme?

— Dar, dacă Dumnezeu i-a dat unuia mai mult decât celorlalţi, iar acesta – învăţătorul – se zbate să-şi împărtăşească ale sale-nvăţături cu ceilalţi?

— În fiecare ierbuşoară de pe Pământ, în fiecare sământă de mesteacăn, de cedru sau de orice floare, există informaţia Creatorului, completă. Mai mult decât acest gând cum că Măreţei Sale Creaţii, Dumnezeu ar fi făcut să-i lipsească ceva, ce altceva ar putea fi mai jignitor pentru Tatăl, care reproş?

— Nu am spus aşa ceva eu, nu am reproşat nimic, nimănui. Meditam aşa cu voce tare.

Cine eşti tu, Anastasia?

Înainte de a-i pune *această* întrebare, am privit-o cu mare atenţie. Iată că şade dinaintea mea *această* femeie frumoasă, tânără, absolut normală în aparenţă, cu nimic deosebită de toţi ceilalţi oameni ai civilizaţiei noastre. Cu toate că se poate sesiza în aparenţă o oarecare vioiciune în tot corpul ei, eleganţă în poziţie şi gesturi, mai ales atunci când se ridică şi merge. Toate astea le face deosebit de sprinten.

Energica mişcare a unui tânăr plin de viaţă se deosebeşte net de greoaia şi lenta mişcare a unui om în vârstă. Exact aceeaşi deosebire se vede şi între mersul, mişcarea Anastasiei şi cea chiar a unui sportiv. Este lejeră ca un fulg şi-n acelaşi timp este robustă fizic. Cu uşurinţă a cărat rucsacul meu greu de-a lungul celor cincisprezece kilometri, în tot acest timp ajutându-mă şi pe mine să merg.

În timpul micilor pauze nu s-a aşezat, nu s-a întins să se odihnească, ci a continuat să se mişte; când alerga să adune ierburi, când îmi fricţiona piciorul scrântit. Şi toate astea, cu uşurinţă, cu veselie şi cu un continuu zâmbet pe buze. De unde atâta viaţă în ea?

Încercaţi, măcar pentru câteva secunde, să observaţi cu atenţie puhoiul de trecători care vin şi se duc prin faţa voastră, uitaţi-vă la feţele lor. Eu i-am privit. Aproape toţi sunt concentraţi, încruntaţi, trişti sau în mod deosebit, asta se poate observa pe faţa celor care merg singuri. Cu toate că nu pare să care greutăţi, e îmbrăcat cum-se-cuvine, evident neflămânzit – din moment ce fumează ţigări scumpe – pe faţă totuşi i se vede întipărită tensiunea interioară, gândurile apăsătoare şi asta la marea majoritate la care m-am uitat. Anastasia, în schimb, este veselă tot timpul. Şi, ca un copilaş lipsit de griji, de fiecare ierbuşoară, de ploaie şi de razele soarelui, fericită, se luminează totdeauna şi chiar şi atunci când despre lucruri serioase vorbeşti cu ea, nu se întâmplă niciodată s-o vezi că se întristează.

Uite ca acum... Nu, acum trăsăturile feţei nu prea o caracterizează. *Anastasia* stătea cu capul uşor aplecat şi cu pleoapele coborâte ca şi cum s-ar fi fâstâcit sau întristat puţin, anticipând parcă ceea ce vroiam s-o întreb. Cu toate astea, am întrebat-o:

— Tu, Anastasia, de vei citi toate scrisorile, vei vedea că te numesc în toate felurile şi chiar extraterestră te-au numit unii. Într-una din cărţile ei, faimoasa scriitoare, cercetător-psiholog, Lavrova, te-a numit reprezentanta unei civilizaţii biologice extraterestre. Cititorii, oamenii de rând te-au numit zeiţă. Adevărul este că se comportă ciudat, în timp ce scriu toate astea, ei vorbesc cu tine ca şi cu un familiar de-al lor. Eşti probabil prima pe care au numit-o Dumnezeiţă şi cu toate astea nu ţi se închină, dimpotrivă îţi vorbesc ca şi cum ai fi prietena lor apropiată, învăţaţii, liderii unor cercuri spirituale, în marea lor majoritate, te numesc esenţă, substanţă de sine stătătoare, superioară.

Eu, iată, discut cu tine, despre întâlnirile noastre am scris o cărticică, însă cu toate astea nu am înţeles încă cine eşti?

— Vladimir, tu însuţi, pe cine ai vrea să vezi în mine? întrebă Anastasia fără să-şi ridice privirea. Şi de ce este atât de important ceea ce vorbesc alţii?

— Exact aici este problema, că nu înţeleg ce să văd în tine. Ca să-ţi spun cinstit...

— Tu vorbeşte, Vladimir, fii spontan, pe faţă, eu o să fac tot ce pot ca să te înţeleg.

— Bine, o să-ţi spun tot... Când te-am văzut pentru prima dată, Anastasia, tu mi-ai apărut ca o femeie obişnuită. Când, pentru prima oară, am mers prin pădure, ne-am oprit să ne odihnim şi tu ţi-ai dat jos rochiţa şi baticul, eu am văzut cât erai de frumoasă şi atrăgătoare, doar că înţelegi, asta pe lumea noastră se cheamă senzualitate sau sex-appeal. Eu am avut atunci... Înţelegi ce spun...? Ţi-aminteşti?

— Mi-amintesc.

— Acum, dintre toate acele senzaţii de neînţeles pe atunci pentru mine, a rămas poate singura care nu mă mai atrage la tine, nici măcar când te văd goală.

— Ai început să te temi de mine, Vladimir? Aşa-i?

— Nu, nu că aş avea frică, mai degrabă... Este ceva confuz pentru mine. Uite, s-a născut şi fiul nostru. Cu toate astea, tu tot mai mult te îndepărtezi de mine, atunci când în preajmă îmi stai ca acum, tot mai depărtată te simt. O astfel de senzaţie mă încearcă, în capul meu de-acum s-a cuibărit ideea că tu eşti o esenţă.

— Nu-i nici-o problemă, lasă, eu să fiu o esenţă, însă tu ce eşti? Tot o esenţă.

— Nu. Eu nu sunt o esenţă, pe mine nimeni nu m-a numit aşa prin scrisori. Chiar de mai înjură câte unul prin câte-o scrisoare,cel puţin nu-i îndoială, eu sunt om.

— Te rog, Vladimir, eu sunt o femeie, eu sunt tot umană.

— Susţii că eşti tot umană, dar nici măcar ce este elementar nu vrei să faci. Nu vrei să trăieşti aşa ca toţi ceilalţi oameni. Aşa cum trăieşte o lume întreagă. Toţi visează la apartamente, mobile, maşini. Tu, toate astea nu le vrei.

Din *vânzarea* cărţuliei au apărut deja ceva bănişori, ei tot mai mulţi or să se adune în curând. Hai să ne cumpărăm o casă, mobilă, o maşină. Cu maşina vom merge pe la locurile sfinte şi pe fiul nostru îl vom lua cu noi. Civilizaţia noastră contemporană ridică altare, mănăstiri, în multe ţări, locuri sacre tot mai multe sunt astăzi, monumente şi vestigii istorice. Da' tu aici nu ai nimic, niciun lucru sfânt, ce te reţine? Ce ai de pierdut?

— Vladimir aici este spaţiul meu. Creaţia Creatorului forma sa primordială. A mea străbună şi mama mea, taţii mei, cu dragostea lor, fiece firişor de iarbă au mângâiat fiece măreţ cedru căldura mâinilor lor şi ale privirilor şi le aminteşte. Şi seminţele fiecărei plante, în primăvară vlăstare dau. Şi-n fiecare sămânţă, atingându-se de pământ în primăvară, toată informaţia Universului se află. Şi informaţia că Lumina Binefăcătoare lor le va fi dată.

Va creşte vlăstarul micuţei seminţe, pe el şi va ajuta şi spre om va tinde vlăstărelul, spre mult mai marea Binecuvântată Lumină de la om ce vine.

Aşa le-a creat Creatorul pe toate. A lăsat totul ca omul mai departe să le poată desăvârşi. Părinţii mei, ale Creatorului creaţii le-au păstrat, Spaţiul meu de Iubire aici este! Părinţii mie mi l-au dăruit.

Cele mai luminoase ce pe lume pot fi, Iubirea vie de Dumnezeu dăruită, au umplut spaţiul meu.

La fel, fiecare om-părinte, ar trebui să facă. Noului-născut, Spaţiul său de Iubire, să-i dăruiască! Minunat ca pântecele mamei, doar în el, fericit poate fi viitorul copil, viitorul lui.

Un loc sfânt şi Spaţiu de Iubire, eu fiului nostru-i dăruiesc.

— Tu i-l dăruieşti pe al tău... Spaţiu meu de Iubire unde este? Eu ce să-i dăruiesc fiului?

— Continuitatea în mulţi distrusă este, dar nu şi firul continuităţii. Firul care de Creator îi leagă pe toţi laolaltă şi pe fiecare în parte. Şi neapărat, fiecare să-nţeleagă va trebui şi să simtă şi doar atunci poate să creeze lumină şi mai puternic să devină. Vladimir, tu lărgeşte spaţiul Iubirii. În acea lume în care tu acum trăieşti.

Spaţiul de Iubire creează-l! Pentru fiul nostru, pentru toţi copiii Pământului, în Spaţiu de Iubire tot Pământul transformă-l!

— Nu am înţeles. Ce vrei tu de la mine? Ca tot Pământul eu să-l transform?

— Da, asta vreau!

— Şi ca toţi să se iubească unii pe alţii şi ca războaie să nu mai fie, violenţă, iar aerul mai curat să devină? Şi apa?

— Fie ca tot Pământul aşa să fie!

— Doar atunci se va putea spune că sunt un tată autentic eu şi că ceva, cu adevărat bun, fiului meu i-am lăsat?

— Abia atunci un tată, de fiul tău respectat, vei *deveni*.

— Va să zică altminterea, fiul meu nu mă va respecta?

— Pentru ce, Vladimir? Pentru care din acţiunile tale, respectul fiului ai vrea să dobândeşti?

— Pentru aceea pentru care fiecare părinte din lume este respectat. Taţii le dăruie viaţă copiilor.

— Care viaţă? Când un copil pe lume soseşte, în ce să-şi *găsească* el fericirea? Şi de ce, într-o lume dăruită de taţi, atâtea nenorociri se petrec? În nenorocirile acestea sunt constrânşi să trăiască şi să se renască, aici noul-născut nu se regăseşte nicicum. *Aşa* trăim noi, respect şi consideraţie aşteptând şi ne mirăm atunci când nu le primim.

Vladimir, pe puţini dintre părinţii lor, copiii îi respectă cu adevărat. Iată de ce, când puţin s-au întremat, copiii pe părinţi îi părăsesc, îi uită, dar, cel mai important chiar dacă mai mult intuitiv, pe părinţii lor îi învinuiesc şi ei înşişi la rândul lor păcatul îl repetă. Vladimir, de consideraţia copilului aştepţi s-o primeşti, eşti obligat o lume mai bună să zideşti.

— Aaa, aşa... Acum am înţeles, am tresărit eu. Ranchiuna şi furia mă cuprinseră din nou. Amestecate şi confuze îmi erau gândurile.

Acum am înţeles şi sper ca tuturor să le fie clar. *Anastasia este o* pustnică fanatică. Chiar din prima întâlnire am remarcat asta. Este înzestrată

cu neobişnuite şi cine ştie de unde şi cum dobândite capacităţi, dar poate anume acestea şi raza ei o orbesc şi o împiedică să vadă clar şi să fie conştientă de adevăratele posibilităţi pe care le are. Vă amintiţi când a afirmat: „Eu o să-i port pe toţi oamenii dincolo de epoca forţelor obscure.”? Abia acum devine clar că ea, de una singură, nu a fost în stare să realizeze asta şi acum pe mine şi pe cititori încearcă să ne ademenească în visul ei nerodnic. Eu am înţeles, un şir întreg de fanatisme şi anormalităţi în ea sunt implantate. Şi mai este şi un şiretlic cu ajutorul căruia ea va face orice de dragul visului ei. A născut şi un copil, m-a convins să scriu cartea şi pot spune că i-a reuşit. Dar la ce-a spus aşa ceva: „Pentru a te bucura de respectul fiului tău, lumea va trebui s-o schimbi într-un imens Spaţiu de Iubire, tot Pământul va trebui să-l transformi. Dăruieşte-i-l fiului tău şi celorlalţi copii din lume.” Ea, în mod sistematic, îi atrage cu precizie pe toţi în visul ei, iar pentru mine problemele le complică tot mai mult. La început cărticica scrie-o, apoi întreaga lume într-un Spaţiu de Iubire transform-o şi... pe urmă? Ce să mai fac pe urmă? Nu puţini au fost fanaticii care au încercat să schimbe lumea, despre care ştim şi... acum unde sunt ei? S-au vaporizat ca un abur... Şi iată că din nou, la fel ca de fiecare dată, cu capul plecat, Anastasia stă dinaintea mea şi... Lumea vrea s-o schimbe.

Eram conştient că nu are rost s-o contrazic pe această fiinţă anormală şi fanatică şi că ar trebui s-o las şi să plec, totuşi m-am abţinut. I-am vorbit. Anastasia stătea cu capul plecat ca mai înainte şi cu privirea-i în pământ.

— Eu am înţeles cine eşti tu. Eşti un amalgam de substanţă de sine stătătoare şi om. Pe deasupra mai eşti şi şmecheră. Şmecheră, dincolo de limitele obişnuite... Dar, tare trebuie săfi fost ca să fi pus la cale o astfel de intrigă. Să-mi naşti un fiu drept momeală ca să-ţi scriu o carte...

Ai încercat, cu logica ta improprie fiinţelor umane, să-ţi îndoseşti fanatismul, doar că nu ţi-a reuşit altceva decât să-ţi procuri şi mai multe lacune. Goluri şi incoerenţe ţi-au ieşit doar, înţelegi? În timpul scrierii cărţii, eu am avut ocazia să-ntâlnesc multă lume, multe nuanţe am înţeles. Am avut ocazia să primesc o mulţime de cărţi duhovniceşti pe care le-am citit. Şi nu ştiu eu dacă ţie-ţi sunt cunoscute aceste cărţi, dar pot să-ţi spun cu certitudine un lucru'.

De-a lungul a multe milenii, s-au tot născut oameni de suflet, ale căror învăţăminte, până în zilele noastre s-au transmis. Grupările spirituale de pe

Pământ sunt mai mult de două mii la număr, am auzit asta la televizor. Toată această lume cuvântează despre bine, cum să ne ducem traiul ne învaţă şi fiecare călăuză ne încredinţează că Adevărul doar în el se află. Suntem încercuiţi de iluminaţi şi fiecare din ei despre ce ne cuvântează? Doar despre învăţăturile lui.

Eu am înţeles un singur lucru: miile de ani trec, însă bătălia nu o ostoieşte nimeni. Războiul ştiinţelor. Şi doar cel ce biruie, drept este socotit, dar nu pentru multă vreme. Trece timpul, un nou război se dă, alte învăţături biruiesc. Doar că, vezi, pe cei căzuţi în toate aceste bătălii nimeni nu-i pune la socoteală. Iar dacă vrei ca eu, pe şleau, să-ţi spun totul până la urmă uite: Tu cine eşti, spre ce mă conduci pe mine şi pe ceilalţi care citesc?

Anastasia s-a ridicat, cu calm m-a privit în ochi şi mia spus:

— Nu continua, Vladimir, te rog. Crede-mă, ştiu ce vrei să spui mai departe. Mai bine să vorbesc eu singură. Mai concise frazele vor fi şi fără de jigniri;

— Singură? Încearcă, hai... Şi fie ca fără jigniri să spui totul. Aşadar, ce vroiam să spun mai departe?

— Vroiai să spui, Vladimir, că pe Pământ o mulţime de prooroci şi învăţători se află. Învăţăturile, cu duiumul sunt, iar ţie-ţi vine greu să le deosebeşti una de alta. Însă, eu îţi spun că tu însuţi ai putea să-nţelegi de vrei.

Criteriul cu care tu ai putea evalua totul este APA. Tot mai murdară devine apa, zi după zi. Tot mai greu de respirat aerul, de asemenea, se face.

Puzderia de învăţaţi din lume, oricare templu ar fi zidit, de către urmaşii lor vor fi amintiţi doar pentru mizeria în care i-au lăsat să trăiască. Iar viaţa pe care noi o trăim, pe zi ce trece tot mai periculoasă devine. Tu ai socotit, că eu, tot din aceia fac parte, care, cum să trăiţi vor să vă înveţe. Ca una care din cele noi religii făureşte, şi-n vârful căreia singură să se aşeze. Te încredinţez că astfel de vanitate ca aceea, care în faţa tuturor mai strălucitoare să mă facă să apar, înăuntru meu nu-şi poate găsi locul. Eu voi învinge orice! *O* să opresc fumul înecăcios şi greoi al uzinelor, vor realiza minerii şi nu vor mai dihoca măruntaiele Pământului.

Vă rog pe voi, oameni, cât mai iute meseriile voastre vă schimbaţi, toate acelea păgubitoare Pământului şi ale Creatorului tuturor creaţiilor. Vă rog pe

voi oameni să-nţelegeţi că atâta timp cât răul pe care-l faceţi îl veţi continua, nimeni pe Pământ fericit nu va fi.

Nu mult mai trebuie să treacă şi umanitatea de pe faţa Pământului întreg, în dizgraţie va cădea, agonia se va porni şi va arde în ceea ce singură a creat.

Conştiinţa umană, dincolo de epoca forţelor întunecate pe toţi îi va purta, tu, Vladimir priveşte-te împrejur... Ceea ce eu am visat deja se împlineşte. Universul visul meu l-a acceptat, el printre toţi oamenii se va răspândi şi omenirea toată pe marginea prăpastiei se va salva, doar cei care se îndoiesc se vor prăvăli la vale în prăpastie. Dar omenirea, crede-mă Vladimir, omenirea se va salva!

Vor vedea oamenii cine sunt copiii, vor cunoaşte oamenii viaţa în rai.

Evenimentele de acum din Rusia, nu întâmplător au loc. Tu, Vladimir, cu luare-aminte la toate astea priveşte. Eu îi voi nega Iadului prezicerea ce pe Pământ i-a fost făcută.

— Cine eşti tu, drept cine te socoţi?

— Ah, oare de ce tot nu înţelegi tu?! Necredinţa lor, în Suflet ţi-au implantat-o ele, Vladimir, postulatele. Vrăjitoare sunt eu, neroditoare visele Şi aspiraţiile mele le socoţi tu, Vladimir? Te copleşesc îndoieli le tale, crezi şi nu crezi, vina mea în toate astea este, n-am ştiut eu să-ţi vorbesc, tot mai mult te-am încurcat. Voi oameni ce veţi citi, mă iertaţi vă rog, poate că stilul corect, ca fără de greşeli să vorbesc, încă nu l-am găsit. Tu, iartă-mă Vladimir, te-am încurcat eu şi nu-nţelege lumea tot ceea ce tu ai scris.

Dar, vina mea cum s-o repar eu? Am gândit, dacă ţie o să-ţi placă, fanatica absolută s-o interpretez eu pentru tine. Sau cum vrei tu o să apar, dar înţelege şi crede-mă, eu doar binele îl vreau pentru toţi şi din inimă fac totul pentru oameni. Află tu doar asta...

Te rog, nu te-ntrista, zâmbeşte, minunat este tot ce te înconjoară, priveşte! Nu te necăji, fie ca tainic nimic, nimănui să nu-i fie. Şi dacă mai uşor o vrăjitoare, o naivă să mă socoţi îţi va veni, consideră-mă aşa cum de cuviinţă tu socoţi.

— Ehei, aşa parcă mai merge. Acum totul este parcă mai pe înţelesul meu. Vasăzică în tot ce faci este un joc?

— Jocul meu, tu cu Sufletul îl primeşti?

— Jocul cu veselie trebuie făcut?

— Clar lucru, ai dreptate tu în asta. În toate trebuie să fie uşurinţă, simplitate, iar eu veselă trebuie să fiu!

Printre nouraşii de pe cer, în oglinda apei iazului, razele jucăuşe ale soarelui sclipiră. Micile picuşuri de ploaie de pe frunzele copacilor se prelinseră, pe suprafaţa apei se scurseră, mici cercuri stârnind. Anastasia, care până atunci vorbise, ca la un semn tăcu, fără să-şi dezlipească privirile de la mine, deodată plesni din palme, aruncă o privire împrejur şi începu să râdă.

Râsul răsunător, molipsitor şi îmbietor, peste crengile cedrilor şi peste oglinda apei se revărsă. Ea, cu entuziasmul unui copil, începu să se învârtă şi să râdă în hohote printre picăturile de ploaie şi, ca un copil, să se bucure. La fiecare trei minute se oprea, ca din nou să se pornească în râsul şi dansul ei inocent.

Şi-am observat pe chipul ei, scăldată ori de ploaie ori de lacrimi, o rază jucăuşă de soare cum sclipea. Dimprejur totul încremeni dintr-odată şi pline de credinţă, liniştite şi răsunătoare, spre ceruri, se înălţară frazele ei minunate. Văzduhul deveni azuriu deasupra taigalei şi păsările din cântul lor se opriră ca şi cum frazele Anastasiei, spre cer luându-şi zborul, le-ar fi urmărit.

— Heiii, voi proorocilor! De milenii ai disperării şi ai precarităţii rasei umane predicatorilor, înspăimântătorii oamenilor cu iadul şi cu judecata! Mântuiţi-vă prăfăria voastră, singuri voi vinovaţi sunteţi de atât de greul mod în care omul, Cerul îl înţelege!

Nu ai prezis tu, Nostradamus, ci chiar ai plăsmuit cu gândurile tale datele straşnicelor cataclisme de pe Pământ! Ai convins pe multă lume să te creadă şi pe ei cu însăşi gândurile lor, spre desăvârşirea străşniciilor i-ai mânat.. Se-nvârte deasupra planetei gândul tău, cu proorocii şi cu nenorociri pe oameni speriindu-i, dar el acum nu-şi va mai afla împlinirea. Fie ca gândul tău cu al meu să se măsoare! Desigur, tu dinainte ştii totul şi de asta fugi aşa de repede.

Hei, voi aşa-numiţii învăţători de suflete umane! Voi cei care în om ideea că este slab şi firav încercaţi să cuibăriţi în acei ale căror Suflete consideră că nimic nu cunosc şi că doar vouă, ca unor aleşi, Adevărurile Divine vă sunt cunoscute. Şi că doar prin închinăciunea dinaintea voastră, adevărata orânduire a Universului şi vocea lui Dumnezeu o vor cunoaşte! Liniştiţi-vă norul de praf împrejuru-vă ridicat, acum toţi vor afla! Creatorul dă fiecăruia în parte totul de la început. Şi nu doar în fumul postulatelor sau în născocirile mândriei

să fie ascunse creaţii ale Domnului. Daţi-vă la o parte, nu mai staţi între Dumnezeu şi oameni. Direct şi fiecăruia în parte, Tatăl vrea să-i vorbească. Intermediari, Tatăl nu cunoaşte.

Există Adevărul în Sufletul fiecăruia de la început. Acum, astăzi şi nu mâine, fie ca fiecare om să fie fericit! Creatorul cu fericire a înzestrat fiecare clipă şi fiecare veac. Şi în gândurile Sale nu este loc pentru chinurile Fiului Său.

Ea a interpretat! Atât de inspirată...! Atât de pasională..! Ea a interpretat, bine... Dar cum se face că deasupra taigalei o lumină neobişnuită şi-a făcut apariţia? Ca şi cum Cerul s-ar fi colorat de toate frazele pe care, inspirată şi pasională, ciudata pustnică le-a răspândit.

— Heii, prezicătorii veacului,întuneric omului aducătorii, voi înşivă sunteţi profeţii iadului şi întunericului deopotrivă. Ooo, cât de meticulos aţi educat voi pe acoliţii voştri, înspăimântând pe oameni în numele lui Dumnezeu. Haideţi, uitaţi, eu sunt aici. Veniţi cu toţii aici. Într-o secundă, vă voi arde cu Raza mea întunecatele ale voastre postulate seculare. Voi, toate răutăţile de pe Pământ, lăsa-ţi-vă baltă treburile voastre şi avântaţi-vă spre mine, cu mine de-a vă măsura, încercaţi.

Iar voi, ale tuturor credinţelor războinici, voi înşivă toate războaiele le-aţi pornit. De-acum încolo de războaie uitaţi. Pentru interese mercantile, cu obscurantismele voastre mincinoase, pe om în război nu-l mai atrageţi. Eu, înaintea voastră, singură sunt! Biruiţi-mă! Doar că pentru a mă învinge, cu toţii va trebui să veniţi! Bătălia va fi bătălie, la ea toţi slujitorii credinţelor din lume vor participa.

Voi, străbuni şi taţi ai mei! În ei Lumina adevărului primordial vă revărsaţi! Dăruiţi tot ce pentru mine cu atâta grijă aţi conservat. Răspândiţi-le tuturor celor ce sunt destoinici a le primi! Şi fie ca răul cu el însuşi să se bată şi cu trupul meu, iar nu cu Sufletul. Răule, pregăteşte-te Pământul ca să-l părăseşti, aruncându-te asupra mea. Eu sunt Om! Eu sunt unul din oamenii izvoarelor primordiale! Eu sunt Anastasia! Şi sunt mai tare decât tine.

— Încetează! De ce-i chemi pe toţi acei necuraţi la tine?

— am tresărit eu, considerând că ea continua jocul mai înainte început.

— Vladimir, ţie nu-ţi fie teamă, ei sunt doar nişte laşi. Doară, tu însuţi ai spus că eu sunt o şmecheră!? Sunt şmecheră? Fie ca eu să fiu şmecheră! Eu, pe ei i-am şmecherit. Ei, de tine au râs, crezându-mă fictivă, numai că eu, în tot acest timp, am adunat şi multor le-am dăruit puterile strămoşilor de la

izvoarele primordiale adunate – vorbi Anastasia, bătând cu piciorul în pământ şi râzând zgomotos, învârtindu-se iarăşi ca o adevărată balerină. Prins în acest joc am început să o sprijin moral.

— Arde-l atunci, Anastasia! Tot răul de pe Pământ, asupra ta să se năpustească, iar tu arde-l pe tot. Numai, fă-o cu mare atenţie, nu te lăsa ucisă.

— Ei, pentru a mă omorî, Vladimir, vor trebui să lase baltă o mulţime din treburile lor pământeşti. Sufletele mulţimilor de oameni din cătuşele lor vor trebui să le slobozească.

Şi chiar de voi muri, tot ce am visat eu se *va* îndeplini! Strunele harfei Universului, încântătoarea lor melodie o vor cânta, iar Sufletele oamenilor o vor auzi! Şi ei vor înţelege.

Cântă Universule! Fermecătoarea-ţi melodie cânt-o! Pentru ei, pentru toţi oamenii Pământului! Şi fie ca melodia cu toţii s-o afle!

Razele Sufletelor lor spre ostenitul de-atâtea nenorociri Pământ să le îndrepte!

Rostind aceste cuvinte, Anastasia alergă spre punga de plastic cu scrisorile cititorilor, se lăsă în genunchi şi îşi împreună mâinile ei pe săculeţ. Entuziastă şi bucuroasă ca un copil, vorbi:

— Când unui soldat din război întors, lacrimile după ce-a citit cartea ta, i-au izvorât... Când tânăra mamă, cu fiul altfel a început să se comporte... Şi fetiţa ai cărei anişori doar doisprezece sunt, să înţeleagă viaţa şi s-o iubească va înţelege. Când, uite, un tânăr drogat a spus că nu se va mai droga niciodată în viaţa lui şi la mama lui se va întoarce...

Când din puşcării lumea, scrisori să scrie va începe, atunci vei vedea şi vei simţi cum Sufletele lor cântă, alte puteri aflând...

Toate acele semne pe care eu nu le-am găsit, toate formulele de sunete ale Universului, ale lor Suflete le vor înţelege şi în ei vor răsuna, iar ei le vor accepta... Pentru început nu toţi vor fi conştienţi, dar cu timpul vor fi din ce în ce mai mulţi! Cerul, despre asta ştie şi pe fiecare cu dragoste infinită îl aşteaptă!

Uite, uite cum oamenii care vor înţelege, versurile lor le vor crea!

Ea, cu atâta dragoste şi abnegaţie despre scrisori vorbi încât, privind la *scena* asta, gândii: „Ce să-i faci? Las-o *să se* bucure, las-o să-şi joace jocul ei şi în împlinirea viselor ei *să* creadă. Eu, pentru toţi o să scriu că ea doar joacă...

Ea însăşi a inventat totul, am încercat eu să mă calmez şi să-mi fac ordine în idei dar tot mai mult m-am încurcat.

Am luat totul ca pe o invenţie a ei, ca pe o fantezie, dar în acelaşi moment, închipuiţi-vă, s-a petrecut ceva de la care, credeţi-măse poate înnebuni.

ea vorbise despre scrisori, tot ceea ce, în adevăr, era scris în ele!... Şi chiar despre ceea ce era scris în scrisorile pe care eu nici măcar nu le adusesem cu mine în taiga. Cum asta? Ea, doar, nu le-a citit?

Cu stupefacţie ascultam cum recita versuri scrise în scrisorile pe care părea că, fără să le deschidă, le citise în întregime. Vorbi ca şi cum ar fi cunoscut în întregime toate scrisorile. Absolut exact... Exact! Stop aici! Aşadar, înseamnă că ea, nici mai înainte, nu se juca... A formulat exact totul... A visat! Da, desigur! A visat! Atunci şi despre cărticică şi despre versurile pe care dinaintea ei le are acum, vasăzică, ea mai înainte a visat. Şi iată că toate visele ei s-au împlinit!

Iată! Cărticica, dinaintea ei stă. Materializată! Fantastic! Cum se poate aşa ceva!

Iată cititorule, chiar de nu-ţi pare adevărat, tu ţii acum în mâini, sub forma cărţuliei, materializarea unei părţi din extraordinarul vis al ciudatei pustnice!

Şi acum?! Vasăzică şi toate celelalte se vor împlini!

Când, din împietrire mi-am revenit, am întrebat-o:

— Anastasia, cum ai aflat tu tot ceea ce au scris oamenii în scrisori? Ca şi cum le-ai fi citit pe toate! Şi chiar pe acelea pe care nici măcar nu le-am adus cu mine aici?

Anastasia, radiind de fericire, s-a întors către mine:

— Este atât de simplu totul! Uite cum se poate auzi laşul Sufletelor...

Anastasia tăcu brusc. În tăcere se apropie de mine şi, liniştită şi gânditoare, rosti:

— A răspunde la întrebarea ta nu-i chiar aşa de greu, dar vezi, răspunsul nu înlătură problema, din contra dă naştere altora... Aşa şi mărul lui Adam până în ziua de azi, umanitatea îl ronţăie fără să înţeleagă că nu va fi sătulă niciodată doar cu el. Adevărul şi răspunsul, fiecare înăuntrul său îl va afla.

— Cum va înţelege fiecare la rândul său care-i corect dintre răspunsuri şi care-i mai puţin corect?

— De Adevăr, Vladimir, pe oameni doar mândria îi îndepărtează, tu pe mine încearcă să m-asculţi.

Amândoi ne-am aşezat în iarbă lângă săculeţul cu scrisori. Am văzut cum ochii săi au sclipit şi obrajii i s-au înroşit când a spus:

— Eu, despre creaţie, o să-ţi vorbesc, Vladimir, şi atunci fiecare, răspuns la întrebări, însuşi va afla. Vladimir, tu ascultă şi scrie despre *creaţia* Preaînaltului Creator! Ascultă şi, cu Sufletul, încearcă să-ntâmpini toate astea.

Astfel începu inspirata povestire a Anastasiei despre creaţie... Lungă, ea a fost. Şi, cu siguranţă, aici nu Vreau să mărturisesc un lucru: după această povestire eu mi-am dorit ca în faţa lui Dumnezeu să mă închin.

Cu respect în faţa voastră, iubiţi cititori, mă plec şi la următoarea carte să ne revedem!

Vladimir Nicolaevici Megre

... *Va continua*

CUPRINS

Un alt pelerin.....5
Bani pe prostii.....13
Oaspeţi nepoftiţi.....16
Notele Universului.....27
Spiritul străbunicii.....31
Forţele Luminoase.....41
Captura.....45
Ce este iadul?.....50
Când vorbele schimbă destinul.....58
Făureşte-ţi propria fericire.....66
Cine suntem noi?.....75
Mutanţii sunt plăsmuiri ale oamenilor.....78
O nouă dimineaţă ca o nouă viaţă.....90
Misiunea unui tată.....98
O pasăre pentru cunoaşterea Sufletului.....107
Sistemul.....115
Transpuneţi în viaţă viziunea fericirii.....120
Academicianul Shetinin.....130
Ce să accepţi, în ce să crezi?.....136
Despre medium.....145
Să mergem cu toţii în pădure?.....149
Despre centrele Anastasia.....151
Creaţi-vă propria Shambală.....156
Cine eşti tu, Anastasia?.....166